

รายงานวิจัย

เรื่อง

มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย

กับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

Tax Measures for Promoting Small and Medium Enterprises of
Thailand, Japan and Singapore

โดย

จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ชื่องานวิจัย: มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

ชื่อผู้วิจัย: จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์

ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ: 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ 2) ศึกษาข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่แน่นอน (Structured Interview) ใช้สัมภาษณ์นักบัญชีภาษีอากรในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศไทย จำนวน 5 คนด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random) ตามลักษณะประเภทธุรกิจ 5 ประเภท และศึกษาจากข้อมูลที่มีผู้บันทึกไว้แล้วโดยผู้อื่น (Unobtrusive Research) แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ปัญหาจากมาตรการภาษีของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ เพื่อหาข้อสรุป ข้อเสนอแนะ รวมทั้งแนวทางปรับปรุงแก้ไขมาตรการภาษี เพื่อความแข็งแกร่งให้กับวิสาหกิจ SMEs ของประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศไทยจะมีวิสาหกิจ SMEs ที่แข็งแกร่ง เพื่อให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้มั่นคงถาวร ต้องอาศัยมาตรการจูงใจทางภาษีที่เอื้อสิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ประกอบการทางธุรกิจให้ได้รับความเสมอภาคทางภาษีทั้งวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล และที่เป็นบุคคลธรรมดา วิสาหกิจรายย่อย หรือรายใหญ่ต้องรับภาระทางภาษีเหมือนกัน ควรกำหนดค่านิยาม และขนาดวิสาหกิจ SMEs ให้ชัดเจน ใช้เกณฑ์กำหนดวิสาหกิจ SMEs ในการรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ช่วงเวลาในประกาศพระราชกำหนดต่าง ๆ ตามประมวลรัษฎากรแต่ละฉบับต้องเหมาะสม ไม่กระทบต่อการขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษีของภาครัฐ กระทบถึงความสำคัญในการใช้ดุลยพินิจของพนักงานที่จะส่งผลกระทบต่อรายได้เปรียบเสียเปรียบทางภาษี สร้างความสับสน และความไม่น่าเชื่อถือต่อสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่จะได้รับ ระบบศุลกากรต้องโปร่งใส เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องมีวินัยในเรื่องการเงินการคลัง มีรายงานการขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษีเสนอต่อสาธารณชน นอกจากนี้ ภาครัฐควรส่งเสริมสนับสนุนให้มีการลงทุนในประเทศและต่างประเทศ มีการอนุมัติโครงการลงทุนรวดเร็วฉับไว หาแหล่งเงินทุน และการค้าประกันสินเชื่อ ลดภาษีอากรการจดทะเบียนนิติบุคคล มีมาตรการจูงใจทางภาษีให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจรายใหม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ต่อเนื่องนาน 5 ปีหลังจากก่อตั้งกิจการ จัดอบรมความรู้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจในการจัดทำบัญชี การจัดทำ

งบการเงินอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ธุรกิจดำเนินไปอย่างมีแบบแผน สร้างผลกำไร เพิ่มเงินทุน ภาครัฐต้องส่งเสริมความรู้ด้านภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษ ปรับปรุงระบบสารสนเทศ และโทรคมนาคม ระบบโลจิสติกส์ ระบบสาธารณสุขปลอดภัยให้ทันสมัย บริการสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัย เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อการทำธุรกิจ SMEs ส่งผลให้ประเทศไทยมีเศรษฐกิจมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนสืบต่อไป

คำสำคัญ: มาตรการภาษี วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สิทธิประโยชน์ทางภาษี

Research Title: Tax Measures for Promoting Small and Medium Enterprises of Thailand, Japan and Singapore

Researcher: Churairat Srisattarat

Year: 2020

Abstract

The current research is qualitative research. It aims 1) to study tax measures in order to promote benefits to small and medium enterprises of Thailand, Japan and Singapore. 2) to study the motivation recommendations regarding tax measures that government agencies should assist small and medium enterprises. Data collection was conducted using Structured Interview. To interview tax accountants in 5 small and medium enterprises in Thailand by purposive randomization based on 5 types of business and study the data that has been recorded by others (Unobtrusive Research) and then analyze the data from the tax measures of Thailand compared with Japan and Singapore. In order to find a conclusion, suggestions, including ways to improve tax measures to strengthen the small and medium enterprises (SMEs) of Thailand.

The results showed that Thailand will have strong SMEs to play a role in the permanent economic development of the country. Must rely on tax incentives that provide tax incentives for business entrepreneurs to receive tax equality for both SMEs enterprise that is a juristic person and which is a natural person. Small enterprise or large companies must also be liable for tax. The definitions and size of SMEs to clearly defined, use the criteria set for SMEs to receive tax privileges. The time period in each Royal Decree under the Revenue Code must be appropriate. Not affecting the lack of revenue from government tax collection. Recognizes the importance of using the discretion of the staff that will affect the tax advantage and disadvantage. Confusing and unreliability of the tax benefits granted. The customs system must be transparent, Government officials must be disciplined in the field of finance and finance. There is a report of the lack of revenue from tax collection to

the public. In addition, the government should promote and support investments in the country and abroad. To approve investment projects quickly and quickly. Find funding and credit guarantees, reduce tax corporate registration, have tax incentive measures for new business entrepreneurs to be exempt from continuous income tax for 5 years after the establishment of the business. Organize knowledge training for business owners in bookkeeping, systematic preparation of financial statements. In order for the business to proceed strategically, generate profits, increase capital. The government must promote knowledge of Chinese, Japanese and English. Improve the information system and telecommunication, logistics system. Modern utility systems, convenient fast and safe services for the benefit of SMEs. As a result, Thailand has a stable, prosperous and sustainable economy.

Keywords: Tax Measures, Small and Medium Enterprises, Tax incentives

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์” สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณนักบัญชีภาษีอากรของงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญที่ทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้อง ประเมินร่างรูปแบบการวิจัย รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องที่กรุณา ให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ และให้ข้อมูลสำคัญแก่ผู้วิจัย ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ ได้มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

ท้ายสุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้ความช่วยเหลือคอยให้คำปรึกษา และเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจ อนึ่งหากมีข้อบกพร่องประการใด ข้าพเจ้ายินดีน้อมรับคำชี้แนะทุกประการ และกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์

พฤษภาคม 2563

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย	3
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.6 ประโยชน์ของงานวิจัย.....	8
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 ความหมายและลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย.....	9
2.2 ลักษณะทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	12
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.....	13
2.4 รูปแบบการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย.....	14
2.5 ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อระบบเศรษฐกิจ.....	15
2.6 ปัญหา ข้อจำกัด และผลกระทบในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	16
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับภาษี ความสำคัญของการบริหารภาษี และหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี.....	19
2.8 หลักความเสมอภาคทางภาษี.....	22
2.9 พระราชกำหนด มาตรการภาษี และนโยบายภาษี.....	23
2.10 มาตรการภาษีของประเทศญี่ปุ่น	38
2.11 มาตรการภาษีของประเทศสิงคโปร์.....	46
2.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	60
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	60
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	61
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	62
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	63
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ตอนที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์	64
ตอนที่ 2 ปัญหาความแตกต่างในการะภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่ได้รับสิทธิประโยชน์กับไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘.....	71
ตอนที่ 3 วิเคราะห์สรุปสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์.....	87
ตอนที่ 4 วิเคราะห์สรุปประเด็นการสัมภาษณ์นักบัญชีภาษีอากรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง.....	93
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	95
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	95
5.2 อภิปรายผล.....	98
5.3 ข้อเสนอแนะ	107
5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	107
5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	107
บรรณานุกรม.....	110
ภาคผนวก แบบสัมภาษณ์	111
ประวัติผู้วิจัย	120

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรอบบัญชีปี 2559 รอบบัญชีปี 2560 และรอบบัญชีปี 2561	33
2.2 มาตรการค่าเสื่อมราคาสำหรับการลงทุนตรงตามพื้นที่ที่ท้องถิ่นที่รัฐบาลกำหนด	42
2.3 การลดหย่อนภาษีแทนการรับสิทธิประโยชน์ในการคิดค่าเสื่อมราคาที่เพิ่มขึ้น	42
2.4 อัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มา และใช้งานระหว่าง ค.ศ. 2011-2016..	44
2.5 อัตราภาษีของรายได้ที่เป็นนิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่.....	48
4.1 โครงสร้างระบบภาษีของประเทศญี่ปุ่น.....	66
4.2 อัตราภาษีได้นิติบุคคลที่เป็นบริษัท ธุรกิจของประเทศญี่ปุ่น.....	67
4.3 อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศญี่ปุ่น.....	67
4.4 อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของสิงคโปร์.....	68
4.5 อัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ปัจจุบันอัตราแตกต่างกัน ตามประเภทเงินได้	69
4.6 สรุปการลดอัตรา และยกเว้นรายการตามพระราชกฤษฎีกาสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	73
4.7 สรุปสิทธิประโยชน์ในการหักค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวรในอัตราเร่ง.....	74
4.8 การคำนวณภาระภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจ SMEs ที่ไม่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ.....	77
4.9 การคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ	78
4.10 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีที่นาย ก.ต้องชำระ.....	81
4.11 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข ต้องชำระ	82
4.12 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีสำหรับรายได้ไม่เกิน 300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์.....	83
4.13 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีสำหรับรายได้ที่เป็นนิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ 3 ปีแรก.....	84
4.14 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์.....	87
4.15 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย	88
4.16 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย	90
4.17 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย	91

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของกลุ่มประเทศอาเซียน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและความมั่งคั่งของประเทศ ช่วยให้เกิดการกระจายรายได้จากกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ ไปสู่กลุ่มคนต่าง ๆ ทำให้เกิดการจ้างงาน ประชาชนมีรายได้ เป็นจุดเริ่มต้นสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ จึงเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ รัฐบาลเห็นความจำเป็นที่ต้องมีวิสาหกิจ SMEs ที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพและศักยภาพ จำเป็นต้องให้มีการส่งเสริมความรู้ด้านภาษา ต้องพัฒนาเทคโนโลยี ระบบโลจิสติกส์ และระบบสารสนเทศให้สอดคล้องตามยุคไทยแลนด์ 4.0 และจัดหาแหล่งเงินทุนให้วิสาหกิจ SMEs ของไทยมีจุดแข็ง ที่การเข้าถึงตลาดในท้องถิ่นได้ดี มีแรงงานที่มีทักษะ มีฝีมือและความชำนาญงาน มีบริการที่ประทับใจลูกค้า ภาครัฐสามารถผลักดันให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ขยายธุรกิจให้แข่งขันในประเทศและต่างประเทศได้ จะเห็นได้ว่า การส่งออกของวิสาหกิจ SMEs ในเดือนมกราคม ปี 2561 มีมูลค่า 156,937.7 ล้านบาท ขยายตัวจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 6.0 และเมื่ออยู่ในรูปดอลลาร์สหรัฐ มูลค่าการส่งออกขยายตัวร้อยละ 16.5 โดยสัดส่วนของการส่งออกของวิสาหกิจ SMEs ต่อการส่งออกทั้งหมด เท่ากับร้อยละ 24.1 โดยวิสาหกิจ SMEs ยังมีมูลค่าการส่งออกไปยังกลุ่มประเทศอาเซียนมากที่สุด มีมูลค่า 47,051 ล้านบาท รองลงมาได้แก่ประเทศจีน มีมูลค่าการส่งออก 18,069 ล้านบาท และประเทศญี่ปุ่น มีมูลค่าการส่งออก 13,939 ล้านบาท สำหรับสินค้าส่งออกสำคัญ 3 อันดับแรก ได้แก่ หมวดอัญมณีและเครื่องประดับ หมวดพลาสติก และของทำด้วยพลาสติก และหมวดอุปกรณ์ไฟฟ้าและส่วนประกอบ ด้านธุรกิจภาคการค้าและบริการ โดยดัชนีความเชื่อมั่นภาคการค้าและบริการ เดือน มกราคม 2561 เท่ากับ 99.0 ปรับตัวลดลงจาก 109.4 ในเดือนก่อน เป็นผลมาจากการ ปรับตัวลดลงแทบทุกองค์ประกอบโดยเฉพาะด้านกำไรและยอดจำหน่ายที่ชะลอตัวลง หลังจากช่วงเทศกาลปีใหม่ ทั้งในภาคการค้าและบริการ โดยปรับตัวลดลงทุกสาขาธุรกิจ การจัดตั้งและยกเลิกกิจการของวิสาหกิจ SME เดือนมกราคม 2561 มีกิจการที่จัดตั้งใหม่ในเดือนนี้จำนวน 6,965 ราย เมื่อเทียบกับเดือนมกราคม 2560 ขยายตัวร้อยละ 11.3 ในขณะที่มีการยกเลิกกิจการจำหน่ายจำนวน 1,350 ราย เมื่อเทียบกับเดือนมกราคม 2560 ขยายตัวร้อยละ 16.9 (สสว.ออนไลน์)

วิสาหกิจ SMEs ญี่ปุ่น เป็นตัวขับเคลื่อนหลักให้กับระบบเศรษฐกิจ มีบริษัทขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับโลก เช่น โตโยต้า ฮอนด้า และโซนี่ เป็นต้น วิสาหกิจขนาดใหญ่ของญี่ปุ่นหลายแห่งล้วนเริ่มกิจการจากโรงงานขนาดเล็ก และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล จนสามารถแข่งขันในตลาดโลก สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องจักร (ชิ้นส่วน Semi Conductor/เครื่องพิมพ์) ยานยนต์/ชิ้นส่วน แผงวงจรไฟฟ้า เหล็ก ในปีพ.ศ. 2560 ขยายตัวเฉลี่ยปีละ 8 % (สำนักพัฒนาตลาดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเอเชีย กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ: ออนไลน์) ความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์ มาจากความแข็งแกร่งของวิสาหกิจ SMEs ธุรกิจ SMEs ของญี่ปุ่น มีจุดแข็งด้านเทคโนโลยี การจัดทำ Business Model และการพัฒนาแบรนด์ให้ธุรกิจของตนมีความโดดเด่น แต่จุดอ่อนคือ ข้อจำกัดของขีดความสามารถในการแข่งขันด้านราคา

วิสาหกิจ SMEs สิงคโปร์ เป็นประเทศที่มีโครงสร้างเศรษฐกิจแตกต่างจากประเทศอื่นในอาเซียน นโยบายพัฒนาประเทศมุ่งเน้นด้านการค้า และบริการเป็นหลัก ปี พ.ศ. 2561 สิงคโปร์มีการส่งออกสินค้า ในเดือนเมษายน 2561 เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.8 เดือนพฤษภาคม 2561 ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 15.5 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากการส่งออกของ Non-electronic NODX ขยายตัวเพิ่มขึ้น กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมสิงคโปร์ ประกาศ GDP ของสิงคโปร์ทั้งปี 2560 ขยายตัวขึ้นร้อยละ 3.5 เพิ่มขึ้นจากปี 2559 ที่มีการขยายตัวเพียงร้อยละ 2 และในปี 2560 ขยายตัวร้อยละ 1.5-3.5 (รายงานเศรษฐกิจจากสิงคโปร์ หน่วยงาน Enterprise Singapore: ESG เดือนมิถุนายน 2561) สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีศักยภาพการลงทุนที่ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ ทั้งคุณภาพแรงงาน ความมั่นคงทางการเมือง เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ กฎหมายการลงทุนในสิงคโปร์ เอื้อประโยชน์ต่อผู้ลงทุนเป็นอย่างมาก นักลงทุนไทยอาจลงทุนในธุรกิจขนาดใหญ่ เพื่ออาศัยความเป็นศูนย์กลางของสิงคโปร์เชื่อมโยงไปต่างประเทศ

การส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานและกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในวิสาหกิจ SMEs ของประเทศไทย ต้องอาศัยมาตรการจูงใจทางภาษี เกี่ยวกับมาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของ SMEs มาตรการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในการได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม มาตรการสนับสนุนการลงทุนใน SMEs

มาตรการหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง แต่มาตรการภาษีดังกล่าวได้เอื้อประโยชน์ให้แก่วิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล ผู้ประกอบการรายย่อยไม่อาจเข้าถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีดังกล่าวได้ และสิทธิประโยชน์ทางภาษีไม่เพียงพอที่จะกระตุ้นให้ผู้ประกอบการจากต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศไทย นอกจากนี้ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ยังขาดความรู้ในการจัดทำบัญชี และการจัดทำงบการเงิน ทำให้การเสียภาษีอากรไม่ถูกต้อง ส่งผลให้เกิดการหลีกเลี่ยงการเสียภาษี ทำให้ภาครัฐขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษี จากการศึกษาเรื่องมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs พบปัญหาหลายประการ ได้แก่ 1) ปัญหาความไม่สมบูรณ์ของการกำหนดค่า

นิยาม และขนาดของวิสาหกิจ SMEs 2) ปัญหาความแตกต่างในภาระภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล และที่เป็น SMEs บุคคลธรรมดา 3) ปัญหาการใช้เกณฑ์กำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี 4) ปัญหาความเสมอภาคระหว่างผู้เสียภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคลกับที่เป็นบุคคลธรรมดา 5) ปัญหาความไม่เหมาะสมของการให้สิทธิหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง 6) ปัญหาความไม่เหมาะสมของช่วงเวลาในการประกาศใช้พระราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2558 7) ปัญหาการใช้ดุลยพินิจของเจ้าพนักงาน 8) ปัญหาความโปร่งใสในการจัดทำรายงานเพื่อเสียภาษีอากร ทำให้ภาครัฐขาดรายได้

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ ซึ่งประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจอันดับต้น ๆ ของโลกที่มีมาตรการจูงใจทางภาษี เมืองค์กร METI และ SMEA มีบทบาทและหน้าที่ที่คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษาแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สำหรับประเทศสิงคโปร์มีองค์กร SPRING และเป็นประเทศผู้นำทางธุรกิจของอาเซียน เป็นศูนย์กลางการเงินสำคัญของโลก เพื่อนำจุดแข็งของทั้ง 2 ประเทศมาปรับใช้กับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ของประเทศไทยให้ทัดเทียมกับประเทศที่พัฒนาแล้ว

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

1.2.2 ข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐ ควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมควรเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

1.3.2 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษา

1. ศึกษามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

2. ศึกษามาตรการภาษีที่ใช้ในการส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย เปรียบเทียบมาตรการภาษีที่ใช้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศ ญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

3. ศึกษาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย แนววินิจฉัย ข้อหารือขององค์กรที่เกี่ยวข้องของ วิสาหกิจ SMEs ตลอดจนกระบวนการ และขั้นตอนในการปฏิบัติตามพระราชกำหนดยกเว้นและ สนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2558-พ.ศ. 2561

4. ศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากการออกพระ ราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2558- พ.ศ. 2561

1.4.2 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2562 ถึงเดือน พฤษภาคม 2563 โดยจะทำการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องในช่วงเดือน กรกฎาคม - กันยายน พ.ศ. 2562

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.

1.5.1 มาตรการ หมายถึง วิธีการที่ตั้งเป็นกฎ ข้อกำหนด ระเบียบ หรือกฎหมาย เช่น มาตรการภาษี มาตรการภาษีศุลกากร และมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุนในประเทศ

1.5.2 ภาษี หมายถึง ภาระที่เป็นตัวเงิน หรือสิ่งของอื่นที่รัฐหรือสถาบันที่ปฏิบัติหน้าที่ เทียบเท่ารัฐเรียกเก็บจากผู้เสียภาษี ซึ่งอาจเป็นปัจเจกบุคคลที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือนิติบุคคลก็ได้ หากผู้มีหน้าที่เสียภาษี แต่หลีกเลี่ยงไม่เสียภาษี จะมีการใช้อำนาจนิติบัญญัติเพื่อลงโทษ

1.5.3 ภาษีอากร หมายถึง

1) สิ่งที่รัฐบาลบังคับจัดเก็บจากราษฎร และนำไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม โดยมีได้มี สิ่งตอบแทนโดยตรงแก่ผู้เสียภาษีอากร เช่น การนำไปใช้ในการบริหารประเทศ การป้องกันประเทศ การพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้านทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง เป็นต้น เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดี

2) เงินได้หรือทรัพย์สินที่เคลื่อนย้ายจากภาคเอกชนไปสู่ภาครัฐบาล แต่ไม่รวมถึงการ กู้ยืมหรือขายสินค้า หรือให้บริการในราคาทุนโดยรัฐบาล

1.5.4 ภาษีทางตรง หมายถึง ภาษีที่รัฐเป็นผู้จัดเก็บโดยตรงจากรายได้บุคคล และกำไรจาก การดำเนินธุรกิจ

1.5.5 ภาษีทางอ้อม หมายถึง ภาษีที่เก็บได้จากการบริโภคภายในประเทศ โดยบัญญัติให้ ผู้ขายสินค้า หรือบริการเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการเสียภาษีตามกฎหมาย

1.5.6 มาตรการภาษี หมายถึง วิธีการที่ตั้งเป็นกฎ ข้อกำหนด ระเบียบหรือกฎหมายที่รัฐบาลบังคับเก็บจากราษฎร และนำไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม โดยมีได้มีสิ่งตอบแทนโดยตรงแก่ผู้เสียภาษีอากร หรือเงินได้หรือทรัพยากรที่เคลื่อนย้ายจากภาคเอกชนไปสู่ภาครัฐบาล

1.5.7 สิทธิประโยชน์ทางภาษี หมายถึง ภาษีที่จูงใจหรือส่งเสริมให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการลด การจ่ายภาษีให้กับผู้ประกอบการ

1.5.8 วิชาทิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจในการการผลิต หรือให้บริการ กิจการค้าปลีก และค้าส่ง รวมไปถึงกิจการอื่น ๆ หรืออุตสาหกรรมตามกฎหมายกระทรวงอุตสาหกรรม

1.5.9 กิจการผลิตสินค้า หมายถึง การผลิตที่อยู่ในลักษณะของการประกอบการ อุตสาหกรรม ทุกประเภท โดยเป็นการเปลี่ยนรูปวัตถุดิบให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ด้วยเครื่องจักร หรือเคมีภัณฑ์ ซึ่งครอบคลุมไปถึงการผลิตด้วยมือและการผลิตด้วยเครื่องจักร และรวมไปถึงการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรอย่างง่ายที่มีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมการผลิตที่มีลักษณะเป็นธุรกิจชุมชน และการผลิตที่เป็นการประกอบอุตสาหกรรมภายในครัวเรือนด้วย (มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs พ.ศ. 2543)

1.5.10 กิจการบริการ หมายถึง การศึกษา สุขภาพ ความบันเทิง การก่อสร้าง และ อสังหาริมทรัพย์ โรงแรมที่พัก การขายอาหาร เครื่องดื่ม ร้านอาหาร การให้บริการเช่าสิ่งบันเทิงและ การพักผ่อนหย่อนใจ การให้บริการส่วนบุคคล และครัวเรือน การซ่อมแซมทุกประเภท รวมไปถึงการ ท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว (มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs พ.ศ. 2543)

1.5.11 กิจการค้าส่งและค้าปลีก หมายถึง การขายสินค้าให้กับผู้บริโภคคนสุดท้าย โดยการ ขายสินค้านั้นเพื่อการใช้ส่วนตัวและไม่ใช่เป็นการใช้เพื่อธุรกิจ (มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543)

1.5.12 ความโปร่งใสในการจัดทำบัญชีและการเสียภาษีอากร หมายถึง การแสดงให้เห็นถึง การปฏิบัติงานตามกฎระเบียบ มาตรฐานวิชาชีพ และข้อบังคับใช้กฎหมายภาษีอากร ที่กำหนดไว้ โดย ไม่ปกปิดข้อเท็จจริงหรือบิดเบือนความจริงอันเป็นสาระสำคัญ ซึ่งสามารถติดตามตรวจสอบได้

1.5.13 ความเป็นธรรมแก่ผู้เสียภาษี หมายถึง ผู้ที่มีรายได้มาก จะต้องเสียภาษีมาก คนมี รายได้น้อย ควรเสียภาษีน้อยตามกำลังความสามารถในการชำระภาษี (Ability to Pay) ดังนั้นความ เสมอภาคทางภาษี จึงถือว่าเป็นหลักพื้นฐานของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ย่อมได้รับการ รับรองและคุ้มครองจากกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันในฐานะที่เป็นมนุษย์ โดยมีต้องคำนึงถึงคุณสมบัติ อื่น ๆ อาทิ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ถิ่นกำเนิด เป็นต้น

1.5.14 หลักความเสมอภาคในทางกฎหมาย หมายถึง การที่องค์กรต่าง ๆ ของรัฐต้องปฏิบัติ ต่อบุคคลเหมือนกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน และปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญที่

แตกต่างกันออกไปตามลักษณะเฉพาะของแต่ละคนนั่นเอง และเมื่อนำหลักดังกล่าวมาพิจารณาถึงขอบเขตของหลักความเสมอภาคในทางกฎหมายภาษาอากร ทำให้สามารถกำหนดความหมายของหลักความเสมอภาคในทางกฎหมายภาษาอากร ว่า บทบัญญัติกฎหมายภาษาอากร ต้องมีลักษณะทั่วไปมิใช่เป็นกฎหมายที่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมโดยยกเหตุจากการมี ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ศาสนา ฯลฯ ดังนั้น ฝ่ายนิติบัญญัติจึงสามารถกำหนดบทบัญญัติกฎหมายภาษาอากร (ระบบภาษี) ที่บังคับใช้แก่บุคคลแตกต่างกันได้ หากบุคคลนั้นมีสาระสำคัญ หรือพฤติกรรมทางเศรษฐกิจแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นสภาพทางครอบครัว สถานภาพที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ รวมถึงการออกมาตรการทางกฎหมายภาษี เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจตามสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนไป (ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล. 2556: 101)

1.5.15 นักบัญชีภาษาอากร หมายถึง ผู้ที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานด้านการบัญชีภาษาอากรให้ถูกต้อง ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กรในการเสียภาษีหรือใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีได้อย่างครบถ้วน เช่น ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต ภาษีศุลกากร ภาษีระหว่างประเทศ

1.5.16 ความสามารถในการประเมินผลและตัดสินใจทางภาษี หมายถึง วิธีการตัดสินใจเลือกทางเลือกใด ทางเลือกหนึ่งจากหลาย ๆ ทางเลือกที่ได้พิจารณาหรือประเมินผลอย่างดีแล้วว่าเป็นทางให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย การตัดสินใจจึงเป็นสิ่งสำคัญขององค์กร

1.5.17 ความสามารถเกี่ยวกับภาษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่วิสาหกิจ SMEs ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) หมายถึง ความรู้ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ และสามารถปรับตัวพร้อมจะเรียนรู้สิ่งใหม่ (Adaptable Mind Set)

1.5.18 ความสามารถเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ หมายถึง สามารถนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ เข้าใจสารสนเทศจากผู้อื่นหรือสิ่งพิมพ์และแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

1.5.19 ความสามารถเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อเสียภาษีอากร หมายถึง การกำหนดแผนงานด้านภาษีตามมาตรฐานการปฏิบัติงานตามที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด การจัดทำและยื่นภาษีตามประมวลรัษฎากร ให้คำปรึกษาด้านภาษีอากร

1.5.20 คุณภาพของงานและความเชื่อถือได้ หมายถึง ต้องปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้ถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ได้มาตรฐานและสำเร็จลุล่วงภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ โดยไม่มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น และในการปฏิบัติงานทุกครั้งต้องมีการบันทึกรายงานที่ถูกต้อง รวดเร็ว ตรงตามความเป็นจริง ข้อมูลที่รายงานทุกครั้งต้องมีความเชื่อถือได้ และเพียงพอต่อความต้องการของทุกฝ่าย

1.5.21 งบการเงินถูกต้อง หมายถึง การรายงานทางการเงินที่น่าเสนอข้อมูลเพื่อแสดงฐานะทางการเงิน ผลการดำเนินงานอย่างถูกต้องตามที่ควรในแต่ละงวดบัญชีใดบัญชีหนึ่งหรือระหว่างงวดบัญชีก็ได้ โดยปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีอย่างเหมาะสม รวมทั้งการเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อ

จำเป็น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ และสามารถแสดงผลการบริหารงานของฝ่ายบริหาร

1.5.22 ประสิทธิภาพทางภาษีอากร หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เสียภาษีได้อย่างถูกต้องและประหยัด หรือทำให้ไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยที่สุด โดยวิธีการที่ไม่ผิดกฎหมาย

1.5.23 พระราชบัญญัติ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้น โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา นอกจากนี้ยังมีความหมายอื่นที่นิยามไว้ พระราชบัญญัติ หมายถึง กฎหมายที่กำหนดกฎเกณฑ์ซึ่งมีเนื้อหาเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งเฉพาะเจาะจงต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง ถือว่าเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่รัฐได้ตราขึ้นไว้เป็นข้อบังคับกำหนดความประพฤติบุคคล ซึ่งตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติอันได้แก่ รัฐสภา พระราชบัญญัติจึงเป็นกฎหมายโดยแท้ เพราะตราขึ้นโดยองค์การที่ออกกฎหมายโดยตรง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ตราโดยผู้แทนของประชาชนและประกาศให้ราษฎรทราบในราชกิจจานุเบกษา

1.5.24 พระราชกฤษฎีกา หมายถึง บัญญัติแห่งกฎหมายที่พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้น โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ หรือพระราชกำหนดเพื่อใช้ในการบริหารราชการแผ่นดิน ตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี ซึ่งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 187 บัญญัติว่า “พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกา โดยไม่ขัดต่อกฎหมาย”

1.5.25 พระราชกำหนด หมายถึง กฎหมายรูปแบบหนึ่งซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้นโดยคำแนะนำและยินยอมของคณะรัฐมนตรี โดยอาศัยอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญวางไว้ว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วน อันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ เพื่อประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยสาธารณะหรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะ หรือในกรณีที่มีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับการภาษีอากรหรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนและลับ เพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน พระราชกำหนดมีผลใช้บังคับได้ตั้งพระราชบัญญัติ ดังนั้นพระราชกำหนดจึงแก้ไขเพิ่มเติม หรือยกเลิกพระราชบัญญัติได้

1.5.26 ประมวลรัษฎากร หมายถึง กฎหมายภาษีอากรฉบับหนึ่ง มีผลใช้บังคับโดยพระราชบัญญัติ กฎหมายฉบับนี้เดิมเป็นที่รวมของกฎหมายภาษีอากรสำคัญหลายประเภท

1.5.27 บัญชีชุดเดียว หมายถึง แนวทางที่ภาครัฐสนับสนุนให้ผู้ประกอบการทั่วไปและผู้ประกอบวิสาหกิจ SMEs มีการจัดทำบัญชีและงบการเงินให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของกิจการ โดยต้องยื่นคำร้องขอจัดแจ้งบัญชีชุดเดียวต่อกรมสรรพากร เพื่อสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นและลดอัตราภาษี

1.5.28 องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization for Economic Cooperation and Development: OECD) หมายถึง เป็นองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาของประเทศกลุ่มยุโรป โดยมีประเทศที่พัฒนาแล้วที่ไม่ได้อยู่ในทวีปยุโรปเข้าเป็นสมาชิกด้วย ได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น OECD ดำเนินกิจกรรมเพื่อความร่วมมือทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ โดยเน้นปัญหาของสารเคมีที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

1.5.29 SMEA (Small and Medium Enterprise Agency) หมายถึง หน่วยงานที่ตั้งขึ้นในประเทศญี่ปุ่น เพื่อช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.5.30 SPRING (The Standards, Productivity and Innovation Board) หมายถึง คณะกรรมการในประเทศสิงคโปร์ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบการพัฒนา สตาร์ทอัพ SMEs และบริษัทที่มีการเจริญเติบโตสูง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทสิงคโปร์หรือบริษัทต่างชาติให้เติบโตและขยายตลาดไปต่างประเทศ

1.5.31 Income Tax Act หมายถึง ประเพณีภาษีที่บังคับใช้ ได้แก่ ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีหัก ณ ที่จ่าย

1.6 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.6.1 เข้าใจมาตรการภาษีที่ภาครัฐใช้ในการส่งเสริม และสนับสนุนสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

1.6.2 เข้าใจปัญหา ข้อจำกัด และผลกระทบที่เกิดจากการใช้มาตรการภาษีส่งเสริม และสนับสนุนสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.6.3 เข้าใจเงื่อนไขการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

1.6.4 สามารถหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากมาตรการภาษีที่ใช้ส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.6.5 เข้าใจข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัย เรื่อง “มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ และเพื่อศึกษาข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือกฎหมายภาษีอากร และพระราชกำหนดต่าง ๆ บทความทางวิชาการ เอกสารงานวิจัย ข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสรรพากร สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

- 2.1 ความหมายและลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย
- 2.2 ลักษณะทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.4 รูปแบบการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย
- 2.5 ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อระบบเศรษฐกิจ
- 2.6 ปัญหา ข้อจำกัด และผลกระทบในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.7 แนวคิดเกี่ยวกับภาษี ความสำคัญของการบริหารภาษี และหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี
- 2.8 หลักความเสมอภาคทางภาษี
- 2.9 พระราชกำหนด มาตรการภาษี และนโยบายภาษี
- 2.10 มาตรการภาษีของประเทศญี่ปุ่น
- 2.11 มาตรการภาษีของประเทศสิงคโปร์
- 2.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายและลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย

2.1.1 ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) หมายถึงกิจการที่มีลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระ เจ้าของกิจการส่วนมากเป็นผู้บริหารเงินทุนที่นำมาลงทุนทำธุรกิจ เป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินธุรกิจจะทำภายในท้องถิ่น มีการกำหนดจำนวนพนักงานและ

เงินลงทุน สินทรัพย์แบ่งตามขนาดกิจการโดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กิจการผลิตสินค้า หมายความครอบคลุมถึง การผลิตที่เป็นลักษณะของการประกอบการอุตสาหกรรมทุกประเภท โดยความหมายที่เป็นสากลของการผลิตก็คือ การเปลี่ยนรูปวัตถุให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ด้วยเครื่องจักรกล หรือเคมีภัณฑ์ โดยไม่คำนึงว่างานนั้นทำโดยเครื่องจักรหรือด้วยมือ ทั้งนี้กิจการผลิตสินค้าในที่นี้รวมถึงการแปรรูปผลิตผลการเกษตรอย่างง่ายที่มีลักษณะเป็นการอุตสาหกรรม การผลิตที่มีลักษณะเป็นวิสาหกิจชุมชน และการผลิตที่เป็นการประกอบอุตสาหกรรมในครัวเรือนด้วย

2. กิจการบริการ หมายความครอบคลุมถึง การศึกษา การสุขภาพ การบันเทิง การขนส่ง การก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ การโรงแรมและที่พัก การภัตตาคาร การขายอาหาร การขายเครื่องดื่มของภัตตาคาร และร้านอาหาร การให้บริการเช่าสิ่งบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจ การให้บริการส่วนบุคคล บริการในครัวเรือน บริการที่ให้กับธุรกิจ การซ่อมแซมทุกชนิด และการท่องเที่ยว และธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว

3. กิจการค้าส่งและค้าปลีก หมายถึง การให้บริการเกี่ยวกับการค้า โดยที่การค้าส่ง หมายถึง การขายสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้แก่ผู้ค้าปลีก ผู้ใช้ในงานอุตสาหกรรม งานพาณิชย์กรรม สถาบันผู้ใช้ในงานวิชาชีพ และรวมทั้งการขายให้แก่ผู้ค้าส่งด้วยตนเอง ส่วนการค้าปลีก หมายถึง การขายโดยไม่มีการเปลี่ยนรูปสินค้าทั้งสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้กับประชาชนทั่วไป เพื่อการบริโภคหรือการใช้ประโยชน์เฉพาะส่วนบุคคลในครัวเรือน การค้าในที่นี้มีความหมายรวมถึง การเป็นนายหน้า หรือตัวแทนการซื้อขาย สถานีบริการน้ำมัน และสหกรณ์ผู้บริโภค

2.1.2 ลักษณะของธุรกิจตามเงื่อนไขของกฎกระทรวงอุตสาหกรรม โดยแบ่งขนาดของวิสาหกิจ SMEs ตามมูลค่ารวมของสินทรัพย์ไม่รวมที่ดินและจำนวนการจ้างงาน แบ่งได้ดังนี้ (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกระทรวงอุตสาหกรรม. 2550 ค: ออนไลน์)

1. กิจการผลิต รวมทั้งการผลิตภาคอุตสาหกรรม เหมืองแร่ และภาคธุรกิจการเกษตรขนาดกลางเกินกว่า 50-200 ล้านบาท ธุรกิจขนาดย่อมไม่เกิน 50 ล้านบาท

2. กิจการบริการ เช่น การท่องเที่ยว การโรงแรม การขนส่ง การซ่อมบำรุง การเก็บรักษา (คลังสินค้า) ธุรกิจขนาดกลางเกินกว่า 50-200 ล้านบาท ธุรกิจขนาดย่อมไม่เกิน 50 ล้านบาท

3. กิจการการค้า แบ่งเป็น:

3.1 กิจการค้าส่ง ธุรกิจขนาดกลางเกินกว่า 50-100 ล้านบาท ธุรกิจขนาดย่อมไม่เกิน 50 ล้านบาท

3.2 กิจการค้าปลีก ธุรกิจขนาดกลางเกินกว่า 30-60 ล้านบาท ธุรกิจขนาดย่อมไม่เกิน 30 ล้านบาท

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ได้กำหนดลักษณะของวิสาหกิจ SMEs ที่อยู่ในความรับผิดชอบ โดยกฎกระทรวงอุตสาหกรรมกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545 ประกาศ ณ วันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2545

นอกจากนี้ การพิจารณาขนาดวิสาหกิจเกี่ยวกับจำนวนการจ้างงานของกิจการที่เข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง หรือจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์พิจารณาวิสาหกิจขนาดกลาง ดังนี้

1. กิจการผลิตสินค้า ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท
2. กิจการให้บริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท
3. กิจการค้าส่ง ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่า 25 คน แต่ไม่เกิน 50 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท
4. กิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่า 15 คน แต่ไม่เกิน 30 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 30 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 60 ล้านบาท

วิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprises) มีลักษณะ ดังนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545

ข้อ 2 วิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่ กิจการที่มีลักษณะ ดังนี้

- 1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คนหรือมีรายได้ต่อปีไม่เกิน 100 ล้านบาท
- 2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีก มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 30 คนหรือมีรายได้ต่อปีไม่เกิน 50 ล้านบาท

ข้อ 3 วิสาหกิจขนาดกลาง ได้แก่ กิจการที่มีลักษณะ ดังนี้

- 1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่า 50 คนแต่ไม่เกิน 200 คนหรือมีรายได้ต่อปีเกินกว่า 100 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 500 ล้านบาท
- 2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีก มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่า 30 คนแต่ไม่เกิน 100 คนหรือมีรายได้ต่อปีเกินกว่า 50 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 300 ล้านบาท

ข้อ 4 จำนวนการจ้างงานและรายได้ตามข้อ 2 และข้อ 3 ให้พิจารณาจากหลักฐาน
ดังนี้

1) จำนวนการจ้างงานให้พิจารณาจากหลักฐานแสดงจำนวนการจ้างงานที่ได้จัดทำ
ขึ้นตามที่กฎหมายกำหนด

2) จำนวนรายได้ให้พิจารณาจากรายได้รวมที่ระบุไว้ในงบการเงินที่ได้จัดทำขึ้นตาม
กฎหมายว่าด้วยการบัญชีกำหนดหรือเอกสารบัญชีแสดงรายได้

ข้อ 5 ในกรณีที่กิจการมีจำนวนการจ้างงานที่เข้าลักษณะของวิสาหกิจประเภทหนึ่ง
แต่มีรายได้ที่เข้าลักษณะของวิสาหกิจอีกประเภทหนึ่ง ให้ถือรายได้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

จะเห็นได้ว่า คำจำกัดความหรือคำนิยามของวิสาหกิจ SMEs ยังไม่มีข้อกำหนด
มาตรฐานสากลว่าวิสาหกิจ SMEs ควรจะเป็นอย่างไร อีกทั้งคำจำกัดความของวิสาหกิจ SMEs ใน
แต่ละประเทศยังมีความแตกต่างกัน

2.2 ลักษณะทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีลักษณะ ดังนี้

1. ปริมาณยอดขายมีน้อย โดยรายได้ในท้องถิ่นอาจจะตอบสนองธุรกิจขนาดใหญ่ไม่ได้ แต่ก็
มากพอ ที่จะทำให้ผู้ประกอบการขนาดย่อมสามารถอยู่รอดได้ตามสมควร ดังนั้น ธุรกิจขนาดใหญ่จึง
ไม่ต้องการแข่งขันกับธุรกิจขนาดเล็ก

2. มีฝีมือและประสบการณ์ของตนเองในการบริการลูกค้า เนื่องจากเจ้าของเป็น ผู้บริหาร
งานเอง จึงใช้ความสามารถส่วนตัวในการบริหารงาน เช่น ช่างตัดเสื้อ นักออกแบบภายใน 3. มี
การบริการในลักษณะเป็นการส่วนตัว โดยจะต้องขึ้นอยู่กับความสามารถ และบุคลิกภาพของ
ผู้ประกอบการเป็นสำคัญ ส่วนใหญ่แล้วจะมีอยู่ในธุรกิจขนาดย่อม

4. มีความสะดวก ธุรกิจขนาดย่อมสามารถแข่งขันกับธุรกิจขนาดใหญ่ได้โดยการเสนอความ
สะดวกสบายที่ธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นคู่แข่งไม่สามารถหาได้

5. สามารถปรับตัวเข้ากับความต้องการของท้องถิ่น ธุรกิจขนาดย่อมในท้องถิ่นที่ตัดสินใจด้วย
ตัวเองโดยใช้ความรู้ความต้องการและความพอใจของท้องถิ่นจะได้เปรียบธุรกิจขนาดใหญ่และธุรกิจมี
ความสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวกับเจ้าของและพนักงาน

6. มีแรงจูงใจสูง เมื่อประกอบธุรกิจของตนเอง เจ้าของจะต้องทำงานหนักและเสียสละ
มากกว่าการทำงานให้กับผู้อื่น เนื่องจากเป็นเจ้าของธุรกิจเอง

7. มีความคล่องตัวทางการบริหาร ธุรกิจขนาดเล็กสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงได้เร็วยิ่งขึ้น

8. ต้นทุนในการดำเนินงานต่ำ เนื่องจากใช้แรงงานของสมาชิกในครอบครัว โดยจ่ายค่าจ้างต่ำกว่าค่าจ้างที่จ่ายให้กับแรงงานที่จ้างจากที่อื่น

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ศิลปพร ศรีจันเพชร (2552: 9)

ประเทศไทย กระทรวงอุตสาหกรรมโดย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้ร่วมกับหน่วยต่าง ๆ เช่น กระทรวงการคลัง ธนาคารแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้า บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารออมสิน และบริษัทประกันสินเชื่อ อุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม รวมทั้งกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ได้ให้ความหมายของ SMEs ว่าหมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่ง ประกอบไปด้วยกิจการผลิต กิจการค้าและกิจการบริการ โดยได้กำหนดลักษณะของวิสาหกิจที่เป็น SMEs โดยพิจารณาจากเกณฑ์มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวรที่กิจการนั้นมีอยู่

อาหรับ ซาลิฮี และ วิลาสฮานี (Arab Salehi and Velashani. 2009: 93)

ประเทศอิหร่าน วิสาหกิจ SMEs ใช้บริการจากผู้ให้บริการปรึกษาทางด้านการบัญชีจาก ภายนอก ดังนั้น นักบัญชีมีอาชีพจึงมีบทบาทสำคัญต่อวิสาหกิจ SMEs นอกจากนี้บัญชีแล้ว ธนาคารก็มีบทบาทให้คำปรึกษาแก่เจ้าของกิจการ ผู้จัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Marriott and Marriott. 2000: 1-18; Mole. 2002: 58) สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับธุรกิจเกิด ใหม่ (Devi and Samujh. 2010: ออนไลน์).

บาสเคอร์วิลล์ และ คอร์ดรี (Baskerville and cordery. 2008: 28 อ้างถึงในศิลปพร ศรีจันเพชร. 2552: 5) เกี่ยวกับนิยามของวิสาหกิจ SMEs ดังนี้

นิยามทั่วไป คือ

1. มีเจ้าของหรือผู้จัดการ ที่มีทักษะด้านการบริหารธุรกิจไม่สูงนัก
2. เป็นธุรกิจที่มักทำกันในครอบครัว และมีวัฒนธรรมการทำงานที่สบาย ๆ มีความยืดหยุ่นสูง และมีสินทรัพย์ส่วนตัวของเจ้าของเป็นหลักประกันของกิจการ
3. เป็นธุรกิจขนาดย่อม ที่กำลังอยู่ในช่วงที่กำลังพัฒนาไปเป็นธุรกิจขนาดกลาง
4. SMEs เป็น Unlisted Entity ที่ดำเนินงานโดยเจ้าของ ผู้ซึ่งมักจะเป็นสมาชิกในครอบครัว หรือเพื่อน โดยคนเหล่านี้จะเป็นเจ้าของเงินทุนด้วย

5. Non SMEs คือ กิจการที่บริหารจัดการโดยพนักงาน ซึ่งไม่ได้เป็นเจ้าของหรือนายทุน แต่เป็นคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเจ้าของอีกทีหนึ่ง คำจำกัดความนี้ได้ใช้ความเป็นเจ้าของและผู้บริหารงานที่แยกกันนี้มาเป็นตัวตัดสินว่ากิจการใดเป็น SMEs หรือไม่

6. SMEs เป็นกิจการที่ดำเนินงานภายใต้สภาวะแวดล้อมที่ไม่แน่นอน เนื่องจากธุรกิจมีลูกค้าและคู่ค้าจำนวนน้อย และไม่สามารถส่งผลกระทบต่อราคาตลาดได้ โดยเจ้าของธุรกิจเองก็ไม่ได้มุ่งเน้นการทำกำไรมากนัก แต่มุ่งเน้นการสร้างมูลค่าทางด้านอื่น

2.4 รูปแบบการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย

รูปแบบการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย (พรนิภาพงศ์พัฒนานนท์. 2556: 10-11 มีดังนี้

2.4.1 บุคคลธรรมดา ได้แก่ บุคคลทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15 แห่งประมวลรัษฎากร) ซึ่งเป็นกิจการที่ดำเนินธุรกิจโดยบุคคลเดียวเป็นผู้รับผิดชอบงานทั้งหมด ผลตอบแทนที่ได้เป็นของเจ้าของ แต่ถ้าขาดทุนก็ขาดทุนแต่เพียงผู้เดียว เช่น หาบเร่ แผงลอย รถเข็น กิจการให้บริการ กิจการเกษตรกรรม และร้านค้าต่าง ๆ ที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด

2.4.2 คณะบุคคลที่มีโชินติบุคคล ได้แก่ บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อทำกิจการร่วมกันโดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)

2.4.3 ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีโชินติบุคคล ได้แก่ บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากัน เพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)

2.4.4 ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล ได้แก่ บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน โดยหุ้นส่วนทุกคนไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2.4.5 ห้างหุ้นส่วนจำกัด ได้แก่ บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน ซึ่งมีทั้งหุ้นส่วนประเภทจำกัดความรับผิดและประเภทไม่จำกัดความรับผิด และต้องดำเนินการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2.4.6 บริษัทจำกัด ได้แก่ บุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการ โดยแบ่งทุนออกเป็นหุ้นมีมูลค่าหุ้นละเท่า ๆ กัน มูลค่าหุ้นไม่ต่ำกว่า 5 บาท ซึ่งชำระเงินค่าหุ้นครั้งแรกไม่น้อยกว่า 25% ของมูลค่าหุ้น ผู้ถือหุ้นรับผิดชอบไม่เกินจำนวนเงินที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนลงทุนและต้องดำเนินการจดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2.4.7 กิจการร่วมค้า ได้แก่ กิจการที่ดำเนินการเป็นทางการค้าหรือหากำไรระหว่างบริษัทกับบริษัท บริษัทกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือระหว่างบริษัทและ/หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับบุคคลธรรมดาคนละบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือนิติบุคคลอื่น เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร (มาตรา 39)

วิสาหกิจ SMEs ดังกล่าวข้างต้น มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ช่วยสะท้อนสภาพเศรษฐกิจของประเทศไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม

2.5 ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อระบบเศรษฐกิจ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความคล่องตัวในการดำเนินงานใช้เงินทุนต่ำกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ จัดเป็นแหล่งที่สามารถรับรองแรงงานจากภาคเกษตรกรรมเมื่อหมดฤดูกาลเพาะปลูก สามารถรองรับแรงงานที่เข้ามาใหม่ ป้องกันการอพยพของแรงงานที่เข้ามาหางานทำในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ช่วยกระจายการกระจุกตัวของโรงงานในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลไปสู่ภูมิภาค ก่อให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนภูมิภาคและของประเทศในด้านการผลิตหรือการบริการ การค้าส่ง และการค้าปลีก (สสว. 2558: ออนไลน์)

กล่าวโดยสรุป SMEs มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ดังนี้

1. สร้างงานเป็นแหล่งรองรับการจ้างงานขนาดใหญ่และกระจายอยู่ทั่วประเทศในชุมชนที่มีประชากรอาศัยอยู่
2. เป็นแหล่งพัฒนาทักษะฝีมือ ทำให้ประชากรในชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น
3. สร้างมูลค่าเพิ่ม ทำให้ตัวสินค้ามีมูลค่าเพิ่มขึ้น ทำรายได้ให้ประเทศ
4. สร้างเงินตราต่างประเทศ เป็นแหล่งนำรายได้เข้าสู่ประเทศจากการส่งออกสินค้า
5. ช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศ โดยการผลิตสินค้าเพื่อทดแทนการนำเข้าจากต่างประเทศ
6. เป็นจุดเริ่มต้นในการลงทุนในธุรกิจใหม่ ช่วยเชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดย่อมด้วยตนเอง นอกจากนี้ ยังเชื่อมโยงระหว่างภาคการผลิตที่เกี่ยวข้องกัน เช่น ภาคเกษตร ภาคการบริการขนส่ง ภาคการค้าส่ง ค้าปลีกและภาคการก่อสร้าง เป็นต้น

วิสาหกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่ใช้เงินทุนจำนวนน้อย มีความคล่องตัว สามารถปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์ทั่วไปของประเทศ และ ในปัจจุบันกิจการที่เป็นธุรกิจ SMEs มีอยู่ในประเทศไทย ส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 90 เป็นวิสาหกิจ SMEs (อรรถวุฒิ วุฒิเมธีกุล. 2561: 8) สามารถช่วยรองรับแรงงานจากภูมิภาคต่าง ๆ ช่วยลดปัญหาการอพยพของแรงงานเข้ามาหางานทำในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ทำให้เกิดการกระจายงาน และรายได้ไปสู่ภูมิภาค ส่งผลให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาคและของประเทศอย่างยั่งยืน

ข้อดีของวิสาหกิจ SMEs

วิสาหกิจ SMEs มีข้อดี ดังนี้

1. มีความเสี่ยงในการลงทุนในธุรกิจน้อย การเริ่มต้นทำธุรกิจสามารถทำได้ง่าย เนื่องจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เงินทุน และอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ไม่มาก ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความคล่องตัวในเรื่องของการบริหารและการจัดการ ผู้บริหารจึงสามารถดูแลและควบคุมกิจการได้อย่างทั่วถึง
2. มีความยืดหยุ่นสูง สามารถปรับตัวให้เข้าสู่ภาวะทางเศรษฐกิจในช่วงเวลานั้น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว
3. จัดตั้งได้ง่าย ไม่มีขั้นตอนซับซ้อนยุ่งยาก และหากเกิดปัญหาไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้สามารถเลิกกิจการได้ทันที
4. การบริหารงานมีขั้นตอนไม่มาก สามารถทำได้ง่าย สามารถปรับเปลี่ยนแผนการดำเนินงานได้ง่าย
5. การดำเนินธุรกิจขนาดย่อม สามารถดำเนินการได้ทั้งตลาดที่มีขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ เพราะไม่ต้องมีการคาดคะเนยอดขายเหมือนกับการลงทุนในธุรกิจขนาดใหญ่
6. การนำสินค้าหรือบริการชนิดใหม่เข้ามาจำหน่าย ไม่จำเป็นต้องลงทุนในการจำหน่ายมากเกินไป หากสินค้าไม่เป็นที่นิยม ก็สามารถปรับเปลี่ยนได้ง่าย
7. การดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เจ้าของธุรกิจจะมีความใกล้ชิดกับลูกค้า ทำให้ทราบปัญหาและความต้องการของลูกค้าและนำข้อมูลที่ได้รับมาปรับปรุงให้เข้ากับการดำเนินธุรกิจ

2.6 ปัญหา ข้อจำกัด และผลกระทบ ในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.6.1 ปัญหาในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.6.1.1 ด้านการตลาด ขาดความรู้ ความสามารถด้านการตลาดโดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ การเปิดเสรีทางการค้า ทำให้วิสาหกิจขนาดใหญ่ รวมทั้งสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาแข่งขันกับสินค้าในกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.6.1.2 ด้านเงินทุน ไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบและขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ จึงไม่สามารถขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน เพื่อมาลงทุนหรือขยายการลงทุนหรือเป็นเงินทุนหมุนเวียน ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบที่มีอัตราดอกเบี้ยสูง

2.6.1.3 ด้านแรงงาน แรงงานที่มีฝีมือและมีความชำนาญมากขึ้นจะย้ายออกไปทำงานในโรงงานขนาดใหญ่ที่มีผลตอบแทนดีกว่า ทำให้การพัฒนาสินค้าไม่ต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพสินค้า

2.6.1.4 ด้านการแข่งขัน คู่แข่งในตลาดเมื่อเห็นสินค้าหรือบริการที่ขายดี อยู่ในความสนใจของลูกค้าจะรุกคืบเข้ามายึดครองส่วนแบ่งตลาด ซึ่งทำได้ง่ายกว่าการเปิดตัวสินค้าใหม่และลูกค้าส่วนใหญ่นิยมสินค้าจากบริษัทคู่แข่งที่เข้ามาใหม่

2.6.1.5 การเข้าถึงบริการการส่งเสริมของรัฐ จากการปฏิบัติที่ไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับการเสียภาษี การรักษาสິงแวดล้อม หรือการรักษาความปลอดภัยที่กำหนดตามกฎหมาย ไม่มีการจดทะเบียนโรงงาน ทะเบียนพาณิชย์หรือทะเบียนการค้า จึงปิดตัวเองในการเข้ามาใช้บริการของรัฐ แม้ว่ารัฐจะลดเงื่อนไขขนาดเงินทุนและการจ้างงานเพื่อจูงใจก็ตาม

2.6.1.6 ด้านบริการส่งเสริมพัฒนาขององค์กรภาครัฐและเอกชน หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตลอดจนสมาคมการค้าและอุตสาหกรรมต่าง ๆ ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของวิสาหกิจ SMEs ที่มีจำนวนมากและกระจายอยู่ทั่วประเทศได้ เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องบุคลากรและงบประมาณ

2.6.1.7 ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารวิสาหกิจ SMEs โดยทั่วไปมีจุดอ่อนในการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ เช่น นโยบายและมาตรการของรัฐ ข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด เป็นต้น ปัจจุบันกลไกภาครัฐและสถาบันเอกชนหลายแห่งเอื้อประโยชน์แก่วิสาหกิจ SMEs เช่น ด้านแหล่งเงินทุนมีธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว.) และบริษัทประกันภัยสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) เป็นหน่วยงานสนับสนุนด้านการกู้ยืมและค้ำประกันด้านการอบรมพัฒนาความรู้และการใช้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรมีศูนย์ให้คำปรึกษาทางการเงิน (สสว. 2559: ออนไลน์)

2.6.1.8 เชิงโครงสร้าง

1) วิกฤติเศรษฐกิจทำให้วิสาหกิจ SMEs ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการลดลงของอุปสงค์ภายในประเทศ เช่น การเกิดโรคระบาดโควิด 19

2) ขาดเทคโนโลยี จากผลการสำรวจพบว่า วิสาหกิจ SMEs กว่า ร้อยละ 40 มีเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดได้เพียงพอ นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีปัญหาในเรื่องของการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี

3) ขาดความสามารถด้านการจัดการสมัยใหม่ จากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มักขาดความรู้ ความสามารถด้านการตลาด การพัฒนาสินค้า ตลอดจนขาดข้อมูล ด้านการตลาด ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อ การเข้าไปแข่งขันในตลาดระหว่างประเทศทั้งในปัจจุบัน และในอนาคต

4) สินค้าส่งออกมีคุณภาพต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าประเภทอุตสาหกรรมเบา ซึ่งมักจะ เป็นสินค้าอุตสาหกรรมดั้งเดิมของไทย แต่ทำได้เพียงพัฒนาให้ดีขึ้นมาใหม่ แต่สินค้ายังคงมีระดับคุณภาพต่ำถึงปานกลางเท่านั้น

5) ขาดทรัพยากรมนุษย์ เช่น ขาดช่างเทคนิคที่มีความสามารถ ทั้งนี้เนื่องจากแรงงานไทยส่วนมากเป็นแรงงานที่มีระดับการศึกษาต่ำ

6) ด้านการเงินและการจัดการ ธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมมีความอ่อนแอ ทางด้านการเงินและการจัดการ เมื่อเกิดความผันผวนของเศรษฐกิจ ก็จะได้รับผลกระทบสูง

7) ขาดความช่วยเหลือจากภาครัฐอย่างจริงจัง ภาครัฐไม่สามารถกระทำในรูปการบูรณาการ ได้โดยร่วมมือกับทุกภาคส่วน ทั้งเรื่องการกู้เงิน การระดมทุน การให้ความรู้ทางบัญชีและการภาษีอากร เป็นต้น

2.6.2 ข้อจำกัดในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจ (SMEs)

2.6.2.1 ด้านเทคโนโลยีการผลิต มักใช้เทคนิคการผลิตแบบไม่ซับซ้อน การลงทุนต่ำ และผู้ประกอบการหรือพนักงานขาดความรู้พื้นฐานที่จะรองรับเทคนิคที่ทันสมัย ทำให้ขาดการพัฒนา รูปแบบผลิตภัณฑ์ และคุณภาพให้ได้มาตรฐาน

2.6.2.2 ด้านการบริหารจัดการ ผู้บริหารใช้ประสบการณ์จากการเรียนรู้ อาศัยบุคคล ในครอบครัวหรือญาติ พี่น้องมาช่วยงานด้านการบริหารจัดการ ทำให้การปรับเปลี่ยนและปรับปรุง โครงสร้างการบริหารจัดการต่าง ๆ ของกิจการไม่รวดเร็ว และไม่เป็นระบบ อีกทั้งมีปัญหาการ หมุนเวียนเข้าและออกของแรงงานไปสู่ธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ที่มีผลตอบแทนและโอกาสที่ จะเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานอยู่ในระดับสูง ทำให้ขาดแรงงานที่มีฝีมือและความชำนาญ

2.6.3 ผลกระทบในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs

จากโรคระบาดโควิด 19 เป็นวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2562 เรื่อยมา และจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตั้งแต่กลางปี 2540 กลุ่มวิสาหกิจ SMEs ล้วนประสบปัญหาขาดสภาพคล่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้กำลังซื้อของประชาชนลดน้อยลง เป็นผลให้วิสาหกิจ SMEs ต้องชะลอหรือลดการผลิต การจำหน่ายหรือปิดกิจการ กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ วิสาหกิจขนาดใหญ่และอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยี เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ อุตสาหกรรมส่งออก ทำให้ภาครัฐต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจ เหล่านี้ ให้สามารถดำเนินกิจการได้ต่อไป ขณะเดียวกันผู้ประกอบการต้องปรับปรุงธุรกิจและคิดค้นผลิตภัณฑ์ ใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า หาดตลาดใหม่ ๆ ในการกระจายสินค้า และพัฒนา ผลิตภัณฑ์ของธุรกิจให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการอย่างต่อเนื่อง (สสว. 2557: ออนไลน์) จากปัญหา ข้อจำกัด และผลกระทบดังกล่าวข้างต้น สิ่งสำคัญที่รัฐบาลควรสนใจ คือเรื่องความโปร่งใสในการ จัดทำบัญชีและการเสียภาษีอากรให้ถูกต้อง รัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญ จึงได้ออกพระราชกฤษฎีกากลาง

ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 เพื่อให้ระบบการจัดเก็บภาษีเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นการสนับสนุนให้การมีการจัดทำบัญชีให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงจำนวน 2 ฉบับ มีสาระสำคัญ ดังนี้

ฉบับที่ 1 เป็นพระราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้คือ ยกเว้นการตรวจสอบย้อนหลัง ใต้สวน ประเมิน หรือสั่งให้เสียภาษีอากร และความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร ซึ่งในอดีตกรมสรรพากรได้มีมาตรการที่คล้ายคลึงกับพระราชกำหนดฉบับนี้ นั่นคือมีการนิรโทษกรรมภาษีให้แก่ วิสาหกิจ SMEs ถึง 5 ครั้ง ในระหว่างปี 2520-2534 ด้วยเหตุผลหลัก คือ ผู้ประกอบธุรกิจประสบปัญหาด้านการเงิน ขณะเดียวกัน ต้องการสนับสนุนการพัฒนาประเทศ โดยการนิรโทษกรรมภาษีดังกล่าว ทำให้ภาครัฐมีรายได้เพียง 1-4 พันล้านบาทต่อปี แต่การลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศยังไม่เห็นผลเท่าที่ควร

ฉบับที่ 2 พระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๙๕) พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยเป็นมาตรการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้ ไม่เกิน 30 ล้านบาทต่อปี มีกำไรสุทธิสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลัง 1 มกราคม พ.ศ. 2559 แต่ไม่เกิน 31 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ไม่ต้องเสียภาษีเฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 300,000 บาทแรก กำไรสุทธิในปี พ.ศ. 2560 เสียภาษีร้อยละ 10 ในส่วนที่เกินกว่า 300,000 บาท สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลัง 1 มกราคม พ.ศ. 2560 แต่ไม่เกิน 31 ธันวาคม พ.ศ. 2560 เงื่อนไข ผู้ได้รับสิทธิประโยชน์ ต้องไม่มีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีเกิน 5 ล้านบาท ไม่มีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลาบัญชีใดเกินกว่า 30 ล้านบาท ไม่ถูกเพิกถอนการได้รับยกเว้นตามกฎหมาย จะต้องไปขึ้นทะเบียนเป็นผู้ที่ได้รับยกเว้นตามพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ และต้องทำบัญชีให้ถูกต้องนับตั้งแต่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 ทั้งนี้มาตรการดังกล่าวเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ให้สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการรายใหม่ได้

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับภาษี ความสำคัญของการบริหารภาษี และหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี

2.7.1 แนวคิดเกี่ยวกับภาษี

การจัดเก็บภาษี เป็นช่องทางหนึ่งที่น่ารายได้เข้าสู่ภาครัฐ รัฐบาลนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศชาติในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการให้สวัสดิการต่าง ๆ ด้านการทะนุบำรุงประเทศ ด้านกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เป็นต้น ถ้ารัฐบาลสามารถจัดเก็บภาษีได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศดี มีความมั่งคั่ง มีเงินทุนในการพัฒนาประเทศ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี และช่วยลดการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้ประเทศมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น แต่การจัดเก็บ

ภาษี รัฐบาลควรคำนึงถึงความเหมาะสมในการจัดเก็บภาษี เพื่อไม่ให้เป็นการสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้เสียภาษี โดยมีหลักการจัดเก็บภาษีอากรที่ดี ยึดหลักความเสมอภาคทางภาษี

2.7.2 ความสำคัญของการบริหารภาษี และหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี

การบริหารภาษี และหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี ต้องมีระบบ และแบบแผนในการจัดเก็บภาษี ดังนี้

1. การบริหารภาษีที่มีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างบรรลุผล โดยผู้เสียภาษีจะต้องให้ความร่วมมือปฏิบัติตามกฎหมาย ยินยอมเสียภาษีไม่หลีกเลี่ยงการเสียภาษี
2. วิธีการบริหารภาษีที่เหมาะสม ส่งผลให้สามารถบังคับใช้กฎหมายภาษีได้อย่างถูกต้อง ยุติธรรม และเป็นช่องทางให้เกิดการใช้ดุลยพินิจในทางที่ชอบ
3. ความยุ่งยากซับซ้อนของกฎหมายและระเบียบ ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเพื่อการประเมินจัดเก็บภาษีสวมทั้งการติดตามตรวจสอบ เกิดความยุ่งยากอาจเป็นสาเหตุของการใช้ดุลยพินิจไปในทางทุจริต

ดังนั้นการจัดเก็บภาษีจึงต้องมีความเหมาะสมกับบริบทของประเทศ และรายได้ของประชาชน ตามสภาพความเป็นจริง ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชน ซึ่งประกอบด้วยหลักเกณฑ์ 4 ประการ ดังนี้

1. ต้องให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้เสียภาษี โดยจะต้องยึดหลักว่าผู้ที่มีรายได้มากควรต้องเสียภาษีมาก คนที่มีรายได้น้อยควรเสียภาษีน้อย ตามกำลังความสามารถในการชำระภาษี (Ability to Pay) ของแต่ละบุคคล
2. ต้องกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บภาษีให้รัดกุม ชัดเจนและแน่นอน เช่น ผู้เสียภาษีจะต้องชำระภาษีเมื่อใด ที่ไหน ถ้าผู้ใดละเลย หลีกเลียง หรือชำระภาษิล่าช้า จะมีบทลงโทษอย่างไร
3. ต้องอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เสียภาษีมากที่สุด เช่น ควรกำหนดช่วงเวลาในการชำระภาษีให้นานพอสมควร เพื่อให้โอกาสแก่ผู้เสียภาษีในการชำระภาษี มีวิธีการคำนวณภาษีที่ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน เพื่อไม่ให้ผู้เสียภาษีเกิดความเบื่อหน่าย ให้มีการผ่อนชำระได้ในกรณีที่ต้องเสียภาษีเป็นจำนวนมาก เป็นต้น
4. ต้องถือหลักจัดเก็บภาษีในอัตราต่ำ แต่เก็บได้มากและทั่วถึง ดีกว่าที่จะเก็บในอัตราสูงแต่เก็บได้น้อย เนื่องจากเก็บแต่เฉพาะคนที่มีรายได้มาก อีกประการหนึ่งก็คือ การเรียกเก็บภาษีในอัตราสูง ย่อมเป็นการยั่วยุให้ผู้เสียภาษีเกิดความรู้สึกเสียตายนเงินที่ต้องเสียภาษีและพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี

นอกจาก หลักการจัดเก็บภาษีที่ดีแล้ว จะต้องยึดหลักในการปฏิบัติแก่ผู้เสียภาษี 8 หลัก ดังนี้

1. หลักความยุติธรรม โดยการเสียภาษีอากร ควรคำนึงถึงความสามารถหรือรายได้ของผู้ประกอบการและประชาชนผู้เสียภาษีเป็นหลัก เช่น คนที่มีรายได้มากก็เสียภาษีมาก คนที่มีรายได้น้อยก็อาจเสียภาษีน้อยหรือไม่เก็บเลย คนที่มีรายได้เท่าเทียมกัน ก็ควรเสียเท่ากัน

2. หลักความแน่นอน หลักความแน่นอนเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ เพราะผู้ประกอบการและประชาชนผู้เสียภาษี จะได้ใช้ในการวางแผนเกี่ยวกับภาษีของตนเอง ความแน่นอนนั้นต้องแน่นอนในเรื่อง ดังนี้

2.1 เวลาที่ต้องเสียภาษี หมายความว่า การเสียภาษีอากร จะต้องมีการกำหนดเวลาที่แน่นอนว่าต้องชำระเมื่อใด เช่น ต้องยื่นแบบแสดงรายการค้าภายในวันที่ 5 ของเดือนถัดไป ภาษีเงินได้ หัก ณ ที่จ่ายให้นำส่ง ณ ที่ว่าการอำเภอหรือเขตท้องที่ภายใน 7 วันนับตั้งแต่วันสิ้นเดือน เป็นต้น

2.2 วิธีการเสียภาษี ควรกำหนดให้ผู้เสียภาษีทราบว่าเงินได้ประเภทใด เสียภาษีอย่างไร

2.3 จำนวนภาษี ควรกำหนดอัตราภาษีที่จะต้องเสียให้แน่นอน เงินรายได้จำนวนเท่าใด อยู่ในเกณฑ์ จะต้องเสียภาษีเงินได้ หรืออยู่เกณฑ์จะต้องเสียในอัตราเท่าใด หรือจะต้องเสียอย่างน้อยอย่างมากเป็นจำนวนเท่าใด

3. หลักความสะดวก โดยภาษีทุกชนิด ควรให้ความสะดวกแก่ผู้เสียภาษี ทั้งวิธีการ เวลา และสถานที่ที่ต้องเสียภาษี เช่น สามารถยื่นแบบรายการผ่านอินเทอร์เน็ต สามารถชำระภาษีเงินได้ผ่านที่ทำการไปรษณีย์ ธนาคาร เป็นต้น

4. หลักความประหยัดและมีประสิทธิภาพ โดยภาษีอากรที่ดีต้องพิจารณาค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีให้น้อยที่สุดโดยพิจารณาทั้งผู้จัดเก็บภาษีและผู้เสียภาษี

5. หลักการอำนวยความสะดวก (Productivity) การเก็บภาษีอากรจากประชาชนควรเก็บเฉพาะประเภทที่สามารถทำรายได้ได้ดี ไม่ควรจัดเก็บภาษีหลายประเภทมากเกินไป

6. หลักความยืดหยุ่น การเก็บภาษีอากร ควรมีความยืดหยุ่นตามสภาพภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น เมื่อเศรษฐกิจของประเทศดี ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น รัฐอาจเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มจาก 7% เป็น 10% เป็นต้น

7. หลักการยอมรับของประชาชน การเก็บภาษีอากรที่ดีนั้น ประชาชนจะยอมรับและยินดีที่จะเสียภาษีมากกว่าการหลีกเลี่ยง

8. หลักการบริหารที่ดี โดยวิธีการในการจัดเก็บภาษีอากรนั้น ควรจัดเก็บอย่างมีหลักเกณฑ์ที่รัดกุม มีประสิทธิภาพในการจัดเก็บ และสามารถควบคุมการหลีกเลี่ยงภาษีอากรได้อย่างดี

เมื่อมีหลักในการจัดเก็บภาษีอากรที่ดี ควรมีการประเมินประสิทธิภาพของหลักการจัดเก็บภาษีว่า มีความเหมาะสมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด สามารถทำการประเมินได้ 3 วิธี ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บ (Cost of Collection) โดยถือหลักว่าการจัดเก็บภาษีที่คืนนั้น ควรยึดหลักประหยัด โดยค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บ ควรจะต่ำไม่ใช่เก็บภาษีได้มาก แต่ค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีก็น้อยด้วย โดยการวัดประสิทธิภาพของการบริหารภาษีอากรตามวิธีนี้มีแนวปฏิบัติ คือ เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีที่เก็บได้ ถ้าอัตราส่วนของค่าใช้จ่ายต่อภาษีที่เก็บได้ต่ำก็แสดงว่าการเก็บภาษีนั้นมีประสิทธิภาพสูง

2. วัตถุประสงค์รายได้ที่เก็บได้จริงกับรายได้ที่ควรจะได้ (Actual Yields VS Potential Yields) โดยวิธีนี้จะต้องคำนวณในการเก็บภาษีอากรแต่ละประเภท ถ้าจะเก็บให้ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ควรได้รายได้เท่าไร แล้วเปรียบเทียบกับรายได้ที่จริงของภาษีประเภทนั้น ๆ กับรายได้ที่ควรจะได้ ผลที่ได้จะทำให้รู้ว่าการบริหารจัดการเก็บภาษีนั้น ๆ มีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงไร

3. วัตถุประสงค์ของผู้เสียภาษีอากรในการปฏิบัติตามกฎหมาย (Compliance Cost) ซึ่งวิธีนี้จะยึดหลักว่า ภาษีอากรที่ดีมีประสิทธิภาพในการจัดเก็บสูง ควรเป็นภาษีที่ผู้เสียภาษีเสียค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตามกฎหมายต่ำ หมายถึง ภาษีที่มีประสิทธิภาพควรเป็นภาษีที่ง่าย มีข้อความชัดเจน เข้าใจง่าย และสะดวกแก่ผู้เสียภาษีอากรที่ปฏิบัติตามโดยไม่ต้องปรึกษาทนายความ

2.8 หลักความเสมอภาคทางภาษี

ที่มาของหลักความเสมอภาคทางภาษีมาจากหลักความเสมอภาคในทางกฎหมาย และหลักความเป็นธรรมในสังคม ซึ่งกำหนดให้บุคคลมีสิทธิในการมีโอกาสเท่าเทียมกันนับตั้งแต่เกิด อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิทางธรรมชาติ และภาษีถือว่าเป็นหลักพื้นฐานของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ย่อมได้รับการรับรองและคุ้มครองจากกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันในฐานะที่เป็นมนุษย์ โดยมีต้องคำนึงถึงคุณสมบัติอื่น ๆ เช่น เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ถิ่นกำเนิด เป็นต้น หลักความเสมอภาคในทางกฎหมายมักจะถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย เช่น ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 30 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคมความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ รัฐบาลจึงกำหนดมาตรการขึ้น เพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

สำหรับระบบกฎหมายภาษีอากรไทย มีบทบัญญัติที่สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคในทางภาษี เช่น ในประมวลรัษฎากรมาตรา 56-58 ซึ่งกำหนดหน้าที่ในการยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษี กล่าวคือ บุคคลใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติ หากมีเงินได้พึงประเมินที่ได้รับตาม

เงื่อนไขของภาษีเงินได้ ตกอยู่ในข่ายที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าเป็นผู้ที่กฎหมายจำกัดความสามารถก็ให้บุคคลที่กฎหมายกำหนดเป็นผู้ทำหน้าที่แทน

2.9 พระราชกำหนด มาตรการภาษี และนโยบายภาษี

พระราชกำหนด มาตรการภาษี และนโยบายภาษี เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs รัฐบาลจึงมีการประกาศตามพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ ในประเทศไทย และรัฐบาลมีมาตรการทางภาษี และนโยบายเกี่ยวกับภาษี เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ (SMEs) สนใจการลงทุน และช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจ (SMEs) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.9.1 พระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘

ตามราชกิจจานุเบกษา 1 มกราคม พ.ศ.2559 ได้มีการประกาศพระราชกำหนด ยกเว้น และสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2558 ซึ่งมีสาระสำคัญคือเพื่อต้องการให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งมีรายได้ไม่เกิน 500 ล้านบาท หรือ วิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคลที่มีทุนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชี 2558 และมีกำหนดครบ 12 เดือนบริบูรณ์ โดยวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดก่อนหรือในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2558 ได้สิทธิประโยชน์ในการได้รับยกเว้นจากการตรวจสอบ ใต้อสวน ประเมินหรือสั่งให้ เสียภาษีอากร และความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร สำหรับรายได้ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชี ที่มีวันเริ่มต้นก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 หรือมูลค่าของฐานภาษี รายรับ หรือการกระทำ ธุรสารที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 ยกเว้นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้ จะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ตามพระราชกำหนดดังกล่าว

1. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอยู่ระหว่างการตรวจสอบภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร โดยมีหมายเรียกที่ออกก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ
2. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอยู่ระหว่างการตรวจสอบของเจ้าพนักงานประเมิน ตามมาตรา 88/3 แห่งประมวลรัษฎากรที่ดำเนินการก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ
3. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นผู้ออกไปกำกับภาษีปลอมหรือเป็นผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอม หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกระทำการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร โดยแสดงรายจ่ายอันเป็นเท็จต่อกรมสรรพากร
4. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีในชั้นพนักงานสอบสวน ชั้นพนักงานอัยการ หรือชั้นศาล

พระราชกำหนดฉบับนี้ไม่ใช่ การนิรโทษกรรมทางภาษี แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการยกเว้น การตรวจสอบ ใ้สวน ประเมิน หรือสั่งให้เสียภาษีอากร และความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่มาจดแจ้งต่อกรมสรรพากรในการจัดทำบัญชีและงบการเงิน ให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของกิจการเพียงเล่มเดียว ส่วนบริษัทฯ ที่อยู่ระหว่างการถูกตรวจสอบ ภาษีอากร เป็นผู้ออกไปกำกับภาษีปลอม หลีกเลียงภาษีอากร หรืออยู่ในระหว่างการถูกดำเนินคดี ก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 กรมสรรพากรจะดำเนินการเฉพาะกรณีนั้น ๆ ต่อไปจนกว่าจะแล้ว เสร็จ

นอกจากนี้ในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 รัฐบาลยังได้ออกพระราชกฤษฎีกาออกตามความ ในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๙๕) พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยเป็นการ ให้สิทธิประโยชน์แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จดแจ้งขอรับสิทธิกับทางกรมสรรพากรตาม พระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยต้องเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบ ระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลา บัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ. 2558 ซึ่งจะทำให้ได้รับสิทธิในการยกเว้นและ ลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลถึง 2 รอบระยะเวลาบัญชี ดังนี้

1. ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ในรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ. 2559
2. ยกเว้นและลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ในรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ. 2560 สำหรับ กำไรสุทธิส่วนที่ไม่เกิน 300,000 บาทจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และลดอัตราภาษีเงินได้นิติ บุคคล เหลือร้อยละ 10 ของกำไรสุทธิสำหรับกำไรสุทธิส่วนที่เกิน 300,000 บาท

2.9.2 มาตรการภาษี

มาตรการภาษี และนโยบายเกี่ยวกับภาษีกำหนดขึ้นเพื่อเป็นการสนับสนุนการดำเนินงาน และ กระตุ้นให้เกิดการลงทุนในวิสาหกิจ SMEs ที่สำคัญมี 5 ประเภท ดังนี้

1. มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs
2. มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของ SMEs
3. มาตรการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในการได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม
4. มาตรการสนับสนุนการลงทุนใน SMEs
5. มาตรการหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง

มาตรการภาษีข้างต้นเป็น มาตรการจูงใจทางภาษี ในการส่งเสริม และช่วยเหลือวิสาหกิจ SMEs เพื่อส่งเสริมศักยภาพ และสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ดังนี้

1. มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs

การลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ที่มีกำไรสุทธิตั้งแต่ 300,001 บาทขึ้นไปจากเดิม 15% และ 20% ของกำไรสุทธิเป็น 10% ของกำไรสุทธิ เป็นเวลา 2 ปี หรือ 2 รอบระยะเวลาบัญชีต่อเนื่องกัน สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558 จนถึงรอบระยะเวลาบัญชีวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ซึ่งจะทำให้โครงสร้างอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับวิสาหกิจ SMEs เป็น 2 กลุ่มคือ ที่มีกำไรสุทธิไม่เกิน 300,000 บาท ไม่ต้องเสียภาษี และระหว่าง 300,001 บาทขึ้นไป เสียภาษี 10%

มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการรายใหม่ (New Start-up) ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ประกอบกิจการที่จดทะเบียนพาณิชย์ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2558 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2559 เป็นเวลา 5 รอบระยะเวลาบัญชีต่อเนื่องกัน

โดยล่าสุดรัฐบาลได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ เพิ่มเติมจากมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs ที่มีอยู่ มีรายละเอียดดังนี้

เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกำหนดการยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ และพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๙๕) พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยเนื้อหาตามพระราชกำหนดฯ และพระราชกฤษฎีกาฯ มีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ในรอบระยะเวลาบัญชี 2559 ยกเว้นและ ลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ในรอบระยะเวลาบัญชีปี 2560 คือ สำหรับกำไรสุทธิส่วนที่ไม่เกิน 300,000 บาท ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล เหลือร้อยละ 10 ของกำไรสุทธิ สำหรับกำไรสุทธิส่วนที่เกิน 300,000 บาท และในปี 2561 ให้ยกเลิกความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน วิสาหกิจขนาดกลางหรือขนาดย่อม ได้แก่ วิสาหกิจที่มีจำนวนการจ้างงาน รายได้ มูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

โดยหลักเกณฑ์ตามพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2558 มีรายละเอียด ดังนี้

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนที่กรมสรรพากรกำหนดให้ได้รับสิทธิประโยชน์ภายใต้มาตรการดังกล่าวต้องเข้าเงื่อนไขทุกข้อ ดังนี้

1. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องมีรอบระยะเวลาบัญชีใน พ.ศ. 2558 ครบ 12 เดือน โดยสิ้นสุดก่อนหรือในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558 หมายความว่า ถ้านิติบุคคลจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนบริษัทในวันที่ 31 มกราคม พ.ศ. 2558 โดยมีรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558

นิติบุคคลดังกล่าว ไม่สามารถจะได้รับสิทธิประโยชน์ภายใต้พระราชกำหนดฉบับนี้ เพราะรอบระยะเวลาบัญชีไม่ครบ 12 เดือนในปี พ.ศ. 2558 หรือในกรณีที่นิติบุคคลจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนบริษัทในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 โดยรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 มกราคม พ.ศ. 2559 นิติบุคคลนี้ ก็มีโอกาสได้รับสิทธิประโยชน์ภายใต้พระราชกำหนดฉบับนี้

2. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องเข้าเงื่อนไขทุกข้อ ดังนี้

2.1 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนต้องมีรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดก่อนหรือ ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558 ไม่เกิน 500 ล้านบาท

2.2 วิสาหกิจ SMEs ที่มีทุนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 2558

2.3 ต้องมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิ

2.4 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องจดทะเบียนการทำบัญชีและงบการเงินให้สอดคล้องกับสภาพแท้จริงของกิจการ (จดทะเบียนทำบัญชีเล่มเดียว) ต่อกรมสรรพากร ทาง www.rd.go.th ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2559 ถึง 30 มิถุนายน พ.ศ. 2559

2.5 เมื่อจดทะเบียนสำเร็จแล้ว บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องจัดทำบัญชีและงบการเงินฉบับเดียวที่สะท้อนสภาพที่แท้จริงของกิจการตั้งแต่อรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 เป็นต้นไป และไม่กระทำการใดที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษี

ดังนั้น ในการกำหนดมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ควรคำนึงถึงเรื่อง หลักภาษีอากรที่ดีด้วย เพื่อให้มาตรการทางภาษีที่ออกมาส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs แต่ละประเภท มีความเป็นธรรมมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงและได้รับประโยชน์จากมาตรการดังกล่าวมากขึ้น ซึ่งในการกำหนดมาตรการทางภาษีที่เหมาะสมนั้นสามารถทำได้โดยการศึกษาจากมาตรการทางภาษีของต่างประเทศที่มีคุณภาพ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการทางภาษีที่เหมาะสม โดยประเทศที่ได้ชื่อว่า มีมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี และช่วยเหลือวิสาหกิจ SMEs รวมถึงเป็นต้นแบบของการดำเนินงานของวิสาหกิจ SMEs คือ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์

2. มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของ SMEs

2.1 การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับเงินได้สุทธิ 150,000 บาทแรก สำหรับเงินได้ทุกประเภทที่คำนวณภาษีตามมาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากร โดยเงินได้สุทธิต่อปีคำนวณจากเงินได้พึงประเมินหักออกด้วยค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อน ทั้งนี้ต้องเป็นเงินได้ตั้งแต่ปีภาษี พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 470) สำหรับสิทธิประโยชน์ข้อนี้ ทำให้ผู้มีรายได้น้อยหรือมีเงินได้สุทธิไม่เกิน 150,000 บาท

ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้นี้ อีกทั้งผู้มีรายได้มากหรือผู้มีเงินได้เกินกว่า 150,000 บาท ยังได้รับยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้สุทธิ 150,000 บาทแรกด้วย จึงเป็นการบรรเทาภาระภาษีของผู้ประกอบการ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดาได้ในระดับหนึ่ง

การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับเงินส่วนแบ่งกำไรที่ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชติบุคคลได้จ่ายให้แก่หุ้นส่วน โดยห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชติบุคคลนั้นถือเป็นหน่วยภาษีอีกหน่วยหนึ่งแยกต่างหากจากหุ้นส่วน ตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร มาตรา 42 (14) การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรานี้ เกิดขึ้นเนื่องจากเงินส่วนแบ่งกำไรดังกล่าวได้ถูกจัดเก็บภาษีมาแล้ว บุคคลผู้ซึ่งได้รับเงินส่วนแบ่งกำไรจึงไม่ต้องเสียภาษีจากเงินได้นั้นอีก เป็นการลดความซ้ำซ้อนในการจัดเก็บภาษี

2.2 การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับรายได้ที่ได้รับจากการประกอบกิจการสถานฝึกอบรม เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการประกอบกิจการจัดการฝึกอบรม หรือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตามที่ได้มีการบัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 284) พ.ศ. 2538 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับเงินได้ ดังนี้

2.2.1 กำไรสุทธิที่ได้จากกิจการสถานฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นหรือของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลในเครือเดียวกัน

2.2.2 เงินปันผลหรือเงินส่วนแบ่งของกำไรที่ได้จากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ประกอบกิจการสถานฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น หรือของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลในเครือเดียวกัน โดยมีเงื่อนไขว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ๆ จะต้องมิได้ประกอบกิจการอื่นนอกจากกิจการสถานฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงาน

จากบทบัญญัตินี้ จะเห็นได้ว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ประกอบกิจการสถานฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้างของตนเอง หรือเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลในเครือ จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำรายได้จากการประกอบกิจการดังกล่าวไปเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ไม่ว่าจะรายได้นั้นจะมีจำนวนเท่าใดก็ตาม โดยมีเงื่อนไขที่สำคัญสำหรับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลก็คือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ๆ จะต้องประกอบกิจการสถานฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากพบว่ามีกิจการประกอบกิจการอื่นใดรวมอยู่ด้วยแล้ว ก็จะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ในกรณีนี้

นอกจากนี้ ยังได้กำหนดให้ยกเว้นภาษีสำหรับเงินปันผลหรือเงินส่วนแบ่งของกำไรที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ประกอบกิจการสถานฝึกอบรม เพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นหรือของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลในเครือเดียวกัน จ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้นที่เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอีกด้วย

2.3 การให้หัก 2 เท่าของรายจ่าย

2.3.1 สำหรับนิติบุคคลให้หักรายจ่ายค่าจ้างทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่จ่ายให้แก่หน่วยงานของรัฐหรือเอกชนได้เป็น 2 เท่า ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศกำหนด ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยเรื่องการยกเว้น รัษฎากร (ฉบับที่ 297) ซึ่งโดยทั่วไปแล้วการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล กฎหมาย จะกำหนดให้นิติบุคคลสามารถหักค่าใช้จ่ายได้ตามที่จ่ายจริง แต่สำหรับกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ สามารถหักรายจ่ายค่าจ้างทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่จ่ายให้แก่หน่วยงานของรัฐหรือเอกชน เพิ่มได้อีกเท่าหนึ่งจากการหักค่าใช้จ่ายตามปกติ ทั้งนี้เป็นการส่งเสริมให้เกิดการทำวิจัยเพื่อพัฒนา เทคโนโลยีในภาคเอกชน

2.3.2 สำหรับนิติบุคคลให้สามารถหักรายจ่ายได้เป็น 2 เท่าในกรณีที่ เป็นรายจ่าย ดังนี้

2.3.2.1 รายจ่ายที่ใช้ในการฝึกเตรียมเข้าทำงานเพื่อประโยชน์ของกิจการ ผู้ดำเนินการฝึก

2.3.2.2 รายจ่ายในการส่งลูกจ้างเข้ารับการศึกษ หรือฝึกอบรมในสถานศึกษา หรือสถานฝึกอบรมฝีมือแรงงานที่ทางราชการจัดตั้งขึ้นหรือที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ประกาศกำหนด

2.3.2.3 รายจ่ายในการฝึกอบรมให้แก่ลูกจ้างตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกรมสรรพากร ประกาศกำหนด

การใช้สิทธิเหล่านี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ตามที่ บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยเรื่องการยกเว้น รัษฎากร (ฉบับที่ 437) กฎหมายฉบับนี้ออกมาเพื่อมุ่งสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาฝีมือของแรงงานในวิสาหกิจ ต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

3. มาตรการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในการได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

สำหรับมาตรการการให้สิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มนั้น ได้ยกเว้นแก่ ผู้ประกอบการที่มีรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปี แต่สำหรับผู้ประกอบการที่มีรายรับเกิน 1.8 ล้าน บาทต่อปีนั้น ได้มีบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรตามมาตรา 81 ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการ ประกอบกิจการประเภทต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การขายสินค้าที่มีใช้การส่งออก หรือการให้บริการ

3.1.1 การขายพืชผลทางการเกษตร ไม่ว่าจะเป็น ลำต้น กิ่ง ใบ เปลือก หน่อ ราก เหง้า ดอก หัว ฝัก เมล็ด หรือส่วนอื่น ๆ ของพืช และวัตถุดิบที่ได้จากพืช ทั้งนี้ ที่อยู่ในสภาพสดหรือรักษา สภาพไว้ เพื่อมิให้เสียเป็นการชั่วคราวในระหว่างขนส่ง ด้วยการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็งหรือด้วยการ จัดทำ หรือปรุงแต่งโดยวิธีการอื่น หรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเพื่อการขายปลีก หรือขายส่งด้วย

วิธีการแช่เย็นจนแข็ง ทำให้แห้ง บด ทำให้เป็นชิ้น หรือด้วยวิธีอื่น ข้าวสาร หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการสีข้าว แต่ไม่รวมถึงไม้ซุง ฟืน หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการเลื่อยไม้ หรือผลิตภัณฑ์อาหารที่บรรจุกระป๋อง ภาชนะ หรือหีบห่อที่ทำเป็นอุตสาหกรรม ตามลักษณะ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

3.1.2 การขายสัตว์ ไม่ว่าจะมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต และในกรณีสัตว์ไม่มีชีวิต ไม่ว่าจะเป็นส่วนต่าง ๆ ของสัตว์ ไข่ นํ้านม และวัตถุพลอยได้จากสัตว์ ทั้งนี้ ที่อยู่ในสภาพสด หรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเป็นการชั่วคราวในระหว่างขนส่งด้วยการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง หรือด้วยการจัดทำหรือปรุงแต่งโดยวิธีการอื่น หรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเพื่อการขายปลีก หรือขายส่งด้วยวิธีการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง ทำให้แห้ง บด ทำให้เป็นชิ้นหรือด้วยวิธีอื่น แต่ไม่รวมถึงผลิตภัณฑ์อาหารที่บรรจุกระป๋อง ภาชนะ หรือหีบห่อที่ทำเป็นอุตสาหกรรม ตามลักษณะ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

3.1.3 การขายปุ๋ย

3.1.4 การขายปลาปน อาหารสัตว์

3.1.5 การขายยาหรือเคมีภัณฑ์ที่ใช้สำหรับพืชหรือสัตว์ เพื่อบำรุงรักษา ป้องกัน ทำลาย หรือกำจัดศัตรูหรือโรคของพืชและสัตว์

3.1.6 การขายหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือตำราเรียน

3.1.7 การให้บริการการศึกษาของสถานศึกษาของทางราชการ สถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วย สถาบันอุดมศึกษาเอกชน หรือโรงเรียนเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน

3.1.8 การให้บริการที่เป็นงานทางศิลปะและวัฒนธรรมในสาขา และลักษณะการประกอบกิจการที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมนตรีรัฐมนตรี

3.1.9 การให้บริการการประกอบโรคศิลปะ การสอบบัญชี การว่าความ หรือการประกอบวิชาชีพอิสระอื่นตามที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมนตรีรัฐมนตรี ทั้งนี้ เฉพาะวิชาชีพอิสระที่มีกฎหมายควบคุม การประกอบวิชาชีพอิสระนั้น

3.1.10 การให้บริการรักษาพยาบาลของสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

3.1.11 การให้บริการวิจัย หรือการให้บริการทางวิชาการ ทั้งนี้ ในสาขา และลักษณะการประกอบกิจการที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมนตรีรัฐมนตรี

3.1.12 การให้บริการห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์

3.1.13 การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงาน

3.1.14 การให้บริการจัดแข่งขันกีฬาสมัครเล่น

3.1.15 การให้บริการของนักแสดงสาธารณะ ทั้งนี้ เฉพาะบริการในสาขาและลักษณะการประกอบกิจการตามที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมนตรีรัฐมนตรี

3.1.16 การให้บริการขนส่งในราชอาณาจักร

3.1.17 การให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ ซึ่งมีใช่เป็นการขนส่งโดย อากาศยาน หรือเรือเดินทะเล

3.1.18 การให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์

3.1.19 การให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบริการที่เป็นการพาณิชย์ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือเป็นการหารายได้หรือผลประโยชน์ไม่ว่าจะเป็น กิจการสาธารณูปโภคหรือไม่ก็ตาม

3.1.20 การขายสินค้าหรือการให้บริการของกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งส่งรายรับทั้งสิ้นให้แก่รัฐโดยไม่หักรายจ่าย

3.1.21 การขายสินค้าหรือการให้บริการเพื่อประโยชน์แก่การศาสนา หรือการ สาธารณกุศลภายในประเทศ ซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น

3.1.22 การขายสินค้าหรือการให้บริการตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

3.2 การนำเข้าสินค้า ดังต่อไปนี้

3.2.1 สินค้าตาม 3.1 (3.1.1) ถึง (3.1.6)

3.2.2 สินค้าจากต่างประเทศที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากร ทั้งนี้ เฉพาะสินค้าที่ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

3.2.3 สินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับการยกเว้นอากร ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร

3.2.4 สินค้าซึ่งนำเข้าและอยู่ในอารักขาของศุลกากร แล้วได้ส่งกลับออกไปต่างประเทศ โดยได้คืนอากรขาเข้า ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

3.2.5 การส่งออกซึ่งสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบการจดทะเบียน ซึ่งต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 82/16 การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการตามมาตรา 110 อธิบดีจะเสนอให้คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรพิจารณากำหนดลักษณะของกิจการ และเงื่อนไขในการประกอบกิจการที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา 110 ก็ได้ และเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร ได้วินิจฉัยแล้ว ให้ประกาศคำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษา และหากกิจการนั้นมิได้เป็นไปตามลักษณะ และเงื่อนไขที่กำหนด กิจการนั้นจะไม่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 110

4. มาตรการสนับสนุนการลงทุนใน SMEs

4.1 การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

4.1.1 ให้อยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก ของบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชีสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558 เป็นต้นไป ตามที่ได้บัญญัติ

ไว้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 595) สำหรับบพัญญูตินี้ได้มีการปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้สุทธิส่วนที่ไม่เกิน 300,000 บาทแรก ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงพิจารณาอยู่ในขณะนี้ มาตรการนี้รัฐออกมาเพื่อบรรเทาภาระภาษีและเพิ่มสภาพคล่องทางการเงินให้กับผู้ประกอบการ SMEs

4.1.2 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับเงินปันผลจากการถือหุ้นหรือผลประโยชน์จากการโอนหุ้นที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งเป็นนิติบุคคลร่วมลงทุนได้รับจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 10) มาตรา 5 อัญชรัสแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 396) พ.ศ. 2545 โดยให้ยกเว้นภาษีเงินได้ ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับเงินได้พึงประเมินที่เป็นเงินปันผลที่ได้รับจากการถือหุ้นในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือผลประโยชน์ที่ได้จากการโอนหุ้นดังกล่าว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังนี้

4.1.2.1 เป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ซึ่งเป็นนิติบุคคลร่วมลงทุนตามประกาศกระทรวงการคลังว่าด้วยกำหนดกิจการจัดการเงินร่วมลงทุนให้เป็นธุรกิจหลักทรัพย์ เพื่อประกอบกิจการธุรกิจเงินร่วมลงทุน และมีทุนจดทะเบียนไม่น้อยกว่า 200 ล้านบาท โดยต้องมีการชำระค่าหุ้นครั้งแรกเป็นจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของทุนจดทะเบียนและชำระค่าหุ้นที่เหลือทั้งหมดภายในระยะเวลา 3 ปีนับแต่วันจดทะเบียน การลดทุนจดทะเบียนให้กระทำได้ เมื่อได้ถือหุ้นในวิสาหกิจ SMEs เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 7 ปีติดต่อกัน

4.1.2.2 ต้องได้รับการขึ้นทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ภายใน 3 ปีนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

4.1.2.3 ต้องถือหุ้นในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่น้อยกว่าจำนวนร้อยละของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วของบริษัท ดังนี้

1) ร้อยละ 20 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปีหนึ่ง เว้นแต่มีเหตุอันสมควรและได้รับอนุญาตจากอธิบดี จะมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 20 ก็ได้

2) ร้อยละ 40 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปีที่สอง

3) ร้อยละ 60 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปีที่สาม

4) ร้อยละ 80 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีปีที่สี่ เป็นต้นไป

วิสาหกิจ SMEs ต้องเป็นกิจการที่มีสินทรัพย์ถาวรซึ่งไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน หรือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีประกาศกำหนดขึ้นภายหลังจากพระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับแล้วเป็นเวลา 3 ปี ต้องถือหุ้นในวิสาหกิจ SMEs เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 7 ปีในรอบปีบัญชีต่อเนื่องกัน เว้นแต่วิสาหกิจ SMEs ดังกล่าว ได้เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แห่งประเทศไทย ระยะเวลาการถือหุ้นอาจน้อยกว่า 7 ปีได้ แต่ต้องไม่น้อยกว่า 5 ปี ต่อเนื่องกัน ต้องมี

การมอบหมายให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการเงินร่วมลงทุนตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เป็นผู้จัดการเงินร่วมลงทุนในวิสาหกิจ SMEs

จากบทบัญญัติดังกล่าวนี้ มุ่งเน้นการสนับสนุนให้เกิดการร่วมลงทุนในระยะยาวกับวิสาหกิจ SMEs เนื่องจากผู้ประกอบการ SMEs มักประสบปัญหาเรื่องการหาแหล่งเงินทุน ดังนั้น หากมีนักลงทุนที่ต้องการลงทุนระยะยาวมาร่วมลงทุน จะทำให้กิจการสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้มากขึ้น อีกทั้งแหล่งเงินทุนประเภทนี้ที่เรียกว่า “Equity Financing” ยังเป็นแหล่งเงินทุนที่ไม่ได้มาจากการนำหุ้นออกขายแก่ประชาชน จึงไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใด ๆ และไม่ต้องเสียดอกเบี้ยเพราะไม่ใช่การกู้ยืม ทั้งไม่ต้องมีหลักประกันด้วย ผู้ที่มาร่วมลงทุนจะถือเป็นหุ้นส่วน ซึ่งจะได้รับผลประโยชน์ตอบแทน เมื่อกิจการเจริญเติบโตได้ผลกำไรดี เจ้าของเงินทุนนั้นก็ขายหุ้น เพื่อได้กำไรส่วนเกินทุน (Capital Gain) นั้นไป (ชัยสิทธิ ตราชูธรรม, 2559: 380)

4.1.3 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับเงินได้จากการขายเครื่องจักรเก่าเพื่อซื้อเครื่องจักรใหม่ ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทต่อรอบระยะเวลาบัญชี สำหรับการขายเครื่องจักรตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2556 ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 561) โดยมิกำหนดเวลา ดังนี้

4.1.3.1 กรณีการซื้อเครื่องจักรใหม่ก่อนการขายเครื่องจักรเก่า ต้องซื้อเครื่องจักรใหม่ภายใน 1 ปี ก่อนวันที่ขายเครื่องจักรเก่า

4.1.3.2 กรณีซื้อเครื่องจักรใหม่ภายหลังการขายเครื่องจักรเก่า ต้องซื้อเครื่องจักรใหม่ภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ขายเครื่องจักรเก่า

เมื่อมีการขอยกเว้นภาษีเงินได้จากการขายทรัพย์สินประเภทเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตสินค้าแล้ว ห้ามมิให้นำมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือของเครื่องจักรเก่าที่ได้ขายไปมาหักเป็นรายจ่ายในการคำนวณภาษีเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

สำหรับบัญญัตินี้เป็นมาตรการการบรรเทาภาระภาษีสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่ต้องการจะเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ เพื่อให้ได้ใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการผลิต ก่อให้เกิดมูลค่าและการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

4.2 การลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชี (มาตรา 6 พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 595) พ.ศ. 2558) และสำหรับรอบ

บัญชีปี 2561 (มาตรา 6 พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 603) พ.ศ. 2559) ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรอบบัญชีปี 2559 รอบบัญชีปี 2560 และรอบบัญชีปี 2561

กำไรสุทธิ (บาท)	รอบบัญชีปี 2559	รอบบัญชีปี 2560	รอบบัญชีปี 2561
300,000 บาทแรก	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น
300,001- 3,000,000 บาท	ยกเว้น	10	15
3,000,000 บาทขึ้นไป	ยกเว้น	10	20

จากตารางที่ 2.1 จะเห็นได้ว่า ในรอบบัญชีปี 2559 ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และในรอบบัญชีปี 2560 กำไรสุทธิเกิน 300,00 บาทขึ้นไป เสียภาษีอัตราร้อยละ 10 (ได้รับสิทธิบัญชีเล่มเดียว) ในรอบบัญชีปี 2561 กำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก ได้รับยกเว้น กำไรสุทธิ 300,001- 3,000,000 บาท เสียภาษีอัตราร้อยละ 15 และ 3,000,001 บาทขึ้นไป เสียภาษีอัตราร้อยละ 20

สรุปอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลปี 2560

	อัตราภาษี
- นิติบุคคลที่ไม่ใช่วิสาหกิจ SMEs	20%
- นิติบุคคลวิสาหกิจ SMEs	
กำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก	0%
กำไรสุทธิ 300,001- 3,000,000 บาท	15%
กำไรสุทธิ 3,000,000 บาทขึ้นไป	20%
- นิติบุคคลวิสาหกิจ SMEs (ได้รับสิทธิบัญชีเล่มเดียว)	
กำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก	0%
กำไรสุทธิ 300,000 บาทขึ้นไป	10%

สำหรับบทบัญญัติในส่วนของการลดอัตรานี้ถือได้ว่าเป็นสิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกอบการ SMEs สามารถเข้าถึงได้ง่ายที่สุด เนื่องจากไม่ได้มีเงื่อนไขที่ซับซ้อนแต่อย่างใด อีกทั้งมาตรการนี้รัฐออกมา เพื่อช่วยเหลือในส่วนของภาระภาษีที่ผู้ประกอบการ SMEs ต้องรับผิดชอบ เพื่อให้มีต้นทุนทางด้านภาษีน้อยลง และยังเป็นการส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้ลงทุนสนใจการลงทุนในรูปแบบของวิสาหกิจ SMEs

5. มาตรการการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง

สำหรับมาตรการการให้สิทธิประโยชน์ในการให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งนี้เป็นมาตรการที่ภาครัฐออกมาเพื่อให้ผู้ประกอบการ SMEs มีสิทธิรับรู้ค่าใช้จ่ายจากการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งได้มากกว่าผู้ประกอบการรายใหญ่ สำหรับการคำนวณเสียภาษีในปีที่ได้สินทรัพย์นั้นมา เพื่อเป็นการช่วยลดภาระภาษีในปีแรกของการลงทุน อีกทั้งยังเป็นมาตรการที่มุ่งใจให้ผู้ประกอบการ SMEs ให้มีการลงทุนซื้อสินทรัพย์ใหม่ที่มีเทคโนโลยีที่ดีกว่าเดิม เพื่อพัฒนาความสามารถในการผลิตและบริการ ก่อให้เกิดการแข่งขันทางธุรกิจต่อไป และมาตรการที่ให้สิทธิประโยชน์ที่สำคัญมี ดังนี้

5.1 ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาสำหรับทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ รวมทั้ง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 473) พ.ศ.2551 มาตรา 4 จัตวา วางหลักไว้ว่า การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ ที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซื้อ ได้รับโอนกรรมสิทธิ์ หรือได้มาซึ่งสิทธิการใช้ แล้วแต่กรณี เพื่อมีไว้ในประกอบกิจการของตนเอง ทั้งนี้ เฉพาะทรัพย์สินที่ได้มาและอยู่ในสภาพพร้อมที่จะใช้ได้ตามประสงค์ตั้งแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้มีผลใช้บังคับ ให้หักได้ ดังนี้

5.1.1 ภายใน 3 รอบระยะเวลาบัญชีนับแต่วันที่ได้ทรัพย์สินนั้นมา ในกรณีในรอบระยะเวลาบัญชีใดไม่เต็ม 12 เดือน ให้เฉลี่ยตามส่วนสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีนั้น โดยจะเลือกใช้วิธีการทางบัญชีที่รับรองทั่วไปวิธีใดก็ได้

5.1.2 กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรซึ่งไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาทและมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าต้นทุน สำหรับมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือให้หักตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดไว้ใน (5.1.1)

ทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ตามวรรคหนึ่งหมายความว่า เครื่องอิเล็กทรอนิกส์แบบอัตโนมัติ ทำหน้าที่เสมือนสมองกลใช้สำหรับแก้ปัญหาต่าง ๆ ทั้งที่ง่ายและซับซ้อน โดยวิธีทางคณิตศาสตร์ตลอดจนอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์อันได้แก่ เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องช่วยหรือเครื่องประกอบกับคอมพิวเตอร์ รวมทั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อให้คอมพิวเตอร์ใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ (มาตรา 4 จัตวา แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 473) พ.ศ. 2551)

จากบทบัญญัติข้างต้นเป็นการให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่มีสินทรัพย์ถาวรซึ่งไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาทและมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ในการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง ยกตัวอย่างเช่น วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2560 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วน

นิติบุคคลซื้อทรัพย์สินประเภทคอมพิวเตอร์ ในราคา 10 ล้านบาท ณ วันที่ได้สินทรัพย์มา (วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2560) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้รับสิทธิหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาทันที ร้อยละ 40 หรือ 4,000,000 บาท และส่วนที่เหลืออีก 6,000,000 บาท ก็สามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ภายใน 3 ปี ปีละ 2,000,000 บาท ดังนั้นในปีแรก กิจการสามารถหักค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ เพื่อคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นจำนวนถึง 6,000,000 บาท และปีที่ 2 และ 3 ก็จะหักได้ปีละ 2,000,000 บาท เปรียบเทียบกับวิธีการทางบัญชีที่รับรองทั่วไป จะสามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ 3 ปี

5.2 ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินประเภทอาคารโรงงานของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างงานไม่เกิน 200 คน ในอัตราร้อยละ 25 ของมูลค่าต้นทุน ในวันที่ได้สินทรัพย์นั้นมา บทบัญญัติเดิมที่กำหนดอัตราของการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคา คือ พระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527 มาตรา 4 วางหลักไว้ว่า การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินให้คำนวณหักตามระยะเวลาที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ในกรณีที่รอบระยะเวลาใดไม่เต็ม 12 เดือนให้เฉลี่ยตามส่วนสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีนั้น สำหรับอาคาร ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราไม่เกินร้อยละ 5 ต่อปี ต่อมาภาครัฐต้องการออกมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ให้สามารถหักค่าใช้จ่ายในการคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้มากในปีแรกที่ได้สินทรัพย์มา จึงมีการแก้ไขเพิ่มเติมและออกเป็นพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 395) พ.ศ. 2545 ในมาตรา 4 เบญจ วางหลักไว้ว่า การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินประเภทอาคารโรงงานที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรซึ่งไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาทและมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน หรือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีประกาศกำหนดขึ้นภายหลังจากพระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับแล้วเป็นเวลา 3 ปี ซื้อหรือได้รับโอนกรรมสิทธิ์เพื่อมีไว้ในประกอบการกิจการของตนเอง ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในอัตราร้อยละ 25 ของมูลค่าต้นทุน สำหรับมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือให้หักตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา 4 ยกตัวอย่างเช่น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรซึ่งไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาทและมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ทำการปลูกสร้างอาคารเพื่อไว้ใช้เป็นสำนักงาน ซึ่งมีมูลค่า 10 ล้านบาท ในวันที่อาคารพร้อมใช้ กิจการสามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราร้อยละ 25 ของมูลค่าต้นทุน หรือ 2,500,000 บาท และส่วนที่เหลืออีก 7,500,000 บาท สามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้อีกร้อยละ 5 ต่อปี หรือ 375,000 บาท ดังนั้นในปีแรกกิจการสามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้ถึง 2,875,000 บาท และในปีถัดไปจนถึงปีที่ 20 ก็สามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ปีละ 375,000 บาท ซึ่งหากเปรียบเทียบกับวิธีการหักค่าสึกหรอและค่า

เสื่อมราคาตามมาตรา 4 ที่กิจการสามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรือ 500,000 บาทต่อปี จะพบว่าในปีแรก วิธีการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาตามมาตรา 4 จะหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้น้อยกว่าวิธีการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาตามมาตรา 4 เบื้อง เป็นจำนวนถึง 2,375,000 บาท

5.3 ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินประเภทเครื่องจักรและอุปกรณ์ของเครื่องจักรที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน หักได้ร้อยละ 40 ของมูลค่าต้นทุนในวันที่ได้มา ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 395) พ.ศ.2545 มาตรา 4 ฉ ได้วางหลักไว้ว่า การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินประเภทเครื่องจักรและอุปกรณ์ของเครื่องจักรที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรซึ่งไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน หรือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีประกาศกำหนดขึ้นภายหลังจากพระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับแล้วเป็นเวลาสามปี ซื้อหรือได้รับโอนกรรมสิทธิ์เพื่อมีไว้ในกิจการประกอบกิจการของตนเอง ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าต้นทุน สำหรับมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือให้หักตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา 4 ซึ่งในมาตรา 4 (5) ได้กำหนดให้ทรัพย์สินอื่นซึ่งโดยสภาพของทรัพย์สินนั้นสึกหรอหรือเสื่อมราคาได้ นอกจากที่ดิน สินค้า ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ไม่เกินร้อยละ 20 ต่อปี ของมูลค่าต้นทุนของสินทรัพย์ประเภทเครื่องจักรและอุปกรณ์ของเครื่องจักร ยกตัวอย่างเช่น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ได้ซื้อเครื่องจักรที่มีมูลค่า 10 ล้านบาท ณ วันที่ได้มา กิจการสามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าต้นทุน หรือ 4,000,000 บาท และส่วนที่เหลืออีก 6,000,000 บาท สามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราร้อยละ 20 ต่อปี หรือ 1,200,000 บาท ดังนั้น ในปีแรกกิจการสามารถหักค่าสึกหรอ และ ค่าเสื่อมราคาเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้ถึง 5,200,000 บาท และปีถัดไปถึงปีที่ 5 สามารถหักค่าใช้จ่ายได้ปีละ 1,200,000 บาท ซึ่งหากเปรียบเทียบกับการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาตามมาตรา 4 ที่กิจการสามารถหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้ในอัตราร้อยละ 20 ต่อปี หรือ 2,000,000 บาทต่อปี จะพบว่าในปีแรก วิธีการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาตามมาตรา 4 จะหักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้น้อยกว่าวิธีการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาตามมาตรา 4 ฉ เป็นจำนวนถึง 3,200,000 บาท

5.4 ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาร้อยละ 100 ในวันที่ได้มา สำหรับเครื่องจักรใหม่ที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือให้บริการรับจ้างผลิตสินค้า ที่ได้มาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2555 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2556 และไม่เคยผ่านการใช้งานมาก่อน ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกา

ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 552) พ.ศ.2555 และ (ฉบับที่ 563) พ.ศ.2556 มาตรา 4 ทวิ ทวิ ได้วางหลักไว้ว่า การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินประเภทเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือให้บริการรับจ้างผลิตสินค้าที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าหรือบริการรวมกันไม่เกิน 30 ล้านบาทต่อปีในรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้ใช้สิทธิ ให้หักได้ในอัตราร้อยละ 100 ในวันที่ได้มา โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

5.4.1 เป็นทรัพย์สินซึ่งได้ซื้อมาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2555 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2556 และไม่เคยผ่านการใช้งานมาก่อน

5.4.2 อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานได้ตามประสงค์ภายในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2556

สำหรับบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการให้สิทธิประโยชน์ที่ภาครัฐต้องการให้ความช่วยเหลือกับผู้ประกอบการ SMEs ที่ได้ซื้อเครื่องจักรใหม่ภายในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2555 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2556 โดยการให้สิทธิหักหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาร้อยละ 100 ของมูลค่าต้นทุน ในวันที่ได้มา ซึ่งก็เท่ากับว่าสามารถนำต้นทุนของเครื่องจักรที่เข้าเงื่อนไขดังกล่าว หักเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ทั้งจำนวน

2.9.3 นโยบายภาษี

การจัดเก็บภาษีอากร เป็นเครื่องมือทางการคลังที่สำคัญ เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญที่รัฐบาลนำไปพัฒนาประเทศ วิสาหกิจ SMEs จึงมีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย รัฐบาลจึงมีมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และเพื่อช่วยลดภาระภาษีแก่ผู้ประกอบการ SMEs เช่น มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจของ SMEs มาตรการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในการได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม มาตรการสนับสนุนการลงทุนใน SMEs มาตรการหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่สนใจที่จะประกอบธุรกิจ SMEs

นโยบายภาษีอากร อาจเป็นเครื่องมือที่รัฐบาลใช้ดำเนินนโยบายการเงินการคลัง 5 ประการ ดังนี้

1. การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ
2. การส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
3. การจำกัดการบริโภคหรือส่งเสริมการบริโภคบางชนิด
4. การแบ่งสรรปันส่วนรายได้และทรัพย์สินให้เป็นธรรม
5. การส่งเสริมสังคม การศึกษา การกีฬา และสิ่งแวดล้อม

จะเห็นได้ว่า นโยบายภาษีอากรที่ดีต้องมีการจัดสรรทรัพยากรให้เป็นธรรม มีการกระจายรายได้ การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ สร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และแก้ปัญหาดุลการค้าและดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ

2.10 มาตรการภาษีของประเทศญี่ปุ่น

1. ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นได้ให้คำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของกิจการ ในปี ค.ศ. 1999 (พ.ร.บ.ว่าด้วยการสนับสนุนการปฏิรูปการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี ค.ศ. 1999: มาตรา 1) ไว้ดังนี้

1.1 ภาคการผลิต จำนวนคนงานน้อยกว่า 300 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 300 ล้านเยน

1.2 ภาคบริการ จำนวนคนงานน้อยกว่า 100 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 50 ล้านเยน

1.3 ภาคการค้าส่ง จำนวนคนงานน้อยกว่า 100 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 100 ล้านเยน

1.4 ภาคการค้าปลีก จำนวนคนงานน้อยกว่า 50 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 50 ล้านเยน

ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการส่งเสริมธุรกิจ SMEs โดยมีนโยบายการส่งเสริมการปฏิรูปการประกอบธุรกิจและการจัดตั้งธุรกิจ SMEs ดังนี้

1. การส่งเสริมการปฏิรูปการประกอบธุรกิจ โดยส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยทางเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาสินค้าหรือบริการใหม่ ส่งเสริมให้มีการนำวิธีบริหารจัดการธุรกิจรูปแบบใหม่ที่จะช่วยควบคุมการพัฒนาสินค้า เป็นต้น

2. การสนับสนุนการจัดตั้งธุรกิจใหม่ โดยส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ข้อมูล ตลอดจนการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดตั้งธุรกิจอย่างพอเพียง จัดหาแหล่งเงินทุนที่จำเป็นต่อการจัดตั้งธุรกิจ

3. การส่งเสริมกิจกรรมทางธุรกิจที่สร้างสรรค์ โดยส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีเกี่ยวกับการผลิตสินค้า การจำหน่ายหรือการให้บริการที่มีความแปลกใหม่อย่างเห็นได้ชัด

มาตรการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่รากฐานทางธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs ประกอบด้วย

1. การแสวงหาแหล่งทรัพยากรทางธุรกิจ โดยดำเนินมาตรการที่จำเป็น เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถแสวงหาทรัพยากรทางธุรกิจที่จำเป็นต่อการปรับปรุงวิธีดำเนินธุรกิจ การพัฒนาเทคโนโลยี หรือการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางรากฐานวิสาหกิจ SMEs

2. การสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนหรือร่วมมือ และการรวมตัวกัน โดยสนับสนุนให้มีการติดต่อประสานงานระหว่างวิสาหกิจ SMEs จัดให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือทางธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs

3. การกระตุ้นให้เกิดการบูรณาการในภาคอุตสาหกรรม โดยดำเนินมาตรการที่จำเป็น เพื่อกระตุ้นให้ SMEs ซึ่งดำเนินกิจการประเภทเดียวกัน หรือมีความใกล้เคียงกันได้ติดต่อร่วมมือ เพื่อให้

เกิดการบูรณาการในภาคอุตสาหกรรม โดยจัดให้มีอาคารสถานที่ที่สามารถประกอบการค้าร่วมกันได้ เพื่อให้ประชาชนที่อาศัยในชุมชนได้รับความสะดวกมากขึ้น

4. การกระตุ้นให้เกิดการบูรณาการทางการค้า โดยจัดให้มีอาคารสถานที่ที่สามารถประกอบการค้าร่วมกันได้ เพื่อให้ประชาชนที่อาศัยในชุมชนได้รับความสะดวกมากขึ้น

5. มาตรการที่เกี่ยวกับแรงงานสัมพันธ์ โดยดำเนินมาตรการที่จำเป็น เพื่อให้ระบบแรงงานสัมพันธ์มีความเหมาะสมและเป็นธรรม และเพื่อยกระดับคุณภาพสวัสดิการ เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถแสวงหาแรงงานที่จำเป็นต่อวิสาหกิจ SMEs

6. การทำให้ธุรกรรมมีความเหมาะสมและเป็นธรรม โดยป้องกันไม่ให้มีการค้ำชาระเงินแก่ผู้รับจ้างช่วง และส่งเสริมให้เงื่อนไขทางธุรกรรมมีความโปร่งใส

7. การเพิ่มโอกาสในการรับงานจากรัฐและอื่น ๆ โดยขยายโอกาสให้วิสาหกิจ SMEs ได้รับความเกี่ยวกับการจัดซื้อสินค้า บริการ หรืองานอื่น ๆ ที่รัฐหรือผู้อื่นเป็นผู้ว่าจ้างเพิ่มมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญและส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs โดยมีการกำหนดนโยบาย และมาตรการจูงใจต่าง ๆ ในการส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ดังนี้

1. มาตรการพัฒนาวิสาหกิจ SMEs ของญี่ปุ่น ประกอบด้วยกลุ่มมาตรการ 5 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม 1 มาตรการด้านการเงินและการลงทุน ประกอบด้วย มาตรการด้านสินเชื่อ สินเชื่อระยะยาวเพื่อการปรับโครงสร้างกิจการ สินเชื่อเพื่อวิสาหกิจรายย่อย (Small Enterprises) และสินเชื่อเพื่อสร้างแรงจูงใจในการรวมกลุ่ม

กลุ่ม 2 มาตรการด้านการรวมกลุ่ม เพื่อส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจใหม่ โดยสนับสนุนการเงินโดยตรง โดยอ้อมผ่าน Venture Capital Companies และ Business Matching

กลุ่ม 3 มาตรการด้านการค้ำประกันสินเชื่อ เพื่อให้วิสาหกิจ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้น โดยมีระบบประกันสินเชื่อ (Credit Guarantee)

กลุ่ม 4 มาตรการด้านการคลังและภาษี: เพื่อให้แรงจูงใจและลดภาระภาษีแก่วิสาหกิจ SMEs และสนับสนุนให้วิสาหกิจ SMEs ได้รับการจัดซื้อจัดจ้างจากรัฐ

กลุ่ม 5 มาตรการด้านการรับช่วงการผลิต การเชื่อมโยงธุรกิจ เน้นการให้ความช่วยเหลือและเป็นตัวกลางในการทำ Business Matching ดูแลสร้างความเป็นธรรมในระบบ Sub-Contract ให้บริการฐานข้อมูลแก่วิสาหกิจ SMEs ผู้ซื้อและผู้ขาย

2. มาตรการภาษีสนับสนุนกิจกรรมสร้างสรรค์ทางธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs ของญี่ปุ่น (PricewaterhouseCoopers (PwC). 2016: 10) มีสาระสำคัญ ดังนี้

2.1 มาตรการลดหย่อนภาษีต่างชาติ

กิจการในญี่ปุ่นจำเป็นต้องเสียภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นทั่วโลกของตน อย่างไรก็ตามการหลีกเลี่ยงการถูกเก็บภาษีซ้อนสำหรับเงินได้ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ กิจการในญี่ปุ่นได้รับอนุญาตให้ยื่น

ขอลดหย่อนภาษีของกิจการและผู้ที่เป็นอยู่อาศัยในประเทศ (มากกว่า 1 ปี) สำหรับกรณีภาษีเงินได้ จากต่างประเทศที่ได้จ่ายไปแล้วในประเทศแหล่งเงินได้ โดยการขอลดหย่อนภาษีต่างชาติ หมายความว่า ภาษีที่เกิดขึ้นโดยตรงกับผู้เสียภาษีที่ถูกเรียกเก็บโดยรัฐบาลต่างประเทศและหน่วยงานท้องถิ่นของ รัฐบาลต่างประเทศ โดยอาศัยอำนาจแห่งกฎหมายภาษีท้องถิ่นที่ถูกเรียกเก็บจากรายได้การประกอบ กิจการ และอื่นใดอันมีลักษณะเช่นเดียวกันกับภาษีเงินได้ในญี่ปุ่น ส่วนภาษีจากการประกอบกิจการใน ญี่ปุ่น และภาษีจากฐานเงินได้ท้องถิ่น ภาษิดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นภาษีต่างชาติ และเพื่อป้องกันมิให้การ ขอลดหย่อนภาษี ส่งผลกระทบต่อยกเว้นภาษีเพื่อการประกอบกิจการของฐานเงินได้ในญี่ปุ่น ได้ มีการออกข้อกำหนดในจำนวนภาษีต่างชาติ ที่สามารถขอลดหย่อนได้ เพดานการขอลดหย่อนดัง กล่าวคือ 35% ของจำนวนภาษีที่มีการชำระในปีนั้น ๆ เริ่มต้นตั้งแต่หรือหลังจากวันที่ 1 เมษายน ค.ศ.2012 การขอลดหย่อนภาษีต่างชาติย่อมไม่สามารถนำมาใช้กับภาษีการค้าได้ แม้ว่ารายได้ของ สาขาธุรกิจที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ จะถือว่าเป็นรายได้ของธุรกิจในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งจะได้รับการ ยกเว้นจากภาษีการค้าอยู่แล้ว กล่าวโดยสรุป คือ ระบบการขอลดหย่อนภาษีต่างชาติจะใช้ไม่ได้กับ การแบ่งแยกรายได้จากสาขาธุรกิจในต่างประเทศ ที่ซึ่งได้รับยกเว้นอยู่แล้วในระบบการจัดเก็บภาษีอื่น ดังนั้น กิจการต่างชาติที่มีสถานประกอบการในประเทศญี่ปุ่น ควรตระหนักว่า เมื่อสถาน ประกอบการของกิจการต่างชาติอยู่ใต้บังคับของกฎหมายภาษีญี่ปุ่น และเขตอำนาจของญี่ปุ่นโดย นอกเหนือจากเขตอำนาจของประเทศเดิมแล้ว ประเด็นภาษีซ้อนอาจมีขึ้นได้ เพื่อบรรเทาภาระทาง ภาษีที่ไม่เป็นธรรม การขอลดหย่อนภาษี จึงเป็นแนวทางที่สถานประกอบการในประเทศญี่ปุ่น สามารถทำได้ในลักษณะเดียวกับที่ผู้ประกอบการสัญชาติญี่ปุ่นได้รับลดหย่อนตามมาตรการภาษีทุก ประการ

2.2 มาตรการการลงทุนเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิต

2.2.1 มาตรการการลงทุนนี้มีไว้สำหรับกิจการที่ลงทุนในการผลิตที่ได้พัฒนาประสิทธิภาพ ในการผลิตของตน กิจการที่มีสิทธิในมาตรการนี้ถูกจำกัดอยู่ในกิจการที่ได้ลงทุนใหม่ในการพัฒนา ประสิทธิภาพในการผลิต เมื่อกิจการใดผ่านเกณฑ์จะได้รับสิทธิในการคิดค่าเสื่อมราคาในทรัพย์สินที่ ลงทุนเป็นจำนวน 25% สำหรับอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร และ 50% สำหรับสินทรัพย์ถาวรทุก อย่าง ยกเว้นอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร หรือสามารถเลือกขอลดหย่อนภาษีได้ 2% สำหรับอาคาร กับส่วนต่อเติมอาคาร และ 4% สำหรับสินทรัพย์ถาวรทุกประเภท ยกเว้นอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร (เพดานคือ 20% ของภาษีที่ต้องจ่ายก่อนการคำนวณการขอลดหย่อนภาษี) มาตรการนี้สามารถใช้ได้ กับทรัพย์สินที่ได้มา ณ หรือก่อนวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2017

2.2.2 มาตรการการลงทุนสำหรับพื้นที่กลยุทธ์พิเศษในประเทศตามเขตที่รัฐบาลกำหนดไว้ ว่าเป็นเขตอุตสาหกรรมในประเทศนี้ ซึ่งจะได้รับสิทธิในการคำนวณค่าเสื่อมราคาแบบพิเศษหรือการ ลดหย่อนภาษีโดยการลงทุนในพื้นที่ดังกล่าวด้วย คือ จะได้รับสิทธิในการคิดค่าเสื่อมราคาในทรัพย์สิน

ที่ลงทุนเป็นจำนวน 25% สำหรับอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร และ 50% สำหรับสินทรัพย์ถาวรทุกอย่าง ยกเว้นอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร หรือสามารถเลือกขอลดหย่อนภาษีได้ 2% สำหรับอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร และ 4% สำหรับสินทรัพย์ถาวรทุกประเภท ยกเว้นอาคารกับส่วนต่อเติมอาคาร (เพดานคือ 20% ของภาษีที่ต้องจ่ายก่อนการคำนวณการขอลดหย่อนภาษี) มาตรการนี้ใช้ได้กับทรัพย์สินที่ได้รับมา ณ หรือก่อนวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2016

3. มาตรการภาษีเพื่อการส่งเสริมการจ้างงาน

หากกิจการมีการจ้างงานเพิ่มเป็นอัตราส่วน 10% หรือมากกว่านั้น และมีการจ้างงานอย่างต่ำ 5 คน (2 คนในกรณี SMEs) หรือมากกว่านั้นจากสิ้นปีภาษีก่อน กิจการดังกล่าว จะมีสิทธิได้ลดหย่อนภาษีเท่ากับจำนวนลูกจ้างที่เพิ่มขึ้นคูณด้วย 400,000 เยน แต่ไม่เกิน 10% และลดหย่อนภาษี 20% (กรณีวิสาหกิจ SMEs ของภาษีก่อนการขอลดหย่อนภายใต้เงื่อนไขของปีภาษีนับจากวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2011 ถึงวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2016 นอกเหนือจากนั้นยังมีมาตรการภาษีอีกหนึ่งมาตรการที่อนุญาตให้ผู้ประกอบการขอลดหย่อนภาษีได้โดยการขึ้นเงินเดือน การลดหย่อนเท่ากับ 10% ของเงินเดือนส่วนที่เพิ่มขึ้น แต่ต้องไม่เกิน 10% และลดหย่อนภาษี 20% กรณีวิสาหกิจ SMEs ของภาษีก่อนการขอลดหย่อน ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้) ผู้ประกอบการที่เป็นนายจ้างมีสิทธิขอลดหย่อนภาษีได้โดยการเพิ่มการจ้างงานหรือเลื่อนตำแหน่ง (ขึ้นเงินเดือน) การจ้างงานดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยผู้ประกอบการที่เป็นนายจ้างจะต้องกรอกแบบ “Blue Form” การขอลดหย่อนภาษีนี้อาจทำได้ในปีภาษีนับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2013 ถึงวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2018

4. มาตรการสำหรับการร่วมลงทุน (Venture Capital Investment)

การส่งเสริมการร่วมลงทุน เป็นกระบวนการ เพื่อการส่งเสริมหุ้นส่วนในการร่วมลงทุนจึงได้ถูกบัญญัติขึ้นภายใต้กฎหมาย Industrial Competitiveness Enhancement Law และได้มีประเด็นมาตรการในภาษีการลงทุน เพื่อชดเชย ความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการต้องแบกรับจากการร่วมลงทุนในอัตราที่สูงกว่า เมื่อเทียบกับอัตราในอดีต นักลงทุนที่อยู่ในเกณฑ์สามารถได้ประโยชน์จากมาตรการนี้ โดยได้ลดหย่อนภาษีมากที่สุดถึง 80% ของมูลค่าตามบัญชีในการลงทุน มาตรการนี้สามารถใช้ได้กับนักลงทุนในหุ้นส่วนที่อยู่ในเกณฑ์ที่ระบุไว้ ณ หรือหลังจากวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2017

5. มาตรการเพื่อการปรับโครงสร้างองค์กร

การส่งเสริมการปรับโครงสร้างองค์กรภายในอุตสาหกรรม เพื่อการพัฒนาผลกำไรในการประกอบการกิจการที่ได้มีการปรับโครงสร้างองค์กร สามารถยื่นเรื่อง เพื่อมีสถานะเป็นผู้ประกอบการ “ในหลักเกณฑ์” โดยการส่งแผนการปรับโครงสร้างองค์กรภายใต้กฎหมาย Industrial Competitiveness Enhancement Law นักลงทุนผู้ซึ่งอยู่ในหลักเกณฑ์ จะได้ลดหย่อนภาษี เพื่อความเสียหายในการลงทุนมากที่สุดถึง 70% ของมูลค่าตามบัญชีในการลงทุนหรือการกู้ยืม มาตรการนี้มีผลสำหรับกิจการที่ถูกกำหนดไว้ ณ หรือก่อนวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2017

6. มาตรการใหม่เพื่อการฟื้นฟูศูนย์รวมเศรษฐกิจท้องถิ่น (Local Hubs)

ผู้เสียภาษีจะมีสิทธิในมาตรการทางภาษีนี้ หากผู้เสียภาษีมียุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการในพื้นที่ท้องถิ่นที่กำหนด (นอกเหนือจาก Tokyo Osaka หรือ Nagoya) โดยการลงทุนที่ตรงตามพื้นที่ที่รัฐบาลกำหนด ก็จะได้รับสิทธิประโยชน์ในการคิดค่าเสื่อมราคาในอัตราพิเศษ ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 มาตรการค่าเสื่อมราคาสำหรับการลงทุนตรงตามพื้นที่ท้องถิ่นที่รัฐบาลกำหนด

มาตรการค่าเสื่อมราคา	การลงทุนที่ขยายกิจการไปสู่ท้องถิ่น	การลงทุนที่ขยายกิจการท้องถิ่นที่มีอยู่แล้ว
ชนิดของค่าเสื่อมราคา (หากแผนมาตรการได้รับการอนุมัติในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2018 และได้รับทรัพย์สินภายใน 2 ปีหลังจากการอนุมัติ)	ค่าเสื่อมราคาที่เพิ่มขึ้นมาในปีแรก เป็นอัตรา 25% ของราคาทุน (ค่าเสื่อมราคาสูงขึ้น)	ค่าเสื่อมราคาที่เพิ่มขึ้นมาในปีแรก เป็นอัตรา 15% ของราคาทุน (ค่าเสื่อมราคาสูงขึ้น)

จากตารางที่ 2.2 จะเห็นว่า ชนิดของค่าเสื่อมราคา (หากแผนมาตรการได้รับการอนุมัติในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2018 และได้รับทรัพย์สินภายใน 2 ปีหลังจากการอนุมัติ) หากการลงทุนที่ขยายกิจการไปสู่ท้องถิ่น ค่าเสื่อมราคาที่เพิ่มขึ้นมาในปีแรก เป็นอัตรา 25% ของราคาทุน (ค่าเสื่อมราคาสูงขึ้น) ถ้าการลงทุนที่ขยายกิจการท้องถิ่นที่มีอยู่แล้ว ค่าเสื่อมราคาที่เพิ่มขึ้นมาในปีแรก เป็นอัตรา 15% ของราคาทุน (ค่าเสื่อมราคาสูงขึ้น)

ตารางที่ 2.3 การลดหย่อนภาษีแทนการรับสิทธิประโยชน์ในการคิดค่าเสื่อมราคาที่สูงขึ้น

การลดหย่อนภาษี	การลงทุนที่ขยายกิจการไปสู่ท้องถิ่น	การลงทุนที่ขยายกิจการท้องถิ่นที่มีอยู่แล้ว
การลดหย่อนภาษี (หากแผนมาตรการได้รับการอนุมัติและได้รับทรัพย์สินมาก่อนวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2017)	ราคาทุน x 7%	ราคาทุน x 4%

ตารางที่ 2.3 การลดหย่อนภาษีแทนการรับสิทธิประโยชน์ในการคิดค่าเสื่อมราคาที่เพิ่มขึ้น (ต่อ)

การลดหย่อนภาษี	การลงทุนที่ขยายกิจการไปสู่ ท้องถิ่น	การลงทุนที่ขยายกิจการ ท้องถิ่นที่มีอยู่แล้ว
การลดหย่อนภาษี (หากแผน มาตรการได้รับการอนุมัติก่อน วันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2018 และได้รับทรัพย์สินภายใน 2 ปีหลังการได้รับอนุมัติ)	ราคาทุน x 4%	ราคาทุน x 2%

จากตารางที่ 2.3 จะเห็นว่า มาตรการการลดหย่อนภาษี (หากแผนมาตรการได้รับการอนุมัติและได้รับทรัพย์สินมาก่อนวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2017) หากการลงทุนที่ขยายกิจการไปสู่ท้องถิ่น ราคาทุน x 7% แต่ถ้าการลงทุนที่ขยายกิจการท้องถิ่นที่มีอยู่แล้ว ราคาทุน x 4% กรณีการลดหย่อนภาษี (หากแผนมาตรการได้รับการอนุมัติก่อนวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2018 และได้รับทรัพย์สินภายใน 2 ปีหลังการได้รับอนุมัติ) แต่การลงทุนที่ขยายกิจการไปสู่ท้องถิ่น ราคาทุน x 4% ถ้าหากการลงทุนที่ขยายกิจการท้องถิ่นที่มีอยู่แล้ว ราคาทุน x 2%

ผู้เสียภาษียังสามารถเลือกที่จะรับสิทธิการลดหย่อนภาษีหรือได้ค่าเสื่อมราคาเพิ่มเติม โดยขั้นต่ำคือ 20 ล้านบาทสำหรับกิจการขนาดใหญ่และ 10 ล้านบาทสำหรับวิสาหกิจ SMEs นอกเหนือจากนั้นยังสามารถลดหย่อนภาษีจากการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นในศูนย์รวมเศรษฐกิจท้องถิ่น (Local Hubs) ได้อีกในกรณีที่จ้างงานภายใน 2 ปีหลังการได้รับอนุมัติ อัตราการลดหย่อนคือ 500,000 เยนคูณกับจำนวนลูกจ้างที่เพิ่มขึ้น (ถ้าไม่เข้าหลักเกณฑ์ ให้ใช้อัตรา 200,000 ต่อลูกจ้าง 1 คน) โดยรวมจำนวนภาษีที่ได้ลดหย่อนที่กล่าวมาข้างต้นต้องไม่เกิน 30% ของภาษีที่การประกอบกิจการต้องชำระ

7. มาตรการภาษีแผ่นดินไหว Tohoku และกฎหมายภาษีพิเศษ มีรายละเอียด ดังนี้

7.1 การคืนภาษีการประกอบการโดยวิธี Loss Carry Backs ภายใต้กฎหมายปัจจุบัน

วิสาหกิจ SMEs สามารถใช้สิทธิขอคืนภาษีแบบ loss Carry Backs ได้ 1 ปี ส่วนกิจการอื่นสามารถใช้สิทธิได้ 1 ปีเช่นกันในปีที่มีการชำระบัญชี ในกฎหมายภาษีแผ่นดินไหว Tohoku (Tohoku Legislation) กิจการที่เสียหายจากแผ่นดินไหว Tohoku (the Tohoku Earthquake Disaster Loss) สามารถยื่นขอคืนภาษี เพื่อความเสียหายได้ 2 ปีจากภาษีในประเทศ การขอคืนภาษีดังกล่าวสามารถทำได้ 2 วิธี คือ การคืนภาษีการประกอบการรายปีหรือระหว่างปี ในกรณีภาษีท้องถิ่นไม่

สามารถขอคืนภาษีแบบ Loss Carry Backs ได้ อย่างไรก็ตามก็สามารถเลื่อนเวลาจ่ายภาษีท้องถิ่นได้นานกว่า 9 ปี

7.2 ค่าเสื่อมราคาพิเศษสำหรับทรัพย์สินที่ได้มาใหม่ เนื่องจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว Tohoku ผู้ประกอบกิจการอาจอ้างสิทธิกรณีค่าเสื่อมราคาพิเศษได้ในทรัพย์สินที่ได้มา ณ ปีนั้น โดยคำนวณนอกเหนือจากค่าเสื่อมราคาแบบปกติ ทรัพย์สินที่เข้าเกณฑ์ต้องได้มาและใช้งานระหว่างวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2011 ถึง 31 มีนาคม ค.ศ. 2016 และเข้าเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ดังนี้

7.2.1 เป็นทรัพย์สินที่ได้มาใหม่ เพื่อทดแทนทรัพย์สินตัวเก่าที่ถูกทำลายไปในเหตุการณ์แผ่นดินไหว Tohoku รวมไปถึง สิ่งปลูกสร้าง โครงสร้าง เครื่องจักรกล หรืออุปกรณ์ และเรือบรรทุกจดทะเบียน เครื่องบิน หรือยานพาหนะ

7.2.2 เป็นทรัพย์สินที่ได้มาใหม่ที่ได้นำมาใช้งานในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ รวมไปถึงสิ่งปลูกสร้าง โครงสร้าง เครื่องจักรกล หรืออุปกรณ์

อัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มาและใช้งานระหว่าง ค.ศ. 2011- ค.ศ. 2016 มีรายละเอียดดัง ตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 อัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มาและใช้งานระหว่าง ค.ศ. 2011- ค.ศ. 2016

ทรัพย์สิน	อัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มาและใช้งานระหว่างวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ.2011 ถึง 31 มีนาคม ค.ศ. 2014 (%)		อัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มาและใช้งานระหว่างวันที่ 1 เมษายน ค.ศ.2014 ถึง 31 มีนาคม ค.ศ.2016 (%)	
	SMEs	กิจการอื่น	SMEs	กิจการอื่น
สิ่งปลูกสร้าง โครงสร้าง	18	15	12	10
เครื่องจักรกล อุปกรณ์ เรือบรรทุกจดทะเบียน เครื่องบิน ยานพาหนะ	36	30	24	20

จากตารางที่ 2.4 จะเห็นว่าอัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มาและใช้งานระหว่าง 11 มีนาคม ค.ศ. 2011 ถึง 31 มีนาคม ค.ศ. 2014 สำหรับวิสาหกิจ SMEs กรณีสิ่งปลูกสร้าง

โครงสร้าง เสีย 18% ถ้าเครื่องจักรกล อุปกรณ์ เรือบรรทุกจดทะเบียน เครื่องบิน ยานพาหนะเสีย 36% แต่สำหรับกิจการอื่นสิ่งปลูกสร้าง โครงสร้างเสีย 15% ถ้าเครื่องจักรกล อุปกรณ์ เรือบรรทุกจดทะเบียน เครื่องบิน ยานพาหนะเสีย 30% ถ้ากรณีอัตราค่าเสื่อมราคาพิเศษที่บังคับใช้กับทรัพย์สินที่ได้มาและใช้งานระหว่างวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2014 ถึง 31 มีนาคม ค.ศ. 2016 สำหรับวิสาหกิจ SMEs กรณีสิ่งปลูกสร้าง โครงสร้าง เสีย 12% ถ้าเครื่องจักรกล อุปกรณ์ เรือบรรทุกจดทะเบียน เครื่องบิน ยานพาหนะเสีย 24% แต่สำหรับกิจการอื่นสิ่งปลูกสร้าง โครงสร้างเสีย 10% ถ้าเครื่องจักรกล อุปกรณ์ เรือบรรทุกจดทะเบียน เครื่องบิน ยานพาหนะเสีย 20%

7.3 การให้ Rollover Relief ให้แก่ทรัพย์สินที่ได้มาใหม่เพื่อทดแทนทรัพย์สินเก่า

อสังหาริมทรัพย์หรือทรัพย์สินที่เสื่อมราคาได้อันตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งได้ซื้อและใช้ทดแทนอสังหาริมทรัพย์เดิม (รวมถึงสิ่งปลูกสร้างหรือโครงสร้างที่ได้ติดตั้งบนพื้นดิน) ในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ โดยได้มาก่อนวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2011 เมื่อได้ยื่นคำร้องตามเกณฑ์ Rollover Relief

8. ความช่วยเหลือทางภาษีพิเศษอื่น ๆ สำหรับการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ โดยมีมาตรการภาษีมีผลใช้ ณ วันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 2011 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

8.1 มาตรการภาษีเพื่อบริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่เพื่อประกอบการในพื้นที่ที่กำหนดไว้บริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่ที่เข้าเกณฑ์ย่อมไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ใน 5 ปีแรกนับแต่ตั้งบริษัท

8.2 มาตรการทางภาษีนี้อาจใช้ได้กับบริษัทที่ได้เครื่องจักรกล อุปกรณ์ และโครงสร้างสิ่งปลูกสร้าง มาใหม่จากพื้นที่อุตสาหกรรมกระจุกตัวภายใต้การบริหารโดยหน่วยงานท้องถิ่นของรัฐบาลและเป็นบริษัทที่ส่งเสริมโอกาสในการจ้างงานตามเกณฑ์ “Designated Company” ของหน่วยงานท้องถิ่นของรัฐบาล ณ วันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2016 และเป็นบริษัทที่ได้ตั้งขึ้นมาใหม่ ณ หรือหลังจากวันที่แผนการฟื้นฟูได้รับการอนุมัติตามเกณฑ์ Designated Company และได้ตั้งเงินสำรองเพื่อลงทุนครั้งใหม่ไว้ ณ ปีภาษีดังกล่าว (รวมทั้งที่คำนวณเป็นวัน) ภายในระยะเวลาที่กำหนด (5 ปี นับจากวันที่บริษัทนั้นถือว่าเป็นบริษัทตามเกณฑ์) จำนวนเงินที่ได้สำรองไว้ (ซึ่งอาจมีอัตราถึง 100% ของเงินได้พึงเสียภาษี) ย่อมใช้หักลดหย่อนได้ และอาจเลื่อนชำระออกไปได้ถึง 10 ปี

9. ค่าเสื่อมราคาแบบพิเศษ: อัตราค่าเสื่อมราคาที่ใช้กับเครื่องจักรกลและอุปกรณ์ 100% โดยต้องได้มาและใช้งานภายในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2014 ในกรณีได้มาและใช้งานภายในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2016 ให้ลดเหลือ 50% อัตราค่าเสื่อมราคาแบบพิเศษสำหรับสิ่งปลูกสร้างและโครงสร้าง 25%

10. การลดหย่อนภาษีแบบพิเศษ: อัตราสำหรับการลดหย่อนภาษี เครื่องจักรกลและอุปกรณ์ และ สิ่งปลูกสร้างและโครงสร้าง คือ 15% และ 8% ตามลำดับ โดยมีเพดานอยู่ที่ 20% ของยอดภาษีการประกอบกิจการ

นอกจากมาตรการดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลญี่ปุ่นได้ดำเนินมาตรการเกี่ยวกับแรงงานสัมพันธ์ โดยดำเนินมาตรการที่จำเป็น เพื่อให้ระบบแรงงานสัมพันธ์มีความเหมาะสมเป็นธรรม และเพื่อยกระดับคุณภาพสวัสดิการ ทำให้ผู้ประกอบการ SMEs สามารถแสวงหาแรงงานที่จำเป็น อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการค้างชำระเงินแก่ผู้รับจ้างช่วง และส่งเสริมให้มีเงื่อนไขการจ้างงานที่มีความโปร่งใส เพิ่มโอกาสในการรับงานจากรัฐและอื่น ๆ โดยขยายโอกาสให้ SMEs ได้รับงานเกี่ยวกับการจัดซื้อสินค้า บริการ หรืองานอื่น ๆ ที่รัฐหรือผู้อื่นเป็นผู้ว่าจ้างเพิ่มมากขึ้น

2.11 มาตรการภาษีของประเทศสิงคโปร์

1. ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเทศสิงคโปร์

ประเทศญี่ปุ่นได้ให้คำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของกิจการ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม SMEs ประเทศสิงคโปร์. 2562: ออนไลน์) ไว้ดังนี้

1.1 กิจการการผลิต ต้องมีสินทรัพย์ถาวร < 15 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์

1.2 กิจการการบริการ ต้องมีการจ้างงาน < 200 คน และมีสินทรัพย์ถาวร < 15 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์

รูปแบบการประกอบธุรกิจสิงคโปร์

กิจการทุกประเภทต้องยื่นจดทะเบียนต่อ Accounting & Corporation Regulation Authority: ACRA รูปแบบกิจการในสิงคโปร์ มี 4 รูปแบบ ดังนี้

1. กิจการเจ้าของคนเดียว เป็นโครงสร้างที่ง่ายและมีความยืดหยุ่นมากที่สุด ไม่ต้องยื่นแสดงรายการต่อ ACRA แต่ต้องยื่นจดทะเบียนใหม่สม่ำเสมอ พร้อมปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนธุรกิจ (Business Registration Act) ของสิงคโปร์โดยเคร่งครัด

2. ห้างหุ้นส่วน กิจการที่มีเจ้าของรวมมากกว่า 1 คนขึ้นไป พร้อมปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยห้างหุ้นส่วน (Partnership Act) ของสิงคโปร์โดยเคร่งครัด

3. ห้างหุ้นส่วนจำกัด กิจการที่มีลักษณะเป็นเจ้าของร่วม แต่มีความยืดหยุ่นเกี่ยวกับการจำกัดความรับผิด และต้องแจ้งรับรองผลดำเนินงานของตนเอง แก่ ACRA ทุกปี พร้อมปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วย ห้างหุ้นส่วนจำกัด (Limited Liability Partnerships Act) ของสิงคโปร์โดยเคร่งครัด

4. บริษัท เป็นกิจการที่มีวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ บริษัทส่วนใหญ่ของสิงคโปร์เป็นรูปบริษัทจำกัด และต้องมีผู้ถือหุ้นขั้นต่ำ 2 คนขึ้นไป และผู้บริหารอย่างน้อยหนึ่งคนต้องมีถิ่นพำนักถาวรในสิงคโปร์ ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนขึ้นกับมูลค่าหุ้นทุนจดทะเบียนของบริษัท ตั้งแต่ 1,200-35,000 เหรียญสิงคโปร์ มีหน้าที่ต้องจัดทำรายงานผลประกอบการนำส่งต่อ ACRA ทุกปี และพร้อมปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยบริษัท (Companies Act) ของสิงคโปร์โดยเคร่งครัด

ทั้งนี้ มีข้อยกเว้นบางประการสำหรับอาชีพเฉพาะ ส่วนบุคคล หรือองค์กรบางประเภท ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียน เช่น ทันตแพทย์ นักบิน และองค์กรไม่แสวงหากำไร เป็นต้น โดยสามารถศึกษารายการสาขาอาชีพ/องค์กรที่ได้รับยกเว้นได้จาก eGUIDE Singapore แต่สำหรับบริษัทต่างชาติ หากประสงค์จะเปิดสาขาในสิงคโปร์ ต้องมีตัวแทนในประเทศสิงคโปร์ 2 แห่ง เพื่อดำเนินการแทนบริษัทต่างชาตินั้น ทั้งนี้ ตัวแทนดังกล่าวต้องมีถิ่นพำนักถาวรในประเทศสิงคโปร์

ขั้นตอนในการขอจัดตั้งธุรกิจรูปแบบต่าง ๆ มีดังนี้

1. ยื่นตรวจสอบชื่อกิจการและลงทะเบียน
2. ยื่นจดทะเบียนออนไลน์
3. เมื่อได้รับการอนุมัติให้จดทะเบียนได้ กิจการต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ จำแนกตามประเภทกิจการ สามารถยื่นเสียภาษีได้ 2 ช่องทาง ดังนี้
  - 3.1 ยื่นเอกสารผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์
  - 3.2 ใช้บริการจากบริษัทผู้เชี่ยวชาญ เช่น บริษัทที่ปรึกษาด้านกฎหมายหรือบัญชี หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
4. ธุรกิจเฉพาะบางประเภท จำเป็นต้องได้รับใบอนุญาตก่อนดำเนินการจดทะเบียน เช่น ภาคบริการการเงิน การธนาคาร ประกัน ตัวแทนค้าหลักทรัพย์การทำดอกไม้ไฟ และบุหรี เป็นต้น ร้านอาหาร เครื่องดื่ม เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ การประกอบเครื่องใช้ไฟฟ้าบางชนิด

หลักโดยทั่วไปเกี่ยวกับภาษี

ประเทศสิงคโปร์จัดเก็บภาษีตามหลักอาณาเขต รายได้ที่เกิดจากกิจการในประเทศสิงคโปร์ และรายได้จากต่างประเทศที่ได้รับในประเทศสิงคโปร์ ต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศสิงคโปร์ และจะได้รับเงินช่วยเหลือวิสาหกิจ SMEs จากรัฐเป็นเงินสดในอัตราร้อยละ 5 ของรายได้แต่ไม่เกิน 75,000 เหรียญสิงคโปร์ ปีภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศสิงคโปร์เหมือนประเทศไทย เริ่ม 1 มกราคม และสิ้นสุด 31 ธันวาคมของทุก ๆ ปี และพิจารณาจากส่วนประกอบ ดังนี้

1. หลักถิ่นที่อยู่ นิติบุคคลที่มีการควบคุมและบริหารจัดการในประเทศสิงคโปร์ถือว่ามีถิ่นอยู่ในประเทศสิงคโปร์ จะได้รับสิทธิพิเศษภายใต้อนุสัญญาภาษีซ้อนที่มีไว้กับต่างประเทศ บริษัทที่มีรายได้จากการดำเนินธุรกิจ ต้องยื่นภาษีรายได้ ทุกวันที่ 30 พฤศจิกายน ของปีการประเมิน
2. ฐานภาษี The Income Tax Act หมายรวมถึง รายได้ที่เกิดจากการลงทุน จะต้องถูกนำมาคำนวณภาษี โดยกำหนดให้นิติบุคคลต้องเสียภาษีจากเงินได้ ที่เกิดในประเทศสิงคโปร์ หรือได้รับในประเทศสิงคโปร์ ดังนี้
  - 2.1 กำไรที่เกิดจากการทำธุรกิจ
  - 2.2 รายได้จากการลงทุน เช่น เงินปันผล ดอกเบี้ยรับ และค่าเช่า
  - 2.3 ค่าสิทธิ Premium และกำไรที่เกิดจากทรัพย์สิน

2.4 รายได้อื่น ๆ

ต่อไปนี้เป็นอัตราภาษีของรายได้ที่เป็นนิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ดังตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 อัตราภาษีของรายได้ที่เป็นนิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่

รายได้ (ดอลลาร์สิงคโปร์)	อัตราภาษี (%)
สำหรับ 3 ปีแรก 0 - 100,000	0
100,001 - 300,000	8.5
300,001-2,000,000	17
สำหรับปีถัดไป 0 - 10,000	4.25
10,000 - 300,000	8.5
300,000 ขึ้นไป	17

จากตารางที่ 2.5 จะเห็นว่าอัตราภาษีของรายได้ที่เป็นนิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ รายใหม่ 3 ปีแรก เป็นอัตราก้าวหน้า และสำหรับปีถัดไปก็เป็นอัตราก้าวหน้าเช่นกัน

3. ผลได้จากทุน รายได้ที่บริษัทได้รับจากการขายเงินลงทุนในหุ้นที่ไม่ถือเป็นรายได้ เพื่อเสียภาษีนิติบุคคล หากบริษัทมีส่วนได้เสียที่ขายได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ซึ่งได้ถือไว้ และขายได้ในเวลาไม่ต่ำกว่า 24 เดือน ก่อนการขายสิทธิพิเศษ มีผลบังคับในระหว่าง 1 มิถุนายน ค.ศ. 2012 ถึง 31 พฤษภาคม ค.ศ. 2017 เท่านั้น สำหรับการเสียภาษีในทุกบริษัท รัฐให้ส่วนลดเงินคืนอีกร้อยละ 30 จากจำนวนภาษีที่ต้องจ่าย แต่สูงสุดไม่เกิน 30,000 เหรียญสิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 2016 และไม่เกิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 2018 รัฐกำหนดส่วนลดเงินคืนอีกร้อยละ 50 จากจำนวนภาษีที่ต้องจ่าย แต่สูงสุดไม่เกิน 1,000 เหรียญสิงคโปร์

4. การขาดทุนสะสม The Income Tax Act อนุญาตนำผลขาดทุนที่เกิดขึ้นในปัจจุบันไปใช้กับปีก่อนหน้าได้เป็นจำนวนไม่เกิน 100,000 เหรียญสิงคโปร์ ผลขาดทุนที่เกิดขึ้น สามารถนำไปหักกลับกับกำไรในอนาคตโดยไม่มีวันหมดอายุ หากเข้าเงื่อนไขที่กำหนด

5. เงินปันผล The Income Tax Act ให้ภาษีเงินได้ที่นิติบุคคลได้จ่ายไว้ถือเป็นภาษีสุดท้าย ดังนั้น จึงไม่มีการเรียกเก็บภาษี จากการนำส่งกำไรไปต่างประเทศ และผู้ที่ได้รับเงินปันผล ก็ไม่ต้องนำรายได้เงินปันผลมาเสียภาษีอีก เพราะถือว่าเงินปันผลที่ได้รับถูกเก็บภาษีเงินได้ในระดับนิติบุคคลแล้ว เรียกว่า ระบบการเก็บภาษีในระดับเดียว (Single Level Taxation) โดยยกเว้นภาษีเงินปันผลสำหรับบุคคลธรรมดา

6. ค่าใช้จ่ายที่หักได้ นิติบุคคลสามารถนำค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายไปจริงจากการดำเนินธุรกิจมาหักเป็นค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ หากเข้าเงื่อนไข ดังนี้

6.1 ค่าใช้จ่ายนั้นเกิดขึ้น แต่ไม่รวมค่าใช้จ่ายส่วนทุนโดยตรงจากการดำเนินงาน

6.2 ค่าใช้จ่ายนั้นต้องไม่เป็นรายจ่ายต้องห้ามตาม The Income Tax Act

6.3 ค่าใช้จ่ายนั้นต้องเกิดขึ้นแล้ว ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายที่คาดว่าจะเกิดขึ้น.

ประเทศสิงคโปร์มีการออกมาตรการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือและส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ให้สามารถแข่งขันทางธุรกิจได้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2559: ออนไลน์) ดังนี้

1. สิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับผู้ประกอบการใหม่ มีดังนี้

1.1 เป็นบริษัทที่ก่อตั้งหรือจดทะเบียนภายใต้กฎหมายที่มีผลบังคับในประเทศสิงคโปร์หรือในประเทศอื่น ๆ เป็นบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ (Residence Company) ตามมาตรา 2 ของพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มีผู้ถือหุ้นไม่เกิน 20 คนตลอดระยะเวลาของปีที่มีการประเมินภาษี โดยผู้ถือหุ้นทั้งหมดเป็นบุคคลธรรมดาและเป็นเจ้าของหุ้นในนามของตนเอง หรือผู้ถือหุ้นอย่างน้อย 1 คนเป็นบุคคลธรรมดาและถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อย 10% ของหุ้นสามัญที่ออกจำหน่ายของบริษัท

1.2 มีคุณสมบัติตามที่กำหนด จะได้รับยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 300,000 เหรียญสิงคโปร์

1.3 การยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้บางส่วน (Partial tax exemption) สำหรับผู้ประกอบการที่ไม่เข้าคุณสมบัติของการได้รับสิทธิยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับผู้ประกอบการใหม่ ก็สามารถรับสิทธิยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้บางส่วน สำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 300,000 เหรียญสิงคโปร์

2. สิทธิประโยชน์ขอคืนภาษี

ประเทศสิงคโปร์ได้ออกมาตรการช่วยเหลือวิสาหกิจ SMEs ที่ประสบปัญหาทางการเงิน และมีผลขาดทุน เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจชะลอตัว ให้สามารถขอคืนภาษีจากภาษีที่ชำระในปีก่อนได้ ดังนี้

2.1 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี ค.ศ. 2011 สามารถขอคืนเป็นเงินสดได้ 5% ของรายได้ หรือ 20% ของภาษีเงินได้นิติบุคคลแล้วแต่อย่างใดจะสูงกว่า

2.2 สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี ค.ศ. 2012 สามารถขอคืนเป็นเงินสดได้ครั้งเดียวไม่เกิน 5% ของรายได้ และสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี ปี ค.ศ. 2013, 2014 และ ค.ศ.2015 สามารถขอคืนเป็นเงินสดได้ 30% ของภาษีเงินได้นิติบุคคล แต่ไม่เกิน \$30,000

จะเห็นได้ว่า ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญและส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs โดยมีการกำหนดนโยบาย และมาตรการจูงใจต่าง ๆ ในการส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs โดยจูงใจนักลงทุนต่างประเทศ และบริษัทข้ามชาติมาลงทุนในประเทศสิงคโปร์ ดังนี้

1. ผู้ถือสัญชาติต่าง ๆ สามารถพำนักหรือท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ โดยไม่ต้องขอตรวจลงตราหนังสือเดินทาง

2. ผู้ที่จะประกอบธุรกิจสามารถสมัครขอ EntrePass จากรัฐบาลสิงคโปร์ได้ ทั้งของตนเองและครอบครัว สามารถเดินทางเข้าออกได้ตามสะดวก และสามารถขอต่ออายุได้ตลอดเท่าที่ยังคงมีกิจการดำรงอยู่ในประเทศ นักธุรกิจที่ต้องการเดินทางเข้าออกหลายครั้ง สามารถยื่นขอการตรวจลงตราหนังสือเดินทางแบบ Multiple Journey Visa ได้ โดยมีอายุตั้งแต่วันที่ 1, 2 และ 5 ปี

3. สำหรับชาวต่างชาติที่ต้องการเข้าไปทำงานในประเทศสิงคโปร์ ต้องยื่นขอใบอนุญาตทำงาน และ Employment Passes

นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ ได้จัดตั้งหน่วยงาน Economic Development Board of Singapore เพื่ออำนวยความสะดวก และเชิญชวนให้เกิดการลงทุนทั้งใน และต่างประเทศ ให้คำปรึกษาแนะนำต่าง ๆ การให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุน

สิทธิประโยชน์อื่น ๆ ที่นักลงทุนต่างประเทศได้รับมี ดังนี้

1. การอนุมัติโครงการลงทุนสะดวกรวดเร็ว
2. การบริการด้านการส่งออก ระบบศุลกากรโปร่งใส บริการฉับไว
3. การอนุมัติให้สามารถระดมเงินทุนจากต่างประเทศ
4. การให้สำนักงานต่างประเทศ สำนักงานใหญ่ สำนักงานให้บริการ เข้ามาตั้งในประเทศสิงคโปร์ได้ การให้กู้ยืมเงินทุนประกอบกิจการแก่ธุรกิจใหม่ และการเริ่มลงทุนในโครงการต่าง ๆ การให้บริการการค้นคว้า และวิจัยเทคโนโลยีใหม่ ๆ รวมถึงค่าลดหย่อนพิเศษเป็น 2 เท่าแก่กิจการประเภทนี้

จากการให้สิทธิประโยชน์สูงใจของประเทศสิงคโปร์ ทำให้ต่างประเทศเข้าไปลงทุนทำการค้าคิดเป็น สัดส่วนประมาณ 2 ใน 3 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และมีรายได้จากต่างประเทศเพิ่มขึ้น 4.2% (International Enterprise: IE Singapore. 2562: 1. ออนไลน์) นายหลิมฮงเคียง (Mr. Lim Hng Kiang) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม กล่าวถึงโครงสร้างมาตรการที่จะช่วยสนับสนุนและผลักดันให้วิสาหกิจ SMEs ขยายธุรกิจในตลาดต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมี 4 มาตรการ ดังนี้

1. มาตรการการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีและความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสิงคโปร์กับประเทศอื่น ๆ ในหลายภูมิภาคทั่วโลก ช่วยให้บริษัทได้รับประโยชน์จากการประหยัดภาษีกว่า 900 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ ในปี 2558 และช่วยลดอุปสรรคในการค้าด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

2. มาตรการการใช้ความสัมพันธ์ระหว่างสิงคโปร์กับประเทศต่าง ๆ ในเชิงลึกที่มีความสัมพันธ์กับจังหวัด รัฐ และเมืองต่าง ๆ เช่น โครงการศูนย์อุตสาหกรรมเวียดนาม-สิงคโปร์ ที่กระจายอยู่ 6

จังหวัดทั่วเวียดนาม และให้ความสำคัญกับแต่ละจังหวัด โดยคำนึงถึงการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานในท้องถิ่นและความต้องการของนักลงทุน นอกจากนี้ สิงคโปร์ได้เป็นเจ้าภาพในการต้อนรับตัวแทนจากรัฐต่าง ๆ จากอเมริกา เช่น เท็กซัส อลาบามา และวอชิงตัน ซึ่งรัฐต่าง ๆ ให้การตอบรับและยินดีต่อการรับการลงทุนใหม่ ๆ จากสิงคโปร์

3. มาตรการการช่วยให้ธุรกิจ SMEs เข้าถึงระบบเศรษฐกิจดิจิทัล เพื่อจะได้เข้าถึงตลาดใหม่ ๆ สามารถร่วมมือกับบริษัทขนาดใหญ่ เพื่อขยายฐานไปสู่ต่างประเทศ ช่วยให้บริษัทได้รับประโยชน์ในด้านอำนาจการต่อรองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้สมาคมการค้าและหอการค้าจะช่วยส่งเสริมความร่วมมือ ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของรัฐบาลในการผลักดันและสนับสนุนให้ธุรกิจ SMEs ขยายฐานธุรกิจไปยังต่างประเทศ

4. มาตรการนโยบาย Global Innovation Alliance ซึ่งได้ประกาศแผนงบประมาณปี 2560 โดยหน่วยงานทางเศรษฐกิจ จะทำงานร่วมกับสถาบันการศึกษาระดับสูง เพื่อเชื่อมโยงกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทั่วโลก ให้สามารถนำมาใช้พัฒนาธุรกิจ มีการจัดตั้ง Singapore Centres ในตลาดต่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือด้านการดำเนินงานในต่างประเทศ โดยจะทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานให้แก่ักลงทุนสิงคโปร์ที่สนใจจะลงทุนในต่างประเทศ รวมถึงนักลงทุนชาวต่างชาติที่สนใจลงทุนในสิงคโปร์ ซึ่งศูนย์ดังกล่าวจะตั้งอยู่ในตลาดหลักที่สำคัญ 9 แห่งซึ่งมีสำนักงานของ IE Singapore และ Economic Development Board (EDB) ตั้งอยู่ก่อนแล้ว ทั้งนี้ ในอนาคตจะขยายการตั้ง Singapore Centres ไปยังประเทศต่าง ๆ เพิ่มขึ้นเป็น 36 แห่งทั่วโลกให้เท่ากับจำนวนสำนักงานของภาครัฐในต่างประเทศ

ปี 2562 ธนาคารโลกยกให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความง่ายในการดำเนินธุรกิจเป็นอันดับที่ 2 จาก 190 ประเทศทั่วโลก สิงคโปร์มีวิสาหกิจ SMEs จำนวนกว่า 130,000 วิสาหกิจ หรือ 99% ของวิสาหกิจภายในประเทศ คิดเป็นมูลค่ากว่า 57,500 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ หรือ 47% ของภาคอุตสาหกรรมและบริการ สร้างการจ้างงานภายในประเทศกว่า 779,000 คน หรือคิดเป็น 62% สะท้อนถึงความสำคัญของธุรกิจ SMEs ในฐานะกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจสิงคโปร์ (www.itd.or.th)

2.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.12.1 งานวิจัยในประเทศ

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา: สคพ. หรือ **International Institute for Trade and Development: ITD** . 2562: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเติบโตของ SMEs สิงคโปร์ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเติบโตของ SMEs สิงคโปร์ คือ การสนับสนุนจากรัฐ โดยหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญ ได้แก่ Standard, Productivity and Innovation Board (SPRING Singapore) และหน่วยงานอื่น ๆ ภายใต้กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมซึ่งมีหน้าที่

ส่งเสริม SMEs ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) ด้านการเงินและการตลาด สิงคโปร์มีนโยบายให้สินเชื่ออัตราดอกเบี้ยคงที่แก่บรรดา Startup สัญชาติสิงคโปร์ ใช้มาตรการจูงใจโดยการลดหย่อนภาษีสำหรับผู้ประกอบการใหม่ เพื่อลดต้นทุนในระยะแรก จัดตั้งหน่วยงานรัฐเข้ามาเป็นพี่เลี้ยงช่วยดูแลด้านการค้า การตลาด และการบริหารเงิน นอกจากนี้ รัฐบาลพยายามยกระดับมาตรฐานคุณภาพสินค้าและบริการเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในตลาดโลก ส่งเสริมการสร้างแบรนด์ให้เป็นที่รู้จัก ตลอดจนสร้างเครือข่าย SMEs สิงคโปร์เชื่อมโยงกับต่างประเทศเพื่อสร้างโอกาสและขยายช่องทางการส่งออก 2) ด้านกลไกเชิงสถาบันและข้อกำหนด ระบบการจดทะเบียนทำธุรกิจของสิงคโปร์มีความสะดวกและรวดเร็ว สามารถดำเนินการทางออนไลน์ได้ ขณะที่ระบบศุลกากรขาออกมีขั้นตอนที่รวดเร็วและมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างต่ำ 3) การออกกฎหมายเกี่ยวกับการค้า รัฐบาลสิงคโปร์มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นจากภาคธุรกิจ และมีองค์กรความร่วมมือระหว่างรัฐกับเอกชน เช่น Pro-Enterprise Panel (PEP) ซึ่งมีหน้าที่ช่วยเหลือภาคธุรกิจในด้านกฎหมาย เพื่อลดอุปสรรคในการพัฒนาธุรกิจ 4) ด้านเทคโนโลยี สิงคโปร์ผลักดันให้ SMEs ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขับเคลื่อนธุรกิจทั้งในแง่ของการสร้างแบรนด์ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การใช้เทคโนโลยีสีเขียว ประหยัดพลังงาน 5) การบริหารทรัพยากรทางปัญญา โดยการสนับสนุนเงินทุนแก่ Startup ที่ใช้นวัตกรรมขับเคลื่อนธุรกิจและองค์กร เป็นต้น

สมหมาย ศิริอุดมเศรษฐ (2561: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดเก็บภาษีของรัฐเพื่อการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย พบว่าสาเหตุหลักของปัญหาความเหลื่อมล้ำเกิดจากปัญหาด้านเศรษฐกิจ ซึ่งมีความไม่ต่อเนื่อง การเติบโตอย่างก้าวกระโดดของเศรษฐกิจทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำตามมา ด้านสังคม การศึกษา การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านอื่น ๆ เช่น นโยบายรัฐ ประสิทธิภาพของรัฐบาลในการบริหารจัดการประเทศ ทั้งนี้ แนวทางการปรับปรุงมาตรการทางด้านการคลังด้านการจัดเก็บภาษี เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ ควรมีการดำเนินการ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การปฏิรูปภาษี 2) ประเภทภาษีต่าง ๆ ควรมีการทบทวนมาตรการการลดหย่อนต่าง ๆ รวมทั้งการเข้าถึงข้อมูลของบุคคลที่สามและข้อมูลการทำธุรกรรมต่าง ๆ 3) การปรับปรุงกฎหมายภาษีอากรให้เหมาะสมกับสถานการณ์และเป็นปัจจุบัน 4) การทบทวนมาตรการภาษีโดยมีการวิเคราะห์ และการประเมินผลกระทบของมาตรการ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการความเป็นธรรมและความสามารถในการเสียภาษี 5) ด้านอื่น ๆ เช่น การพัฒนาเจ้าหน้าที่ให้ทันต่อโลกที่เปลี่ยนแปลงไป การเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษี การส่งเสริมความรู้ความเข้าใจด้านภาษีให้แก่ประชาชน ดังนั้น การวางแผนและการดำเนินการร่วมกันของหลายภาคส่วนในสังคมจึงมีความสำคัญ

จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง สมรรถนะนักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง พบว่า นักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง ต้องมีสมรรถนะหลัก สมรรถนะด้านการจัดการ และ

สมรรถนะด้านเทคนิค ซึ่งสมรรถนะด้านเทคนิค หมายถึง ความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานทางด้านบัญชีหรือลักษณะงานที่ปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติทางบัญชี วิธีการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่องค์กรกำหนดไว้ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความสามารถเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบของการทำบัญชีได้ 2) ความสามารถเกี่ยวกับภาษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาชน เศรษฐกิจอาเซียน (AEC) 3) ความสามารถเกี่ยวกับมาตรฐานรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (NPAE) 4) ความสามารถเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ 5) ความสามารถเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อเสียภาษีอากร ซึ่งผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่นี้ต้องสามารถกำหนดแผนงานด้านภาษีตามมาตรฐานการปฏิบัติงานตามที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด การจัดทำและยื่นภาษีตามประมวลรัษฎากร ให้คำปรึกษาด้านภาษีอากรได้

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (2559) ศึกษาเรื่อง การศึกษาแนวทางเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่มเพื่อส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทย พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของ SMEs ในการปฏิบัติตามกฎหมายภาษีเกิดจากการที่ผู้ประกอบการเสียเปรียบธุรกิจขนาดใหญ่ในระบบภาษีอากร ปัญหาอื่น ๆ ที่สำคัญรวมถึงกฎหมายภาษีและขั้นตอนการชำระภาษีมีความซับซ้อนยุ่งยาก การขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายภาษี การเห็นความไม่เป็นธรรมในระบบภาษี และการขาดมาตรการจูงใจที่เหมาะสม ดังนั้น งานวิจัยได้เสนอแนะแนวทางและมาตรการเพื่อลดปัญหาอุปสรรคของการเข้าสู่ระบบภาษีและส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ในการปฏิบัติตามกฎหมายภาษีให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น 4 แนวทางหลักที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้เสียภาษี 4 ประเภท (ผู้เสียภาษีที่ดี ผู้ที่จ่ายยอมเสียภาษี ผู้ที่ขาดความรู้ และผู้ที่ตั้งใจหนีภาษี) ดังนี้ 1) มาตรการจูงใจลดภาระแก่ผู้ประกอบการ 2) มาตรการบังคับใช้ขนาดเล็ก โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนายังมีต้นทุนในการดำเนินธุรกิจสูงเนื่องจากต้นทุนสนกการปฏิบัติตามกฎหมายภาษี (Tax Compliance Cost) มักมีลักษณะเป็นต้นทุนคงที่ (Fixed Cost) และมีลักษณะถดถอย (Regressive) โดยธุรกิจขนาดใหญ่จะมีต้นทุนการเสียภาษีที่ต่ำลง เมื่อเทียบกับรายได้ที่สูงขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการขนาดเล็กบดบังโทษอย่างจริงจังหรือกลุ่มตั้งใจหนีภาษีมีความเกรงกลัวและปฏิบัติตามกฎหมายภาษีอย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น 3) มาตรการสร้างความรู้และจิตสำนึกแก่ประชาชน 4) มาตรการรางวัลจูงใจแก่ผู้เสียภาษีที่ดี

ต่อจาก สุขพันธ์ (2556: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง คุณสมบัตินักบัญชีที่พึงประสงค์ของสถานประกอบการในจังหวัดลำปาง พบว่าคุณสมบัติของนักบัญชีที่เจ้าของหรือผู้บริหารสถานประกอบการส่วนใหญ่มีความพึงประสงค์มากที่สุด ด้านความรู้ความสามารถ คือ ภาษาอากร ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ คือ สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ ด้านคุณธรรม จริยธรรม คือ มีความรับผิดชอบ ด้านจรรยาบรรณวิชาชีพ คือ ไม่ละทิ้งงานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และด้านภาษา ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรที่มีต่อความผูกพันต่อองค์กร

ของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อทดสอบผลกระทบของการพัฒนา ศักยภาพในการทำงานขององค์กรที่มีความผูกพันต่อองค์กร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการ เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 217 คน สถิติที่ ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอย พหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรด้านการฝึกอบรม และด้านการ ทำกิจกรรม มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับความผูกพันต่อองค์กรโดยรวม และควรนำ ข้อเสนอแนะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการทำงานให้แก่ นักบัญชีและบุคลากรอื่นของ องค์กรให้มีคุณภาพเหมาะสม นอกจากนี้ ยังต้องการนักบัญชีที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นพื้นฐานด้านคุณวุฒิของผู้ทำบัญชีตามพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 และต้องมีความรู้และ ทักษะด้านการบัญชีและบัญชีหนี้สิน สามารถใช้เครื่องใช้สำนักงานและคอมพิวเตอร์ได้อย่างดี มีความ รับผิดชอบในงานที่ทำ และยังสามารถเสนอแนะให้สถาบันการศึกษาผลิตบัณฑิตทางการบัญชีโดยเน้นที่ ความมีคุณภาพมากกว่าปริมาณของบัณฑิต รวมทั้งควรเสริมความรู้ความสามารถทางเทคโนโลยีขั้นสูง ซึ่ง องค์กรสามารถใช้เป็นกลยุทธ์ในการแข่งขัน

วรรณภา อิมะไชย์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของ นักบัญชีของผู้ประกอบการ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอแนะแก่ผู้สนใจในการนำผล การศึกษามาคัดเลือกผู้สมัครงานทางบัญชีให้เหมาะสมกับความต้องการใช้งานของกิจการ และแก่ นัก บัญชีพบว่า กลุ่มตัวอย่างได้ให้ระดับความสำคัญมาก 5 อันดับแรกเรียงตามลำดับ ดังนี้ 1) คุณธรรม และซื่อสัตย์สุจริต 2) สำเร็จการศึกษาการบัญชีระดับปริญญาตรี 3) ความรู้ความเข้าใจในการควบคุม ภายในและตรวจสอบบัญชี 4) ความรู้ความเข้าใจมาตรฐานบัญชีและนำมาปฏิบัติอย่างถูกต้อง 5) ความรู้และความสามารถวิเคราะห์งบการเงินและสถานะการเงิน

อภิญา วิเศษสิงห์ (2556: 5-10) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลาง และ ขนาดย่อมในเขตภาคีเจริญกรุงเทพมหานคร พบว่า ความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดทำ บัญชีให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี มีความเป็นสากลจะช่วยเพิ่มสมรรถนะนักบัญชีและทำให้ กิจการดำรงอยู่ต่อไปในอนาคต

นภลดา อินญา และคณะ (2555: 5-10) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการพัฒนาศักยภาพ ในการทำงานขององค์กรที่มีต่อความผูกพันต่อองค์กรของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขตภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรด้านการฝึกอบรม และด้าน การทำกิจกรรม มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับความผูกพันต่อองค์กรโดยรวม และควรนำ ข้อเสนอแนะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการทำงานให้แก่ นักบัญชีและบุคลากรอื่นของ องค์กรให้มีคุณภาพมากขึ้นซึ่งองค์กรสามารถใช้เป็นกลยุทธ์ในการแข่งขัน

ปภาวี สุขมณี และฉัตรรัชดา วิโรจน์รัตน์ (2554: 1-5) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ความสามารถของนักบัญชีที่มีต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่าการบัญชีเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ช่วยในการบริหารงาน และเป็นข้อมูลในการตัดสินใจของผู้บริหารงานเหล่านี้ต้องอาศัยความละเอียด รอบคอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง นักบัญชีจึงจำเป็นต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ในด้านวิชาชีพ ทักษะทางวิชาชีพ คุณค่าทางวิชาชีพ จรรยาบรรณ และเจตคติ ตลอดจนความรู้ด้านอื่น ๆ เพื่อให้ผลงานที่ได้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการทำงาน

พงศ์ศิริภพ ทองดีวิสุรเกตุ (2554: 5) ได้ศึกษาเรื่องสมรรถนะของนักวิชาชีพบัญชี:มุมมองของผู้บริหารสายบัญชีในเขตการอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พบว่าสมรรถนะของนักวิชาชีพบัญชีตามความเห็นของผู้บริหารสายบัญชีที่ทำงานในสถานประกอบการ 11 ประเภทได้ให้ความสำคัญ 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) ความรู้ด้านระบบสารสนเทศ 2) ทักษะทางปัญญา 3) ทักษะทางองค์กรและการจัดการ 4) ความรู้เกี่ยวกับองค์กรและธุรกิจ 5) ความรู้ด้านการบัญชีและการเงิน

วันฉวี สุคติศรี และคณะ (2554: 8-13) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบคุณลักษณะของนักบัญชีที่เป็นจริง และที่พึงประสงค์ตามทัศนะของบุคลากรในสถานประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สถานประกอบการในกรุงเทพมหานครที่ต่างประเภทกิจการกันมีความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ความสามารถทางการบัญชี ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ ด้านความสามารถทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านภาษาต่างประเทศและด้านคุณธรรมจริยธรรม แต่เมื่อพิจารณาในส่วนความต้องการนักบัญชีที่มีคุณสมบัติดังกล่าว กลับพบว่ามีความต้องการที่แตกต่างกันในเรื่องของบุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์ ด้านภาษาต่างประเทศ และด้านคุณธรรมจริยธรรม สำหรับสถานประกอบการที่ต่างลักษณะสินค้าที่จำหน่ายพบว่า มีความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยพบว่า กลุ่มธุรกิจบริการจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่เป็นโรงงาน และในส่วนความต้องการนั้นก็เช่นเดียวกันพบว่า มีความต้องการนักบัญชีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยพบว่า กลุ่มที่จำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคมีความต้องการมากกว่ากลุ่มที่จำหน่ายอะไหล่ เครื่องจักร และกลุ่มโรงงานตามลำดับ และทั้งนี้เมื่อทำการวิเคราะห์ในเชิงลึกพบว่า สถานประกอบการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น มีความต้องการนักบัญชี และมีความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความรู้ความสามารถในด้านบัญชี ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ ด้านภาษาต่างประเทศ และด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านสถานประกอบการที่ต่างช่องทางจำหน่ายพบว่า มีความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยพบว่า กลุ่มที่จำหน่ายในต่างประเทศ มีความพึงพอใจมากที่สุด รองลงมาคือจำหน่ายภายใน/ภายนอกประเทศ และในประเทศอย่างเดียวนั้น ส่วนในด้านความต้องการพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ต่างช่องทางจำหน่ายมีความ

ต้องการนักบัญชีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยเฉพาะสถานประกอบการที่มีช่องทางการจำหน่ายต่างประเทศเพียงอย่างเดียว และเมื่อพิจารณาในแต่ละรายละเอียดพบว่า ด้านความพึงพอใจนั้นสถานประกอบการมีความพึงพอใจที่แตกต่างกันในทุก ๆ ด้าน แต่ในด้านความต้องการนั้นกลับพบว่า มีเพียงด้านความสามารถทางกายภาพเท่านั้นที่สถานประกอบการมีความต้องการที่ไม่แตกต่างกัน

รัตนา บุญชัย (2554: 9-13) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการพัฒนาความรู้ทางการบัญชี ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความรู้ทางด้านบัญชีด้านภาษีอากรของพนักงานบัญชีสหกรณ์ในจังหวัดอุทัยธานี พบว่า พนักงานบัญชีสหกรณ์ในจังหวัดอุทัยธานี ส่วนใหญ่คิดว่าเรื่อง การจัดทำงบการเงินจำเป็นต่อการทำงานมากที่สุด และต้องการพัฒนาความรู้เรื่องการจัดทำงบการเงินมากที่สุด

กฤตพัส บุญสิริ (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางในการผลิตนักบัญชีตามความต้องการของสำนักงานบัญชี จังหวัดภูเก็ตพบว่านักบัญชีที่มีสมรรถนะตามที่สำนักงานบัญชีต้องการประกอบด้วยด้านความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ ความซื่อสัตย์สุจริต การพัฒนาตนเอง ความรู้เกี่ยวกับภาษีอากร และบุคลิกภาพด้านกายภาพ โดยพบว่าการพัฒนาตนเองมีความสำคัญมากที่สุด ด้านความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ ความซื่อสัตย์ ความรู้เกี่ยวกับภาษีอากร และบุคลิกภาพด้านกายภาพอยู่ในระดับมาก

เดือนน้อย จันทรสชา (2552) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเสียภาษีของเทศบาลเมืองมุกดาหาร ซึ่งพบว่า ความเต็มใจที่จะจ่ายภาษีขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ได้แก่ 1) ความตระหนักในหน้าที่และความสำคัญของการเสียภาษี 2) ประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีและการใช้ไปของรายจ่ายรัฐบาล 3) ความเป็นธรรมของระบบภาษีอากรโดยเปรียบเทียบ 4) มีบทลงโทษที่เหมาะสม

เบญจวรรณ ตรากิจจรกุล (2552: 1-4) ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีประสิทธิภาพในการทำงานด้านภาษีอากรของนักบัญชี และประเมินประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชี พบว่าคุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนคุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่ไม่มีความสัมพันธ์กันจะไม่มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

อาทิตย์ ผดุงเดช (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความเสียสละให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาเขตเทศบาลนครปฐม พบว่า ผู้เสียภาษีจะคำนวณหรือพิจารณาถึงต้นทุนที่ตนเองเสียภาษีให้แก่ท้องถิ่น เปรียบเทียบกับผลตอบแทนที่ออกมาในรูปแบบความพึงพอใจจากสินค้าและบริการสาธารณะ หากท้องถิ่นมีการใช้งบประมาณในการผลิตบริการสาธารณะที่ผู้เสียภาษีเห็นว่าคุ้มค่าหรือเท่ากับภาษีที่เสียไปก็จะทำให้มีแนวโน้มของความพึงพอใจในการเสียภาษีเพิ่มขึ้นจากการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีความพึงพอใจหรือความเสียสละในการเสียภาษีที่สูงขึ้น เมื่อเห็นว่าการผลิต

บริการสาธารณะค้ำค้ำกับที่เสียภาษีไป ได้แก่ กลุ่มผู้ย้ายถิ่นฐานมาจากถิ่นอื่น ผู้ที่มีช่วงอายุน้อยและผู้ที่มีการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะตรงกันข้ามจะต้องมีการจูงใจให้เกิดความเสี่ยสละในการเสียภาษีที่สูงขึ้น

2.12.2 งานวิจัยต่างประเทศ

บุมเบร์จ (Bloomberg. 2016: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง มาตรการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศญี่ปุ่น ประเทศญี่ปุ่นนับเป็นประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจอันดับต้น ของโลก โดยมี GDP สูงเป็นอันดับ 3 ของโลกในปี พ.ศ. 2553 จึงมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SME (Small and medium enterprise) มาเป็นเวลานาน และถือเป็นต้นแบบของการดำเนินธุรกิจภาคของ SME (Small and medium enterprise) ที่ให้ความสำคัญและทำการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของ SMEs

ไพร์ทวอเตอร์เฮาส์ คูเปอร์ (PricewaterhouseCoopers (PwC). 2016: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง กิจการในญี่ปุ่นจำเป็นต้องเสียภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นทั่วโลกของตน อย่างไรก็ตามเพื่อการหลีกเลี่ยงการถูกเก็บภาษีซ้อนสำหรับเงินได้ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ กิจการในญี่ปุ่นได้รับอนุญาตให้ยื่นขอลดหย่อนภาษีของกิจการและผู้ที่เป็นอยู่อาศัยในประเทศ (มากกว่า 1 ปี) สำหรับกรณีภาษีเงินได้จากต่างประเทศที่ได้จ่ายไปแล้วในประเทศแหล่งเงินได้ โดยการลดหย่อนภาษีต่างชาติ ส่วนภาษีจากการประกอบกิจการในญี่ปุ่น และภาษีจากฐานเงินได้ท้องถิ่น ภาษีดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นภาษีต่างชาติ และเพื่อป้องกันมิให้การลดหย่อนภาษี ส่งผลกระทบต่อยอดการเก็บภาษี ได้มีการออกข้อกำหนดในจำนวนภาษีต่างชาติที่สามารถลดหย่อนได้ เพดานการลดหย่อนดังกล่าวคือ 35% ของจำนวนภาษีที่มีการชำระในปีนั้น ๆ เริ่มต้นตั้งแต่หรือหลังจากวันที่ 1 เมษายน ค.ศ.2012 การลดหย่อนภาษีต่างชาติย่อมไม่สามารถนำมาใช้กับภาษีการค้าได้ แม้ว่ารายได้ของสาขาธุรกิจที่เกิดขึ้นในต่างประเทศจะถือว่าเป็นรายได้ของธุรกิจในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งจะได้รับยกเว้นจากภาษีการค้าอยู่แล้ว

กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF. 2015) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับปรุงบริการของหน่วยงานจัดเก็บภาษี เพื่อให้ตอบสนองต่อพฤติกรรมของผู้เสียภาษีแต่ละกลุ่ม ช่วยเพิ่มแรงจูงใจพบว่า การปฏิบัติตามกฎหมายภาษีโดยสมัครใจ (Voluntary Compliance) เช่น การให้บริการข้อมูลเกี่ยวกับภาษีอากรที่เข้าถึงได้ง่าย จัดแบ่งข้อมูลภาษีอากรตามกลุ่มผู้เสียภาษีอากร เป็นต้น นอกจากนี้การแบ่งกลุ่มผู้เสียภาษีตามประเภท ขนาดธุรกิจ และพฤติกรรมผู้เสียภาษี ช่วยให้หน่วยงานจัดเก็บภาษี วิเคราะห์และติดตามการเสียภาษีหรือแนวโน้มการหลีกเลี่ยงภาษีได้ ซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดมาตรการจูงใจผู้เสียภาษีที่เหมาะสม

องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD. 2015) ได้ศึกษาเรื่อง การสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญและพฤติกรรมความเสี่ยงของ SMEs ในประเทศกลุ่ม OECD และ G20 จำนวน 28 ประเทศ พบว่า หนึ่งในปัจจัยหลักที่เป็นอุปสรรคต่อการเติบโตและพัฒนาขีดความสามารถของ SMEs คือ ต้นทุนในการปฏิบัติตามข้อบังคับของรัฐและการปฏิบัติตามกฎหมายภาษีโดยต้นทุนของ SMEs เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดใหญ่คิดเป็นสัดส่วนต่อยอดขายและรายได้ที่สูงกว่า ดังนั้น การดำเนินมาตรการหรือเครื่องมือที่เฉพาะเจาะจงสำหรับ SMEs จึงเป็นแนวทางสำคัญในการลดต้นทุนและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ อีกทั้งยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ธุรกิจเข้าสู่ระบบภาษีและปฏิบัติตามกฎหมายภาษีได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ มาตรการเฉพาะดังกล่าวยังช่วยลดต้นทุนการบริหารจัดเก็บภาษีของภาครัฐเช่นกัน

มอด อาเซียน ฮุสลี และโมฮาเมต ดาซเลน อะบราฮิม (Mohd Azian Husi; & Mohamed Dahlan Ibrahim. 2013: 8) ได้ศึกษาเรื่อง การตรวจสอบบทบาทของการให้บริการจัดทำบัญชีและผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิตของชายฝั่งตะวันออกของภาคเหนือในประเทศมาเลเซีย พบว่า คุณภาพการให้บริการด้านระบบสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพมีผลต่อการทำงานด้านบัญชีของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จันดาราสรณ์ (Chandarasorn. 2012: 10) ได้ศึกษาเรื่อง สาเหตุของการยินยอมจ่ายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของคนไทย พบว่า การวิจัยจากการใช้แบบสอบถามประชากรในกรุงเทพมหานคร 1,148 คน เพื่อทดสอบสาเหตุการยินยอมจ่ายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจแจ้งรายได้ถูกต้องของคนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติประกอบด้วย 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) การรับรู้ว่าจะระบบภาษีมีความเป็นธรรม 2) การรับรู้ว่าจะมีการบังคับใช้การลงโทษของกฎหมาย 3) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการชำระภาษีอากร

จันดาราสรณ์ และโป๊ป (Chandarasorn and Pope. 2012: 10) ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะภาษีที่เกิดขึ้นจากการยื่นแบบภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าในปี 2553 โดยใช้วิธีการออกแบบสอบถามตามวิธีวิจัย Sanford Model พบว่า ต้นทุนในการเสียภาษีของ SMEs อยู่ที่ 253,708 บาทต่อปี นอกจากนี้ ค่าใช้จ่ายในการเสียภาษีของผู้เสียภาษีมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการเก็บภาษีของรัฐ (Tax Administrative Cost) จึงเสนอแนะว่า การกำหนดนโยบายภาษีใด ๆ ในประเทศไทย ควรออกแบบให้ง่ายต่อการปฏิบัติ เพื่อมิให้ผู้เสียภาษีมียอดต้นทุนในการเสียภาษีมากกว่ารายได้ที่ได้รับ

คิสเซเวน พาตาชิ (Kesseven Padachi. 2010: 1) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้ผลกระทบของการทำบัญชีภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของบริษัทมอริเชียสการผลิตได้ให้บริการใน 6 กลุ่มอุตสาหกรรมหลัก 141 แห่ง พบว่า มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหลายแห่งที่ไม่มี

การจัดทำบัญชีอย่างเป็นระบบ เพราะผู้บริหารที่เป็นเจ้าของกิจการขาดความรู้ด้านบัญชีและการเงิน
ข้อเสนอแนะจึงควรพัฒนาระบบบัญชีและมุ่งเน้นการให้ความรู้ด้านการเงินและบัญชีภาษีอากร

พูนิต कुमार และคณะ (Punit Kumar & et al. 2010: 1) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับปรุงระบบ
บัญชีและการจัดการด้านการเงินในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมกระดาษ ประเทศ
อินเดีย พบว่า ระบบบัญชีที่ดีทำให้เห็นภาพรวมทางการเงินขององค์กร ช่วยให้การตัดสินใจเกี่ยวกับ
สถานการณ์ปัจจุบันและการคาดการณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้อย่างถูกต้อง

แอดเรียน บราวด์ชาวด์, พอล คราจ และเวนคาท พูลาคานัม. (Adrian Bradshaw, Paul
Cragg and Venkat Pulakanam. 2010: 2) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้ระบบสารสนเทศเป็นความสำเร็จ
ในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจริงหรือ พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อมเลือกและใช้ระบบใหม่ทางด้านสารสนเทศทางบัญชีส่งผลต่อความสำเร็จให้วิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาคครั้งนี้ เป็นการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดให้การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เพื่อนำมาใช้อธิบายสนับสนุนผลลัพธ์การวิจัย ทำให้ได้คำตอบที่เป็นภาพกว้าง ภาพลึกหรือได้รับความรู้ที่หลากหลายขึ้น โดยรูปแบบลู่เข้า (รัตนะ บัวสนธ์, 2554: 7) เพื่อศึกษามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ได้กำหนดประชากรกลุ่มเป้าหมายไว้ คือ นักบัญชีภาษีอากรในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศไทย จำนวน 5 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random) ตามลักษณะประเภทธุรกิจ 5 ประเภท มาเป็นตัวอย่าง เพื่อให้การสัมภาษณ์ได้ข้อมูล ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ นำข้อมูลที่ได้รับจากกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ มาดำเนินการประมวลผล โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดประเด็นในการสอบถาม
3. กำหนดรูปแบบสอบถาม
4. สร้างแบบสอบถามตามประเด็นและรูปแบบคำถามที่กำหนด

5. แบบสอบถามที่สร้างขึ้น นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา (Content Validity) และนำผลมาปรับปรุงแก้ไขเป็นแบบสอบถามฉบับจริง เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่แน่นอน (Structured Interview) โดยใช้คำถามเหมือนกันทุกคน และศึกษาจากข้อมูลที่มีผู้บันทึกไว้แล้วโดยผู้อื่น (Unobtrusive Research) โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลปฐมภูมิ เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศไทย จำนวน 5 คน โดยใช้คำถามแบบเดียวกัน (Standardized Questionnaire

ตอนที่ 2 ข้อมูลทุติยภูมิ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการค้นคว้า วิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือกฎหมายภาษีอากร และพระราชกำหนดต่าง ๆ บทความทางวิชาการ เอกสารงานวิจัย ข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสรรพากร สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เพื่อนำมาศึกษา วิเคราะห์ปัญหา หาข้อสรุป และข้อเสนอแนะ มาเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงมาตรการภาษี

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กระบวนการในการสร้างเครื่องมือในครั้งนี้ ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่แน่นอน แต่มีการกำหนดลักษณะของข้อคำถามที่มีลักษณะเปิดกว้างมีความยืดหยุ่น และมีการนำคำสำคัญ (Keywords) มาใช้ประกอบในการชี้แนะในกระบวนการสัมภาษณ์

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดกระบวนการเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือกฎหมายภาษีอากร และพระราชกำหนดต่าง ๆ บทความทางวิชาการ เอกสารงานวิจัย ข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสรรพากร สำนักงานเศรษฐกิจการคลังที่เกี่ยวข้องกับมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือกฎหมายภาษีอากร และพระราชกำหนดต่าง ๆ บทความทางวิชาการ เอกสารงานวิจัย ข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสรรพากร สำนักงานเศรษฐกิจการคลังที่เกี่ยวข้องกับมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดกระบวนการ ขั้นตอน และแนวทางในการสัมภาษณ์บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับงานภาษีอากรในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 การสร้างแบบสัมภาษณ์ สำหรับนำไปใช้ในกระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบชี้แนะ และนำแบบสัมภาษณ์มาตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนในเชิงเนื้อหา ให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยนักวิชาการที่มีความรู้ด้านภาษีอากร ก่อน เพื่อนำมาเป็นแนวทางความคิดหรือข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาปรับปรุงข้อคำถามของแบบสัมภาษณ์ และนำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ปรับปรุงแล้วไปดำเนินการทดลองสัมภาษณ์กับนักวิชาการหรือบุคคลที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนสำคัญกับมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย เพื่อที่จะนำสภาพปัญหาหรือข้อบกพร่องของแบบสัมภาษณ์ ไปดำเนินการปรับปรุงครั้งสุดท้ายก่อนนำไปใช้สัมภาษณ์จริง เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ไปใช้อภิปรายผลการวิจัยต่อไป

การกำหนดข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย กับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ โดยการศึกษาค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือกฎหมายภาษีอากร และพระราชกำหนดต่าง ๆ บทความทางวิชาการ เอกสารงานวิจัย ข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสรรพากร สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 สร้างแบบสัมภาษณ์ และทำการทดสอบแบบสัมภาษณ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว นำแบบสัมภาษณ์ไปแจกนักบัญชีภาษีอากรหรือบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับงานภาษีอากรในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศไทย แล้วให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

3.4.2 เมื่อได้แบบสัมภาษณ์กลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสัมภาษณ์ และทำการศึกษา เพื่อนำข้อมูลที่สมบูรณ์ในแบบสัมภาษณ์ไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพต่อไป

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูล โดยใช้วิธีดำเนินการศึกษา 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ใช้วิธีการค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ ข้อมูลจากหนังสือกฎหมายภาษีอากร และพระราชกำหนดต่าง ๆ บทความทางวิชาการ เอกสาร

งานวิจัย ข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสรรพากร สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง นำมาศึกษา วิเคราะห์ปัญหา เพื่อหาข้อสรุป และข้อเสนอแนะ เป็นแนวทางแก้ไข ปรับปรุงมาตรการภาษี

2. วิธีวิจัยภาคสนาม (Field Research) เป็นการศึกษาด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่แน่นอน (Structured Interview)

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของแต่ละบุคคล และจัดลำดับความสำคัญและคุณลักษณะของข้อมูล

2. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่จัดลำดับความสำคัญแล้วมาเปรียบเทียบกับข้อมูลทางเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะทราบถึงลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันของข้อมูล

3. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และจากการศึกษา มาทำการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ เพื่อสะดวกต่อการเขียนรายงานเชิงพรรณนา เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบจากกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ อันเป็นแนวทางสำคัญที่สามารถนำไปสู่การจัดทำข้อเสนอแนะ

ดังนั้น ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ จะนำไปสู่คำตอบ เพื่อชี้ให้เห็นถึงมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย กับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษา 1) มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ 2) ข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐ ควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาความแตกต่างในภาระภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่ได้รับสิทธิประโยชน์กับไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘

ตอนที่ 3 วิเคราะห์สรุปสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

ตอนที่ 4 วิเคราะห์สรุปประเด็นการสัมภาษณ์นักบัญชีภาษีอากรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์

4.1 สภาพปัญหาและการวิเคราะห์ปัญหา

ผลการศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับวิสาหกิจ SMEs ของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ รัฐบาลไทยได้ออกมาตรการจูงใจทางภาษีต่าง ๆ เช่น มาตรการลดหรือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของ SMEs มาตรการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในการได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม มาตรการสนับสนุนการลงทุนใน SMEs มาตรการหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง มาตรการภาษีดังกล่าวดึงดูดนักลงทุนทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศมาร่วมลงทุน เมื่อมีการลงทุนทำธุรกิจมาก

ขึ้นยอมเป็นผลดีต่ออัตราการจ้างงานที่เติบโตขึ้น ขณะเดียวกันก็ลดปัญหาคนว่างงาน ภาครัฐมีรายได้จากการเก็บภาษีมากขึ้น ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดี เศรษฐกิจของประเทศมั่นคง ยั่งยืน รัฐบาลนอกจากจะกำหนดมาตรการภาษีต่าง ๆ ที่เป็นสิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ประกอบการธุรกิจ สิ่งสำคัญคือ การหาแหล่งเงินทุน การค้าประกันสินเชื่อ เพื่อส่งเสริมการลงทุน การให้บริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่ที่ประกอบธุรกิจในพื้นที่ที่กำหนด เมื่อปฏิบัติตามเงื่อนไขเข้าเกณฑ์ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ใน 5 ปีแรก นับแต่ก่อตั้งบริษัทอย่าง เช่น ประเทศญี่ปุ่น หรือให้สิทธิประโยชน์อื่น ๆ แก่นักลงทุนต่างประเทศ เช่น ประเทศสิงคโปร์ ที่ให้สิทธิประโยชน์ ดังนี้

1. การอนุมัติโครงการลงทุนสะดวกรวดเร็ว สามารถระดมเงินทุนจากต่างประเทศ
2. การอนุมัตินำเข้าเครื่องจักร และวัตถุดิบ เข้ามาในเขตปลอดภาษี โดยไม่ต้องเสียภาษีอากรขาเข้า
3. การบริการด้านการส่งออก ระบบศุลกากรโปร่งใส บริการฉับไว
4. ให้อัฒิเงินลงทุนแก่นักธุรกิจใหม่ในโครงการต่าง ๆ. เพื่อการวิจัยและพัฒนาบริษัท และให้

ค่าลดหย่อนพิเศษเป็น 2 เท่าแก่กิจการประเภทนี้

ประเทศญี่ปุ่น

วิสาหกิจ SMEs ของญี่ปุ่นเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศ มีผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่รู้จักทั่วโลก เช่น โตโยต้า ฮอนด้า โซนี่ เป็นต้น ล้วนมาจากความแข็งแกร่งของวิสาหกิจ SMEs ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลนับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 (พ.ศ. 2488) จากนั้นมีการจัดตั้งหน่วยงาน SMEA และตราพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายฉบับต่าง ๆ ปัจจุบันเศรษฐกิจของญี่ปุ่นเติบโตอย่างรวดเร็ว มีนโยบายจัดตั้งองค์กรหรือสมาคมต่าง ๆ รองรับวิสาหกิจ SMEs รวมทั้งนโยบายทางการเงินการคลัง ประเทศญี่ปุ่นนับเป็นประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจอันดับต้น ๆ ของโลก ธุรกิจในประเทศญี่ปุ่นจึงได้รับการสนับสนุน เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เศรษฐกิจดี มีวิสาหกิจ SMEs มาเป็นเวลานาน โดยวิสาหกิจ SMEs ของญี่ปุ่นมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 99.7 และสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจญี่ปุ่นสูงถึงร้อยละ 48 ของมูลค่าเพิ่มในภาคอุตสาหกรรม ถือเป็นต้นแบบในการดำเนินธุรกิจ SMEs (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. 2559: 1)

โครงสร้างระบบภาษีของประเทศญี่ปุ่น ถือได้ว่าเป็นไปตามหลักการบริหารภาษี และหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี มีระบบ และแบบแผนในการจัดเก็บภาษี มีความเสมอภาคทางภาษี และความเป็นธรรมทางสังคม ดังตารางที่ 4.1 ตารางที่ 4.2 และตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.1 โครงสร้างระบบภาษีของประเทศญี่ปุ่น

ประเภทภาษี	ภาษีโดยตรง	ภาษีโดยอ้อม
ภาษีประเทศ	ภาษีเงินได้ ภาษีนิติบุคคล ภาษีมรดก ภาษีเงินบริจาค เป็นต้น	ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสุรา ภาษีบุหรี่ภาษี ศุลกากร ภาษีอากรแสตมป์ เป็นต้น
ภาษีท้องถิ่น	ภาษีทรัพย์สินถาวร ภาษีการค้า ภาษี รถยนต์ เป็นต้น ภาษีพักอาศัยไม่เกิน 2 ล้านบาท อัตราภาษี 3% 2-7 ล้านบาท อัตราภาษี 8% เกิน 7 ล้านบาท อัตราภาษี 10%	ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีบุหรี่ ภาษีการใช้ สนามกอล์ฟ ภาษีอาบน้ำ เป็นต้น
ผู้พักอาศัยใน ญี่ปุ่น หรือ ต่างชาติที่อยู่ อาศัย > 1 ปี	ชำระภาษีอัตราเดียวกับพลเมืองญี่ปุ่น	
ผู้ไม่พักอาศัยใน ญี่ปุ่น	ชำระ 20% ของรายได้ที่ได้รับ	

จากตารางที่ 4.1 แสดงโครงสร้างระบบภาษีที่เป็นประเภทภาษี แบ่งเป็นภาษีประเทศ ที่เป็น
ภาษีโดยตรง ได้แก่ ภาษีเงินได้ ภาษีนิติบุคคล ภาษีมรดก ภาษีเงินบริจาค เป็นต้น ภาษีโดยอ้อม ได้แก่
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสุรา ภาษีบุหรี่ ภาษีศุลกากร ภาษีอากรแสตมป์ เป็นต้น ภาษีท้องถิ่น ที่เป็นภาษี
โดยตรง ได้แก่ ภาษีทรัพย์สินถาวร ภาษีการค้า ภาษียรถยนต์ เป็นต้น ภาษีพักอาศัยไม่เกิน 2 ล้านบาท
อัตราภาษี 3% 2-7 ล้านบาท อัตราภาษี 8% เกิน 7 ล้านบาท อัตราภาษี 10% ภาษีโดยอ้อม ได้แก่
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีบุหรี่ ภาษีการใช้สนามกอล์ฟ ภาษีอาบน้ำ เป็นต้น ผู้พักอาศัยในญี่ปุ่น หรือ
ต่างชาติที่อยู่อาศัย > 1 ปี ภาษีที่ต้องเสียชำระภาษีอัตราเดียวกับพลเมืองญี่ปุ่น สำหรับผู้ไม่พักอาศัย
ในญี่ปุ่น ภาษีที่ต้องเสียชำระ 20% ของรายได้ที่ได้รับ

ตารางที่ 4.2 อัตราภาษีได้นิติบุคคลที่เป็นบริษัท ธุรกิจของประเทศญี่ปุ่น

ประเภท	เงินลงทุน (ล้านบาท)	รายได้ (ล้านบาท)	อัตราภาษี (%)
บริษัท	น้อยกว่า 100	น้อยกว่า 8	22
	น้อยกว่า 100	มากกว่า 8	30
	น้อยกว่า 100	รายได้ไม่กำหนด	30
ธุรกิจ	น้อยกว่า 100 หรือ มากกว่า 100	น้อยกว่า 2.5 หรือ 4	5
		มากกว่า 4 แต่น้อยกว่า 8	7.3
	มากกว่า 8	9.6	
	น้อยกว่า 4 หรือ มากกว่า 2.5	5	

จากตารางที่ 4.2 แสดงอัตราภาษีได้นิติบุคคลที่เป็นบริษัทที่มีเงินลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้น้อยกว่า 8 ล้านบาท เสียอัตราภาษี 22% หากมีรายได้มากกว่า 8 ล้านบาทหรือรายได้ไม่กำหนด เสียภาษีอัตรา 30% สำหรับธุรกิจไม่จำกัดเงินลงทุนรายได้น้อยกว่า 2.5 หรือ 4 ล้านบาท เสียอัตราภาษี 5% มากกว่า 4 แต่น้อยกว่า 8 ล้านบาท เสียอัตราภาษี 7.3% มากกว่า 8 ล้านบาท เสียอัตราภาษี 9.6% น้อยกว่า 4 หรือมากกว่า 2.5 ล้านบาท เสียอัตราภาษี 5%

ตารางที่ 4.3 อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศญี่ปุ่น

รายได้ตั้งแต่ (เยน)	อัตราภาษี	จำนวนเงินลดหย่อน (เยน)
1000 ถึง 1,949,000	5%	0
1,950,000 ถึง 3,299,000	10%	97,500
3,300,000 ถึง 1,949,000	20%	427,500
6,950,000 ถึง 8,999,000	23%	636,000
9,000,000 ถึง 7,999,000	33%	1,536,000
มากกว่า 18,000,000	40%	2,796,000

จากตารางที่ 4.3 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นอัตราก้าวหน้าเริ่มตั้งแต่ 5% และสูงสุด 40% ไม่มีรายได้ที่ได้รับยกเว้นภาษี

ประเทศญี่ปุ่นได้จัดตั้งสำนักงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprise Agency: SMEA) ในปี พ.ศ. 2491 เกิดขึ้นจากการแก้ไขปัญหาการผูกขาดทางการตลาดของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ การส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ของญี่ปุ่นชัดเจนมากกว่าไทย มีการจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมสนับสนุนวิสาหกิจ SMEs ของประเทศญี่ปุ่นจะมีกระทรวงเศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรม (Ministry of Economy Trade Industry: METI) และ SMEA เป็นองค์กรหลักที่ช่วยในการดำเนินการในระดับนโยบาย มอบหมายนโยบายส่งผ่านให้องค์กรปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนำไปดำเนินการ ขณะที่ประเทศไทยจัดสรรงบประมาณให้หลายองค์กร งบประมาณจึงกระจาย ขาดเอกภาพ และทำให้ผู้ประกอบการ SMEs ต้องเสียเวลาดิตต่อขอรับความช่วยเหลือจากหลายหน่วยงาน แต่ SMEA ของญี่ปุ่นมีความคล่องตัว มีอิสระในการบริหารมากกว่าอีกทั้งยังมีสภาพที่ให้การปรึกษาในด้านนโยบายให้แก่รัฐมนตรีกระทรวงเศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรม

ประเทศสิงคโปร์หรือสาธารณรัฐสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ จัดเก็บภาษีเฉพาะกรณีมีแหล่งเงินได้ในประเทศ ผู้มีถิ่นฐานในสิงคโปร์ต้องเสียภาษีรายได้ประเภทเงินเดือน ค่าจ้างโบนัส ค่าธรรมเนียม ค่านายหน้า กำไรจากการขายหลัก เงินบำนาญ และผลประโยชน์อื่น ๆ จากการเกษียณอายุ ผู้ที่ไม่มีถิ่นฐานในสิงคโปร์ก็ต้องเสียภาษีดังกล่าวเหมือนพลเมืองสิงคโปร์ รายได้จากการประกอบธุรกิจในสิงคโปร์ต้องเสียภาษีเงินได้และถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ซึ่งนำมาใช้ครั้งแรกภายใต้กฎหมาย Income Tax Act ค.ศ.1947 รายได้จากธุรกิจ SMEs จัดเป็นแหล่งรายได้จำนวนมากที่ประเทศสิงคโปร์ได้รับ เพื่อแก้ไขปัญหาการหลบเลี่ยงภาษีของ นักธุรกิจต่างชาติ ปัจจุบันสิงคโปร์มีการเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราต่ำที่สุดในเอเชีย โดยมีการปรับลดอัตราอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ 20 ใน ค.ศ. 2007 เป็นร้อยละ 18 ในปี ค.ศ. 2008 และลดเหลือร้อยละ 17 ในปัจจุบัน ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของสิงคโปร์

เงินได้ (เหรียญสิงคโปร์)	อัตราภาษี (ร้อยละ)
ไม่เกิน 20,000	0
20,001 - 30,000	3.5
30,001 - 40,000	5.5
40,001 - 80,000	8.5
80,001 - 160,000	14
160,001 - 320,000	17
320,000 ขึ้นไป	20

จากตารางที่ 4.4 แสดงอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของสิงคโปร์ เป็นอัตราก้าวหน้าเริ่มต้นที่ 3.5% และรายได้ส่วนที่เกิน 320,000 เหรียญสิงคโปร์ขึ้นไปเสียภาษีอัตรา 20% สำหรับส่วนที่ไม่เกิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์จะได้รับยกเว้น

ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายของสิงคโปร์เป็นไปตามมาตรา 45 ของ Income Tax Act 1947 ซึ่งกำหนดให้รายได้ที่เกิดจากการทำธุรกิจในประเทศของผู้ที่มีถิ่นฐานในประเทศสิงคโปร์ ทั้งที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลต้องถูกหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย โดยผู้จ่ายเงินต้องหักรายได้นี้ไว้ส่วนหนึ่งเพื่อนำส่ง Inland Revenue Authority of Singapore (IRAS) เมื่อสิ้นปีภาษี อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์ ได้ส่งเสริมการประกอบธุรกิจบางประเภท เช่น การยกเว้นภาษีเงินปันผล การยกเว้นภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายให้แก่ผู้ประกอบการประเภทโทรคมนาคม สำหรับรายได้ค่าบริการด้านซอฟต์แวร์และค่าลิขสิทธิ์สินค้าดิจิทัลที่ผู้ซื้อเป็นผู้ให้บริการขั้นสุดท้าย เป็นต้น ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 อัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ปัจจุบันอัตราแตกต่างกัน ตามประเภทเงินได้

ประเภทเงินได้	อัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ร้อยละ)
ดอกเบี้ย ค่านายหน้า ค่าธรรมเนียมหรือรายได้อื่นซึ่งเป็นค่าตอบแทน การให้กู้ยืมเงิน (Interest Commission fee or other payment in connection with any loan or indebtedness)	15
ค่าลิขสิทธิ์ (Royalty or other lump sum payments for the use of movable properties)	10
ค่าบริการจากการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา (Payment for the use of or the right to use scientific technical industrial or commercial knowledge or information)	10
ค่าเช่าสิ่งหาริมทรัพย์ (Rent or other payments for the use of movable properties)	15
ค่าบริการจากการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค (Technical assistance and service fees)	17
ค่าธรรมเนียมการจัดการ (Management fees)	17
กำไรจากการขายอสังหาริมทรัพย์ กรณีผู้ค้าไม่มีถิ่นฐานในประเทศ (Proceeds from sale of any real property by a nonresident property trader)	15

จากตารางที่ 4.5 แสดงอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ปัจจุบันอัตราแตกต่างกันตามประเภทเงินได้

ประเทศสิงคโปร์ถือว่าเป็นประเทศผู้นำทางธุรกิจของอาเซียนและศูนย์กลางทางการเงินที่สำคัญของโลก ทั้งนี้เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี ไม่ว่าจะเป็นระบบการขนส่ง และโลจิสติกส์ ระบบไอทีและโทรคมนาคม รวมถึงระบบไฟฟ้า อีกทั้งยังมีระบบกฎหมายที่มีผลเคร่งครัดในสังคม จึงทำให้ประชาชนของประเทศมีระเบียบมาก และมีอัตราการก่ออาชญากรรมที่ต่ำที่สุดในอาเซียน นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองการปกครองที่มีเสถียรภาพ และมีประชากรที่มีการศึกษาสูง ประกอบกับมีพื้นฐานของภาษาที่ดี โดยเฉพาะภาษาอังกฤษและภาษาจีนควบคู่ไปด้วยกัน ซึ่งถือว่าเป็นข้อได้เปรียบในบรรดาประเทศสมาชิกในอาเซียนด้วยกัน ระบบเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์เป็นระบบเปิดที่มีภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการที่เข้มแข็ง โดยมีเครือข่ายทางการค้าระหว่างประเทศที่เป็นเลิศ ผลผลิตมวลรวมของประเทศประกอบด้วยผลผลิตในภาคอุตสาหกรรมร้อยละ 28 และภาคบริการร้อยละ 72 ด้วยความพร้อมดังกล่าว รวมไปถึงการเปิดเสรีทางการค้าการลงทุนอย่างเต็มรูปแบบมานาน จึงทำให้สิงคโปร์ก้าวสู่การเป็นผู้นำทางด้านเศรษฐกิจและธุรกิจทั้งในอาเซียนและในโลกได้อย่างรวดเร็ว

ประเทศสิงคโปร์ มีนโยบายที่สนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศของผู้ประกอบการธุรกิจที่เข้ามาอาศัยในดินแดน และพลเมืองสิงคโปร์ ซึ่งรัฐมุ่งส่งเสริมพัฒนาวิสาหกิจ SMEs ไปสู่การเป็นวิสาหกิจขนาดใหญ่ให้มั่นคงและยั่งยืน สิงคโปร์ไม่มีการบัญญัติกฎหมายที่นำมาปรับใช้เฉพาะในการส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs จึงไม่มีการให้คำจำกัดความอย่างเป็นทางการ แต่มีการกำหนดหลักเกณฑ์เบื้องต้นระบุถึงผู้ประกอบการที่สามารถขอรับความช่วยเหลือตามแผนงานสนับสนุนวิสาหกิจ SMEs ที่คณะกรรมการ SPRING (Standard Productivity and Innovation Board) จัดทำขึ้นเท่านั้น กฎหมายให้อิสระแก่องค์กร SPRING กำหนดรูปแบบและวิธีการตามอำนาจอย่างครบวงจรและกว้างขวาง กรรมการบริหารมาจากทางภาครัฐ และภาคเอกชนเช่นเดียวกับประเทศไทย รัฐมนตรีกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ มีบทบาทสำคัญในการจัดตั้งและควบคุมการทำงานของคณะกรรมการ SPRING กฎหมายให้อำนาจรัฐมนตรี เป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนคณะกรรมการทั้งคณะ (ยกเว้นผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร) SPRING ทำหน้าที่หลาย ๆ ด้าน ลดการทำงานที่ซ้ำซ้อน ลดการขาดเอกภาพ ทำให้การจัดสรรงบประมาณในการจัดตั้งหน่วยงานมีความเหมาะสม ต่างจากการกระจายงบประมาณส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ของประเทศไทยเป็นไปตามหน่วยงานภาครัฐ มีการยืดหยุ่นให้คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs เป็นผู้กำหนดนโยบายในการสนับสนุนวิสาหกิจ SMEs โดยไม่ผูกติดกับการจัดสรรงบประมาณดังเช่น ประเทศสิงคโปร์

ตอนที่ 2 ปัญหาความแตกต่างในภาระภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่ได้รับสิทธิประโยชน์กับไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘

4.2 แนวทางแก้ไขปัญหากับมาตรการภาษีของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และสิงคโปร์ แนวทางแก้ไขปัญหากับมาตรการภาษีของประเทศไทย

4.2.1 ปัญหาของการกำหนดค่านิยามและขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

นิยามวิสาหกิจ SMEs ของหน่วยงานภาครัฐที่ต่างกัน เช่น นิยามของกระทรวงอุตสาหกรรม จะกำหนดนิยามไว้กว้าง เพื่อให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องสามารถให้การสนับสนุนและส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจ SMEs ได้ ส่วนการกำหนดนิยามของกระทรวงการคลังจะมุ่งเน้นการกำหนดสิทธิประโยชน์ด้านภาษีให้ตรงกลุ่มเป้าหมาย และมีการกำหนดรูปแบบที่ชัดเจน โดยต้องเป็นวิสาหกิจ SMEs ที่ดำเนินธุรกิจในรูปแบบบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเท่านั้น ถ้าไม่เป็นไปตามนิยามดังกล่าว ก็ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์จากกระทรวงการคลัง

กฎกระทรวงมีการกำหนดค่านิยามและขนาดของวิสาหกิจขนาดย่อมให้ชัดเจนขึ้นและมุ่งออกมาตราการช่วยเหลือและสนับสนุน เพื่อให้ผู้ประกอบการรายย่อย สามารถเข้าถึงสิทธิประโยชน์ทั้งด้านภาษี และที่ไม่ใช่ด้านภาษีได้อย่างแท้จริง อาจจะทำให้เกิดแรงกระตุ้นให้เกิดการลงทุนหรือขยายกิจการ ก่อให้เกิดความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจต่อไปในอนาคต และการที่กฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าทรัพย์สินถาวรของวิสาหกิจ SMEs พ.ศ. 2545 นี้ ผู้วิจัยเห็นว่า การกำหนดค่านิยามและขนาดของวิสาหกิจ SMEs ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจมีความไม่ชัดเจนของธุรกิจค้าปลีก ธุรกิจค้าปลีก ให้อยู่ในประเภทวิสาหกิจขนาดย่อม จะช่วยให้รัฐมีรายได้จากการจัดเก็บภาษีมากขึ้น ควรมีการกำหนดค่าจำกัดความและขนาดของวิสาหกิจขนาดย่อมด้วย และกำหนดขนาดจำนวนการจ้างงาน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือมีรายได้ต่อปีให้ครบถ้วนตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะวิสาหกิจ SMEs พ.ศ. 2562 ได้กำหนดจำนวนการจ้างงาน หรือมีรายได้ต่อปี เพื่อสอดคล้องกับโครงสร้างที่แท้จริงของวิสาหกิจในประเทศในปัจจุบัน เพื่อมิให้ส่งผลต่อการเอื้อสิทธิประโยชน์ทางภาษีให้กับผู้ประกอบการของวิสาหกิจ SMEs และจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ดังเช่นสิทธิประโยชน์การยกเว้นภาษี โดยจะยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรกของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชี เป็นต้น

พิจารณาตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะวิสาหกิจ SMEs พ.ศ. 2562 ให้ไว้ ณ วันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2562 ผู้วิจัยเห็นว่าที่รัฐบาลประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาลงในพระราชกิจจานุเบกษา

เมื่อวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2563 เหตุผลก็เพื่อให้การจัดเก็บภาษีเงินได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีนโยบายสนับสนุนผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs จัดทำบัญชีและงบการเงินสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของกิจการ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ และวางแผนการดำเนินธุรกิจ และสร้างความน่าเชื่อถือ เป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ และสะท้อนสภาพเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง สมควรลดอัตราภาษีและยกเว้นภาษีอากรให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคล สำหรับเงินได้ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีตามกำหนด เพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้ประกอบการดังกล่าว ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร

4.2.2 ปัญหาความแตกต่างในภาระภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล และที่เป็นบุคคลธรรมดา ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามพระราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 595) พ.ศ. ๒๕๕๘

4.2.2.1 การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล รัฐบาลมีการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลให้แก่วิสาหกิจ SMEs สำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรกให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชี สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 เป็นต้นไป เพื่อเป็นการช่วยบรรเทาภาระภาษีและเพิ่มสภาพคล่องทางการเงินให้กับผู้ประกอบการ SMEs

4.2.2.2 การลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล รัฐบาลมีการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและให้บริการไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชี ทำให้ผู้ประกอบการมีต้นทุนดำเนินงานด้านภาษีอากรลดลง และเป็นการส่งเสริมให้มีวิสาหกิจ SMEs มากขึ้น ซึ่งสามารถสรุปการลดและยกเว้นอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลให้แก่วิสาหกิจ SMEs ได้ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 สรุปการลดอัตรา และยกเว้นราชการ ตามพระราชกฤษฎีกา สำหรับวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม

พ.ร.ฎ. (ฉบับที่ ...)	พ.ร.ฎ. 583	พ.ร.ฎ. 583	พ.ร.ฎ. 583	มติคณะรัฐมนตรี 1 มกราคม 2559
รอบระยะเวลาบัญชี : อัตราภาษี				
บาท)	2555	2556 2557	2558 (เดิม)	2559 (ใหม่)
150,000 บาทแรก	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น
150,001 - 300,000	15%	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น
300,001 - 1,000,000	15%	15%	15%	ยกเว้น
1,000,001 - 3,000,000	23%	20%	15%	ยกเว้น
มากกว่า 3,000,000	23%	20%	20%	ยกเว้น

ที่มา: เว็บไซต์กรมสรรพากร (www.rd.go.th)

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่า นับตั้งแต่ปี 2555 เป็นต้นมา รัฐบาลได้มีการลดและยกเว้นอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลแก่วิสาหกิจ SMEs มาโดยตลอด เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและรักษาความต่อเนื่องของการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับการใช้จ่ายภาคเอกชนเป็นสำคัญทั้งจากการใช้จ่ายภาครัฐเร็วและการลงทุนภาคเอกชน การลดภาษี จะทำให้ระดับการพึ่งพากำลังซื้อจากภายนอกลดลงแล้ว ผู้ประกอบการ SMEs ประหยัดเงินจากการเสียภาษี ทำให้มีเงินลงทุนมากขึ้น สามารถเพิ่มการผลิตและการจ้างงาน เป็นปัจจัยเสริมเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศคู่แข่ง ทั้งทางด้านส่งออกและการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

4.2.2.3 การให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวรในอัตราเร่ง ซึ่งผู้ประกอบการ SMEs จะมีสิทธิเลือกหักค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวรในอัตราเร่งได้ จะต้องมทรัพย์สินถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คนด้วย (ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม, 2548: 304) ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 สรุปสิทธิประโยชน์ในการหักค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวรในอัตราเร่ง

ประเภททรัพย์สิน	การหักค่าเสื่อมราคาในปัจจุบัน	สิทธิประโยชน์ที่ได้รับใหม่
1. คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์	ภายในระยะเวลา 5 ปี	-หักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้รับทรัพย์สินในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าทรัพย์สิน ส่วนที่เหลือทยอยหักภายใน 3 รอบระยะเวลาบัญชี ซึ่งมีสิทธิเลือกใช้วิธีการบัญชีที่รับรองทั่วไปได้
2. โรงงาน (Plant)	ภายในระยะเวลา 20 ปี	-ภายในระยะเวลา 20 ปี แต่ปีแรกหักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นได้ในอัตราร้อยละ 25 ของมูลค่าทรัพย์สิน ส่วนที่เหลือทยอยหักภายในระยะเวลา 20 ปี
3. เครื่องจักร (Machinery)	ภายในระยะเวลา 5 ปี	-ภายในระยะเวลา 5 ปี แต่ปีแรกหักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นได้ในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าทรัพย์สิน ส่วนที่เหลือทยอยหักภายในระยะเวลา 5 ปี

จากตารางที่ 4.7 แสดงสิทธิประโยชน์ในการหักค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวรในอัตราเร่งของทรัพย์สินคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ภายในระยะเวลา 5 ปีหักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้รับทรัพย์สินในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าทรัพย์สิน ส่วนที่เหลือทยอยหักภายใน 3 รอบระยะเวลาบัญชี โรงงานภายในระยะเวลา 20 ปี หักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นได้ในอัตราร้อยละ 25 ของมูลค่าทรัพย์สิน ส่วนที่เหลือทยอยหักภายในระยะเวลา 20 ปี เครื่องจักรภายในระยะเวลา 5 ปี แต่ปีแรกหักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นได้ในอัตราร้อยละ 40 ของมูลค่าทรัพย์สิน ส่วนที่เหลือทยอยหักภายในระยะเวลา 5 ปี

ผู้วิจัยเห็นว่า มาตรการภาษีตามพระราชกำหนดเกี่ยวกับการยกเว้นภาษีเงินได้ และการลดอัตราภาษีเงินได้ในนิติบุคคล รวมทั้งการให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวรในอัตราเร่ง มี

ความไม่เหมาะสม เกิดความไม่เสมอภาคแก่ผู้เสียภาษีรายอื่น เช่น บุคคลธรรมดาที่ได้รับเงินเดือนและเสียภาษีถูกต้อง หรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีถูกต้อง จากมาตรการภาษีดังกล่าว เป็นการให้สิทธิเฉพาะบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีรายได้ไม่เกิน 500 ล้านบาท หรือธุรกิจ SMEs ที่มีทุนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท สำหรับรอบบัญชีปี 2561 ส่วนผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นกิจการเจ้าของคนเดียว คณะบุคคลและห้างหุ้นส่วนสามัญที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลกลับไม่ได้รับสิทธิประโยชน์จากมาตรการดังกล่าว ถือเป็น การเลือกปฏิบัติ จึงขัดกับหลักความเสมอภาคทางภาษี เพราะสาระสำคัญอย่างเดียวกัน ดังนั้น ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นกิจการเจ้าของคนเดียว คณะบุคคลและห้างหุ้นส่วนสามัญที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ภาครัฐควรให้สิทธิประโยชน์จากมาตรการภาษี และควรปฏิบัติต่อผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ทุกประเภทเหมือนกัน

4.2.2.4 ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้แก่ผู้ลงทุนสำหรับเงินปันผล และผลประโยชน์จากการโอนหุ้นที่ได้รับจาก SMEs

ตามที่ได้มีการบัญญัติไว้ในพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 10) มาตรา 5 อัญญาสรุส แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 396) พ.ศ. 2545 เป็นการยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับเงินได้จากเงินปันผลหรือผลประโยชน์จากการโอน

เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 รัฐบาลได้มีการประกาศใช้กฎหมายจำนวน 2 ฉบับคือ พระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ และพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๙๕) พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จะได้รับสิทธิประโยชน์จากกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวต้องเข้าเงื่อนไขทุกข้อ ดังนี้

1. เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีรอบระยะเวลาบัญชีในปี พ.ศ.2558 ครบ 12 เดือน โดยรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดก่อนหรือในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2558 และมีรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดก่อนหรือ ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558 ไม่เกิน 500 ล้านบาทหรือเป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นนิติบุคคลที่มีทุนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้ไม่เกิน 30 ล้านบาทในรอบระยะเวลาบัญชี ปี พ.ศ. 2558

2. ต้องมีหน้าที่เสียภาษีจากกำไรสุทธิ

3. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องแจ้งจัดทำบัญชีเล่มเดียวและจัดทำงบการเงินให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของกิจการ โดยต้องจัดแจ้งกับกรมสรรพากรผ่านทางเว็บไซต์ www.rd.go.th ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2559 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2559

4. เมื่อจัดแจ้งต่อกรมสรรพากรแล้ว บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องจัดทำบัญชี และ งบการเงินเล่มเดียวที่สะท้อนสภาพที่แท้จริงของกิจการ ตั้งแต่รอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือ หลัง 1 มกราคม พ.ศ. 2559 เป็นต้นไป และไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษี

แต่อย่างไรก็ตามปัญหาที่พบ คือ วิสาหกิจ SMEs นิติบุคคลในประเทศไทยส่วนใหญ่จะมี กำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีไม่มากนัก เพราะส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดไม่ใหญ่มาก รายได้จากการดำเนิน ธุรกิจไม่สูงมากเมื่อเทียบกับธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีส่วนใหญ่อาจจะอยู่ในช่วง ชั้นบันไดที่ รั้งได้ ยกเว้นอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลอยู่แล้ว หรือนิติบุคคล SMEs บางรายมีผลขาดทุน จากการดำเนินงานมาตลอด ซึ่งผลขาดทุนจากการดำเนินงานได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติ บุคคล จึงอาจเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นต้องขอจดทะเบียนตามพระราชกำหนด เพื่อขอสิทธิการลดและ ยกเว้นอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล หรือกรณีเป็นนิติบุคคล SMEs ที่เพิ่งจัดตั้งใหม่ในปี พ.ศ. 2558 ก็จะไม่ได้รับสิทธิตามพระราชกำหนดด้วย เนื่องจากมีรอบระยะเวลาบัญชีในปี พ.ศ. 2558 ไม่ครบ 12 เดือนบริบูรณ์ ดังนั้น เพื่อให้เห็นถึงปัญหาความไม่เสมอภาคทางภาษี จากการได้รับความแตกต่างใน ภาวะภาษีระหว่างวิสาหกิจ SMEs ที่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามพระราชกำหนดกับวิสาหกิจ SMEs ที่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามพระราชกำหนดนั้น

ตัวอย่าง บริษัท ก. ประกอบกิจการรับตรวจสภาพรถยนต์และซ่อมรถยนต์ โดยมีทุนจดทะเบียนในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี 2559 ที่ชำระแล้วจำนวน 2 ล้านบาท และมีรายได้จากการให้บริการจัดทำบัญชีและตรวจสอบบัญชีปี พ.ศ. 2560 จำนวน 7 ล้านบาท และมีค่าใช้จ่ายดำเนินงานจำนวน 1 ล้านบาท แต่ไม่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิตามพระราชกำหนดฯ ส่วน บริษัท ข. ซึ่ง ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกัน แต่บริษัท ข. ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิตามพระราชกำหนดฯ เนื่องจากมี คุณสมบัติครบ

จากการคำนวณจะเกิดความแตกต่างด้านภาวะภาษีระหว่างบริษัท ก. และบริษัท ข. ดังนี้

กรณี บริษัท ก.

บริษัท ก จำกัด

งบกำไรขาดทุน

สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 2560

รายได้จากการให้บริการ	7,000,000.00
หัก ค่าใช้จ่ายดำเนินงาน	(1,000,000.00)
กำไร (ขาดทุน) ก่อนภาษีเงินได้	6,000,000.00
หัก ภาษีเงินได้นิติบุคคล	(570,000.00)
กำไร (ขาดทุน) สุทธิสำหรับปี	5,430,000.00

การคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจ SMEs ที่ไม่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิตามพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ ดังตารางที่ 4.8 และตารางที่ 4.9 ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ

ตารางที่ 4.8 การคำนวณภาระภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจ SMEs ที่ไม่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ

ช่วงกำไรสุทธิ	กำไรสุทธิเพื่อเสียภาษี	อัตรากำไร	ค่าภาษีเงินได้นิติบุคคล
300,000 บาทแรก	300,000.00	ยกเว้น	-0-
300,001 - 3,000,000	2,700,000.00	10%	270,000.00
3,000,000 ขึ้นไป	3,000,000.00	10%	300,000.00
รวม	6,000,000.00		570,000.00

จากตารางที่ 4.8 แสดงการคำนวณภาระภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจ SMEs ที่ไม่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ จะต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจำนวน 570,000 บาท

กรณี บริษัท ข.

บริษัท ข จำกัด
งบกำไรขาดทุน

สำหรับปีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 2560

รายได้จากการให้บริการ	7,000,000.00
หัก ค่าใช้จ่ายดำเนินงาน	(1,000,000.00)
กำไร (ขาดทุน) ก่อนภาษีเงินได้	6,000,000.00
หัก ภาษีเงินได้นิติบุคคล	(0.00)
กำไร (ขาดทุน) สุทธิสำหรับปี	6,000,000.00

แสดงการคำนวณภาระภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจ SMEs ที่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 การคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิ

ช่วงกำไรสุทธิ	กำไรสุทธิเพื่อเสียภาษี	อัตรากาษา	ค่าภาษีเงินได้นิติบุคคล
300,000 บาทแรก	300,000.00	ยกเว้น	-0-
300,001 - 3,000,000	2,700,000.00	ยกเว้น	-0-
3,000,000 ขึ้นไป	3,000,000.00	ยกเว้น	-0-
	6,000,000.00		-0-

จากตารางที่ 4.9 แสดงการคำนวณภาระภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจ SMEs ที่ได้ จัดแจ้งขอรับสิทธิ ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล

จากตารางที่ 4.8 และตารางที่ 4.9 จะเห็นว่าในรอบระยะเวลาบัญชี 2560 นั้น บริษัท ก. มีภาระภาษีที่ต้องชำระแก่กรมสรรพากรจำนวน 570,000.00 บาท ในขณะที่บริษัท ข.ไม่มีภาระภาษีที่ต้องชำระเลย ซึ่งค่าภาษีอากรถือได้ว่าเป็นต้นทุนในการดำเนินธุรกิจอย่างหนึ่ง กรณีดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจ และสภาพคล่องในการนำเงินสดไปใช้หมุนเวียนในกิจการของบริษัท ก. เพราะหากบริษัท ก. ได้จัดแจ้งขอรับสิทธิตามพระราชกำหนด บริษัท ก. สามารถที่จะนำเงินสดที่จะต้องชำระค่าภาษีจำนวน 570,000 บาท ไปจ้างพนักงานเพิ่มขึ้นเพื่อรองรับการขยายส่วนงานธุรกิจเพิ่มขึ้นได้ และไม่อาจถูกตรวจสอบภาษีอากรย้อนหลัง ถือว่าไม่เป็นธรรมแก่บริษัท ก. และเพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนและความสามารถในการแข่งขันแก่วิสาหกิจ SMEs มากขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าควร ให้วิสาหกิจ SMEs ทุกรายเข้าถึงสิทธิประโยชน์ได้เท่าเทียมกัน ก่อให้เกิดความเสมอภาคกันในทางภาษีอากรด้วย เพราะสาระสำคัญอย่างเดียวกัน รัฐควรปฏิบัติเหมือนกันและหากสาระสำคัญต่างกันรัฐก็ควรปฏิบัติเหมือนกัน ดังนั้น การที่จะตราบทบัญญัติทางกฎหมายใดก็ตามจะต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมทางสังคมและอยู่ภายใต้ความเสมอภาคในทางกฎหมาย และควรส่งเสริมให้วิสาหกิจ SMEs มีการจัดทำบัญชีถูกต้อง ส่งผลให้รัฐบาลจัดเก็บภาษีได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับวิสาหกิจ SMEs

สิทธิในการได้รับการลดอัตรากาษาและยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล อีกทั้งยังมีเงื่อนไขในเรื่องรอบระยะเวลาบัญชีที่ต้องมีรอบระยะเวลาบัญชีในปี พ.ศ. 2558 ครบ 12 เดือนบริบูรณ์ด้วย ทำให้วิสาหกิจ SMEs ที่เพิ่งจดทะเบียนจัดตั้งใหม่เสียสิทธิประโยชน์ในการได้รับสิทธิในการลดและยกเว้นอัตรากาษาเงินได้นิติบุคคลถึง 2 รอบระยะเวลาบัญชีคือ พ.ศ. 2559 และรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ. 2560 การส่งเสริมให้มีการจัดทำบัญชีให้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง จะสะท้อนถึงสภาพทาง

เศรษฐกิจของประเทศ ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และวางแผนการดำเนินธุรกิจ สร้างความน่าเชื่อถือให้กับกิจการ

4.2.3 ปัญหาการใช้เกณฑ์ในการกำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย

ความไม่ชัดเจนทางกฎหมายในทางปฏิบัติเกิดความสับสนยุ่งยาก นำไปสู่การหลบเลี่ยงภาษีได้ จึงได้แบ่งการวิเคราะห์หลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เกณฑ์ทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท

จากบทบัญญัติในมาตรา 6 ได้เพิ่มเงื่อนไขของการได้รับสิทธิประโยชน์ในการลดอัตราภาษีลง เป็นการให้สิทธิสำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท เงื่อนไขดังกล่าวอาจมีการหลีกเลี่ยงภาษีได้ ความยุ่งยากในการจัดทำบัญชีเพื่อเสียภาษี ทำให้ผู้ประกอบการไม่ทำให้งานของตนเข้าเงื่อนไขการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

2. เกณฑ์การมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดิน ไม่เกิน 200 ล้านบาท และจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ผู้ประกอบการได้รับสิทธิดังกล่าวมีเงื่อนไข คือ 1. ผู้ประกอบการที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดิน ไม่เกิน 200 ล้านบาท และ 2. เป็นผู้ประกอบการที่มีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน

ความไม่ชัดเจนของกฎหมายในทางปฏิบัติยังมีความสับสน ขอแยกการวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 การมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท สำหรับหลักเกณฑ์ดังกล่าวตามกฎหมายกระทรวง กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม พ.ศ. 2545 กำหนดว่า มูลค่าสินทรัพย์ถาวรให้พิจารณา ดังนี้

2.1.1 มูลค่าสินทรัพย์ถาวรสุทธิซึ่งไม่รวมที่ดิน ตามที่ปรากฏในงบการเงินล่าสุดของกิจการที่ได้จัดทำขึ้นโดยผู้ทำบัญชีที่มีหน้าที่จัดทำบัญชี หรืองบการเงินล่าสุดของกิจการที่ได้รับการตรวจสอบและแสดงความเห็นโดยผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแล้ว ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชี

2.1.2 มูลค่าสินทรัพย์ถาวรสุทธิซึ่งไม่รวมที่ดิน ตามที่ได้รับการประเมินจากสถาบันการเงินหรือบริษัทที่ปรึกษาทางการเงินที่น่าเชื่อถือ (ข้อ 4 (2) กฎกระทรวง กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545)

ผู้วิจัยเห็นว่าจากการพิจารณามูลค่าสินทรัพย์ถาวรสุทธิซึ่งไม่รวมที่ดินตาม (1) ที่ให้พิจารณาจากงบการเงินที่ได้รับการตรวจสอบและแสดงความเห็นโดยผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแล้วนั้น ถือว่าเป็นวิธีการที่สะดวก และง่าย เนื่องจากพระราชบัญญัติการบัญชี 2543 กำหนดให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีต้องยื่นงบการเงินต่อสำนักงานกลางบัญชี หรือสำนักงานบัญชีประจำท้องที่ โดยงบการเงินดังกล่าวต้องได้รับการตรวจสอบและแสดงความเห็นโดยผู้สอบบัญชีรับอนุญาต เว้นแต่งบการเงินของผู้มีหน้าที่

จัดทำบัญชีซึ่งเป็นห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยที่มีทุน สิทธิทรัพย์ หรือรายได้ รายการใดรายการหนึ่งหรือทุกรายการ ไม่เกินที่กำหนดโดยกฎกระทรวง (มาตรา 11 พระราชบัญญัติ การบัญชี พ.ศ. 2543) และหากพิจารณาตาม (2) ที่ได้กำหนดให้พิจารณาจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวร สุทธิซึ่งไม่รวมที่ดิน ตามที่ได้รับการประเมินจากสถาบันการเงินหรือบริษัทที่ปรึกษาทางการเงินที่ น่าเชื่อถือ แต่ปัญหาคือ กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าสถาบันการเงินหรือบริษัทที่ปรึกษาทางการเงินที่ น่าเชื่อถือ ได้แก่ สถาบันใด หรือคุณสมบัติของสถาบันต้องเป็นอย่างไร ตลอดจนความน่าเชื่อถือที่ กฎหมายกำหนดนั้นวัดอย่างไร เพราะการใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาความน่าเชื่อถือของแต่ละบุคคล คงไม่เท่ากัน ในทางปฏิบัติจึงเป็นการยาก

ปัญหาในส่วนของการพิจารณามูลค่าสินทรัพย์ถาวร กฎหมายมิได้กำหนดระยะเวลาในการถือ ครองสินทรัพย์นั้นด้วย ว่าต้องมีการถือครองก่อนวันสิ้นรอบระยะเวลาบัญชีนานเท่าไร ด้วยเหตุนี้จึง อาจทำให้มีผู้อาศัยช่องว่างทางกฎหมายนี้ในการทำทุจริตก็เป็นได้

2.2 จำนวนการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน

ผู้วิจัยเห็นว่า จำนวนการจ้างงาน ให้พิจารณาจากหลักฐานแสดงจำนวนการจ้างงานที่ได้จัดทำ ขึ้นตามที่กฎหมายกำหนด อาจหมายถึง สัญญาจ้างแรงงาน ทะเบียนลูกจ้างที่ต้องยื่นประกันสังคม เป็นต้น ยังมีความไม่ชัดเจน กฎหมายมิได้กำหนดว่าการจ้างแรงงานนั้น หมายรวมถึงแรงงาน ชั่วคราวด้วยหรือไม่ และยังไม่ได้กำหนดว่าการวัดจำนวนการจ้างงานนั้น วัดในวันใด เพราะหาก กิจการของผู้ประกอบการ SMEs เป็นกิจการที่มีการหมุนเวียนของพนักงานหรือแรงงานสูง ในทาง ปฏิบัติก็อาจทำให้เกิดความสับสน หากต่อมามีจำนวนการจ้างงานเพิ่มขึ้นในช่วงระยะเวลาที่กำลังมี การหักค่าสัทธิหรือและค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินที่ได้มานั้น เช่นนี้จะทำให้เสียสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่จะ ได้รับการส่งเสริมหรือไม่ (โกศล แก้วบุญส่ง. 2560: 192) ในส่วนของการจ้างงานที่กำหนดให้ไม่เกิน 200 คน กรณีได้มีการโอนเครื่องจักรให้กับบริษัท ก. ซึ่งเป็นบริษัทแม่ทำการผลิตแทนแล้ว ดังนั้น บริษัท ข. จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องจ้างพนักงานจำนวนมาก ความไม่ชัดเจนของเงื่อนไขที่กำหนด ทำให้ผู้ประกอบการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ส่งผลให้ภาครัฐสูญเสียรายได้จากการจัดเก็บภาษี เป็นจำนวนมาก จากการหลีกเลี่ยงเพื่อให้เข้าเงื่อนไขดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า ควรเพิ่มเงื่อนไขของการ ได้รับสิทธิประโยชน์นี้ โดยอาจกำหนดเช่นเดียวกับสิทธิประโยชน์ของการลดอัตราและยกเว้นภาษี อากร

4.2.4 ปัญหาความไม่เสมอภาคทางภาษีของวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคลกับวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดา

จากเงื่อนไขและสิทธิประโยชน์ตามพระราชกำหนด เป็นการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ ธุรกิจที่เป็นนิติบุคคลเท่านั้น ส่วนผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นกิจการเจ้าของคนเดียว ห้าง หุ้นส่วนสามัญและคณะบุคคลที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ในการยกเว้น

การตรวจสอบภาษีย้อนหลังและลดหย่อนอัตราภาษีวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดาจะเสียภาษีสูงกว่าวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล ส่งผลให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ที่ไม่ใช่นิติบุคคลมีต้นทุนค่าภาษีอากรสูงกว่า เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจ ทำให้เกิดการหลีกเลี่ยงภาษี โดยจัดแจ้งเงินได้พึงประเมินที่ได้รับจากการประกอบธุรกิจแก่กรมสรรพากรต่ำกว่าความเป็นจริง ส่งผลให้กรมสรรพากรสูญเสียรายได้ในการจัดเก็บภาษีเงินได้

ตัวอย่าง ความไม่เสมอภาคทางภาษีอากรระหว่าง นาย ก. จัดเป็นวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดา ซึ่งประกอบอาชีพอิสระ และห้างหุ้นส่วนจำกัด ข ได้ขึ้นทะเบียนเป็นวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล สมมติให้รายได้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินธุรกิจในรอบระยะเวลาบัญชีปี พ.ศ. 2559 เท่ากันคือ 1,000,000.00 บาท และมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินธุรกิจที่เกิดขึ้นจริงเท่ากันคือ 300,000.00 บาท ดังการคำนวณ และตารางที่ 4.10 ตารางที่ 4.11

กรณี นาย ก.

เงินได้พึงประเมินจากการรับตรวจสอบบัญชี ม.40 (6)	= 1,000,000.00
หัก ค่าใช้จ่ายตามความเป็นจริง	= (300,000.00)
คงเหลือเงินได้สุทธิ	= 700,000.00

ตารางที่ 4.10 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีที่นาย ก.ต้องชำระ

เงินได้สุทธิ	อัตราภาษี (%)	จำนวนเงินค่าภาษี (บาท)
0 - 150,000	ได้รับยกเว้น	-0-
150,001 - 300,000	5	7,500.00
300,001 - 500,000	10	20,000.00
500,001 - 700,000	15	30,000.00

จากตารางที่ 4.10 แสดงให้เห็นว่า นาย ก มีภาระภาษีที่ต้องชำระ 57,500.00 บาท โดยได้รับการยกเว้นภาษีของเงินได้สุทธิ 150,000 บาทแรก

กรณีห้างหุ้นส่วนจำกัด ข.

รายได้จากการให้บริการ	1,000,000.00
หัก ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน	(300,000.00)
กำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล	700,000.00

ตารางที่ 4.11 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข ต้องชำระ

กำไรสุทธิ	อัตราภาษี (%)	จำนวนเงินค่าภาษี (บาท)
150,000 บาทแรก	0	0
150,001 - 300,000	0	0
300,001 - 1,000,000	0	0

จากตารางที่ 4.11 แสดงให้เห็นว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข ไม่ต้องชำระภาษี เนื่องจากได้รับการยกเว้นภาษี

จากตาราง 4.10 และตาราง 4.11 จะเห็นว่า นาย ก. ต้องแบกรับภาระภาษีมากกว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข.อยู่จำนวน 57,500.00 บาท

ผู้วิจัยเห็นว่า ประเทศญี่ปุ่นมิได้กำหนดลักษณะของวิสาหกิจ SMEs ที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเหมือนอย่างประเทศไทย ประเทศไทยกำหนดในเรื่องของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการไม่เกิน 30 ล้านบาท หรือเกณฑ์การมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ควรมีการกำหนดนิยามของวิสาหกิจ SMEs ให้ชัดเจนครอบคลุมเพราะ ปัจจุบันได้กำหนดไว้เฉพาะมาตรการทางภาษีในแต่ละมาตรการเท่านั้น เพื่อให้วิสาหกิจ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดาเข้าถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรได้เพิ่มมากขึ้น และจะเห็นได้ว่าในปีภาษี 2556 กฎหมายได้ยกเว้นภาษีให้สำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก และส่วนที่เกินกว่า 300,000 บาทแต่ไม่เกิน 1,000,000 บาทให้เสียภาษีร้อยละ 15 กำไรสุทธิส่วนที่เกิน 1,000,000 บาท นั้น กฎหมายได้กำหนดให้เสียภาษีในอัตราร้อยละ 20 ซึ่งเป็นอัตราที่ลดลงมาจาก อัตราร้อยละ 30 ทั้งนี้รัฐได้ออกกฎหมายมาเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่ต้องรับภาระภาษีซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของต้นทุนของสินค้าหรือบริการด้วย ผู้วิจัยเห็นว่า อัตราภาษีที่ลดลงเหลือร้อยละ 20 นั้นยังคงไม่เป็นแรงจูงใจที่ให้ลงทุนหรือเร่งขยายกิจการ เพื่อทำกำไรให้มากขึ้น

แต่ประเทศญี่ปุ่นจะพิจารณาลักษณะของวิสาหกิจ SMEs ที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยดูจากจำนวนการจ้างงาน จำนวนเงินทุน เช่น ประเทศญี่ปุ่นได้ให้คำจำกัดความของ วิสาหกิจ SMEs สำหรับภาคการผลิต คือมีจำนวนคนงานน้อยกว่า 300 คน หรือมีเงินทุนไม่เกิน 300 ล้านเยน ภาคบริการ มีจำนวนคนงานน้อยกว่า 100 คน หรือมีเงินทุนไม่เกิน 50 ล้านเยน อัตราภาษีที่ผู้ประกอบการ SMEs ของประเทศญี่ปุ่น ต้องเสียเป็นแบบอัตราก้าวหน้า

ส่วนภาษีเงินได้นิติบุคคลของประเทศสิงคโปร์ ที่เก็บในอัตราร้อยละ 17 ซึ่งถือว่าเป็นประเทศที่มีอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลต่ำที่สุดในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จึงถือว่าเป็นสิ่งจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการลงทุนสำหรับนักลงทุน

ประเทศสิงคโปร์แบ่งการให้สิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษี ดังนี้

1. สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ที่เข้าเงื่อนไขดังตารางที่ 2.5 จะได้รับยกเว้นภาษี แต่โดยปกติอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล 17% เป็นอัตราที่จัดเก็บสำหรับกำไรสุทธิตั้งแต่ 300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับกำไรที่น้อยกว่านั้นจัดเก็บในอัตรา ดังนี้

รายได้ 0-10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ได้รับยกเว้น 75% ของรายได้   รายได้ตั้งแต่

10,000-300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ได้รับยกเว้น 50 % ของรายได้

ตัวอย่าง ถ้าวิสาหกิจ SMEs ก มีรายได้ 300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ จะต้องเสียภาษีเงินได้ ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีสำหรับรายได้ไม่เกิน 300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์

รายได้	ได้รับยกเว้น%	ภาษีที่ได้รับยกเว้น	ภาษีที่ต้องเสีย
10,000	75	7,500	2,500
290,000	25	145,000	145,000
รวม			147,500

จากตารางที่ 4.12 แสดงรายได้ 300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ เสียภาษี 147,500 ดอลลาร์สิงคโปร์

การยกเว้นภาษีเงินได้ จะยกเว้นภาษีสำหรับรายได้ 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ให้กับผู้ประกอบการ 3 ปีแรก สำหรับรายได้ อีก 200,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ได้รับยกเว้น 50% เสียภาษี 8.5% ดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 การคำนวณจำนวนเงินค่าภาษีสำหรับรายได้ที่เป็นนิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ 3 ปีแรก

รายได้ (ดอลลาร์สิงคโปร์)	อัตราภาษีที่ ได้รับยกเว้น	อัตราภาษี (%)	ภาษีที่ได้รับ ยกเว้น	ภาษีที่ต้องเสีย
100,000	100	0	100,000	0
100,001 - 300,000	50	8.5	100,000	145,000
รวม				145,000

จากตารางที่ 4.13 แสดงรายได้ 300,000 ดอลลาร์สิงคโปร์สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ เสียภาษี 145,000 ดอลลาร์สิงคโปร์

ผู้วิจัยเห็นว่า มาตรการการยกเว้นภาษีของไทยยังไม่เกิดแรงจูงใจมากพอที่จะก่อให้เกิดการลงทุนใหม่หรือการขยายกิจการ ซึ่งต่างจากประเทศสิงคโปร์ที่ภาครัฐมีนโยบายที่สามารถกระตุ้นให้เกิดการลงทุนได้เป็นอย่างดี

4.2.5 ปัญหาความไม่เหมาะสมของการให้สิทธิหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน สามารถเลือกที่จะหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งดังกล่าวได้

จากการศึกษา ช่วงเริ่มต้นของกิจการ ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการมักจะซื้อทรัพย์สินมาใช้ในช่วงปีแรกและใช้สิทธิประโยชน์ในการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งจะทำให้มีรายจ่ายสูงขึ้นไปกว่าเดิม ทำให้มีผลขาดทุนสุทธิขึ้น ซึ่งในทางภาษีผลขาดทุนดังกล่าว สามารถยกมาใช้เป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิได้ไม่เกิน 5 รอบระยะเวลาบัญชีก่อนรอบระยะเวลาบัญชีปัจจุบัน ซึ่งหากภายหลังปีที่ 5 ผลขาดทุนดังกล่าวก็จะไม่ถือเป็นรายจ่ายได้อีกต่อไป ผู้วิจัยเห็นว่าเมื่อหมดช่วงเวลาที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ อาจย้ายฐานการลงทุนไปประเทศอื่นที่ให้สิทธิทางภาษีหักค่าใช้จ่ายได้มากกว่า และมีการโยกย้ายถ่ายโอนกำไรไปยังประเทศที่มีการให้สิทธิประโยชน์อย่างประเทศไทย หรือมีการจัดเก็บภาษีในอัตราที่ต่ำกว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องตระหนัก ใส่ใจ และตรวจสอบการโอนทรัพย์สินระหว่างกลุ่มบริษัทในเครือเดียวกันมากขึ้น ตรวจสอบว่าบริษัทซื้อทรัพย์สินมาในราคาที่แพงกว่าปกติหรือปลอมแปลงสัญญา เพื่อนำมาใช้สิทธิประโยชน์ที่ภาครัฐให้หรือไม่

4.2.6 ปัญหาการใช้ดุลยพินิจของเจ้าพนักงาน

ตามมาตรา 6 แห่งพระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ บัญญัติว่า "ไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากร นับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ"

จากมาตรา 6 วรรคเจ็ด กรมสรรพากรจะถือว่าพฤติการณ์แบบใดที่เข้าข่ายลักษณะเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากร กรมสรรพากรได้ชี้แจงผ่านเว็บไซต์ของกรมสรรพากรว่าหากมีข้อสงสัยว่าพฤติการณ์ที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกระทำอยู่นั้นเข้าลักษณะเป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือไม่ ให้แจ้งกรมสรรพากรพิจารณา ผู้วิจัยเห็นว่า ความสับสนต่อการตีความกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกันของเจ้าพนักงานกรมสรรพากร ส่งผลให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs เกิดความไม่มั่นใจในกฎหมายของไทย ส่งผลให้เกิดการหลีกเลี่ยงภาษี ทำให้บรรยากาศการลงทุนขาดหายไป เสียผลประโยชน์ทางภาษีอาจเกิดการหลีกเลี่ยงภาษี เกิดความไม่มั่นใจในกฎหมายของไทย ส่งผลกระทบต่อบรรยากาศการลงทุน มาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs ควรมีความชัดเจน เพื่อป้องกันไม่ให้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบต่อผู้เสียภาษีอากร

การใช้มาตรการภาษีเพื่อสนับสนุน และส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs รัฐต้องมีระบบตรวจสอบที่เข้มงวด ตั้งแต่ยื่นแบบแสดงรายการ การคำนวณภาษีถูกต้องหรือไม่ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีต้องเรียนรู้ และเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีให้มากขึ้น เพื่อรัฐไม่ขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษี รัฐได้รับเงินภาษีเต็มที่และแท้จริง

4.2.7 ปัญหาความไม่เหมาะสมของช่วงเวลาในการประกาศใช้ พระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องจัดทำบัญชีและงบการเงินฉบับเดียวที่สะท้อนสภาพที่แท้จริงของกิจการตั้งแต่อบรมระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 เป็นต้นไป และไม่กระทำการใดที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษีโดยจะได้สิทธิประโยชน์คือได้รับยกเว้นจากการตรวจสอบภาษีย้อนหลัง และได้ลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลในปี พ.ศ. 2559-พ.ศ. 2560 ด้วย

ซึ่งปัญหาที่ตามมาจากการที่รัฐบาลประกาศใช้พระราชกำหนดดังกล่าวเร็วเกินไปคือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจดทะเบียนที่แจ้งขอใช้สิทธิ อาจใช้สิทธิตามพระราชกำหนดดังกล่าวเป็นช่องทางเพื่อแสดงรายได้ในคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลต่ำกว่าความเป็นจริง ก่อนที่จะมีการจัดทำและส่งงบการเงินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งผลทำให้กำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีอากรต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ทำให้จำนวนเงินค่าภาษีที่ต้องเสียภาษีอากรจึงต่ำไปด้วย และจากการศึกษาผู้วิจัยเห็นว่า รัฐบาลมีการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจากร้อยละ 20 เหลือเพียงร้อยละ 10 สำหรับปีรอบระยะเวลาบัญชีปี 2558 ยิ่งทำให้จำนวนเงินค่าภาษีที่รัฐบาลเก็บได้ยิ่งลดน้อยลงไปอีก ส่งผลให้รัฐบาลต้องสูญเสียรายได้จำนวนมากสำหรับจำนวนเงินค่าภาษีในปี พ.ศ.

2558 ผู้วิจัยเห็นว่า รัฐบาลควรประกาศใช้พระราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘ ภายหลังจากที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเสร็จสิ้นการนำส่ง งบการเงินต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งปกติการนำส่งงบการเงินจะนำส่งภายในห้าเดือนนับแต่ วันสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี ซึ่งปกติคือภายในเดือนพฤษภาคมของปีถัดไป ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้รับสิทธิตามพระราชกำหนดดังกล่าว อาศัยช่องโหว่จากการได้รับสิทธิไม่ต้องถูกตรวจสอบภาษีย้อนหลัง แสดงรายได้เพื่อคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลต่ำกว่าความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเสียภาษีในจำนวนที่ต่ำ ทำให้รัฐบาลจัดเก็บภาษีได้น้อยลงไปด้วย ส่งผลให้ภาครัฐขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษี เพื่อนำไปใช้จ่ายในการพัฒนาประเทศ

4.2.8 ปัญหาความโปร่งใสในการจัดทำรายงานการขาดรายได้จากการยกเว้นภาษี ลดอัตราภาษี การลดหย่อนภาษี การหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันไม่มีบทบัญญัติให้จัดทำรายงานการขาดรายได้จากมาตรการภาษีดังกล่าว หรือจัดทำรายงานที่ไม่มีรายละเอียดเพียงพอ อาจเกิดปัญหาความไม่โปร่งใสในเรื่องการเงินการคลังได้ ผู้วิจัยเห็นว่า ภาครัฐควรปรับปรุงกฎหมาย และข้อปฏิบัติให้รัดกุม เพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยวินัยการเงินการคลัง และระบุเกณฑ์มาตรฐานให้ชัดเจนในการจัดทำรายงานการขาดรายได้จากมาตรการภาษีดังกล่าว

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ของไทย มีคณะกรรมการจำนวนมาก และการกำหนดให้ผู้ที่เป็นการกรมการโดยตำแหน่งเป็นบุคคลที่มีตำแหน่งสำคัญทางราชการหรือทางการเมือง จึงอาจไม่สามารถประชุมได้บ่อยครั้ง เรื่องจำเป็นที่ต้องเร่งพิจารณาอาจไม่ทันการ และการที่ไม่ได้มีหน้าที่โดยตรงในการให้การส่งเสริม SMEs สะท้อนให้เห็นว่ากฎหมายมุ่งจัดตั้ง สสว. ให้เป็นองค์กรประสานงานให้แก่หน่วยงานราชการนำไปปฏิบัติมากกว่าที่จะเป็นองค์กรที่ปฏิบัติหน้าที่โดยตรงในการส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs หรือปฏิสัมพันธ์กับผู้ประกอบการ SMEs โดยตรง ผู้วิจัยเห็นว่า ต้องแก้ไขกฎหมายให้ สสว. มีอำนาจอย่างแท้จริงในการช่วยเหลือ และมีนิติสัมพันธ์กับผู้ประกอบการ SMEs โดยตรง และยังต้องได้งบประมาณสนับสนุนการดำเนินการของ สสว. ในการให้การสนับสนุนดำเนินงานของวิสาหกิจ SMEs อย่างเพียงพอ ควบคุมคุณภาพสินค้าและบริการให้ได้มาตรฐาน และเป็นที่ยอมรับของสากลมาอยู่ในอำนาจของ สสว. ด้วย สสว. จำเป็นต้องสร้างความเข้าใจและวัฒนธรรมองค์กรร่วมกันให้ชัดเจนถึงบทบาท สสว. ไม่ใช่หน่วยงานปฏิบัติ หากแต่เป็นหน่วยงานกำหนดนโยบายและแผน ติดตามตรวจสอบความโปร่งใสในการช่วยเหลือด้านเงินกองทุน

ปัจจุบัน สสว. ยังไม่มีความชัดเจนในการติดตามตรวจสอบความโปร่งใสในการช่วยเหลือด้านเงินทุน และยังไม่มีกลไกอย่างเคร่งครัดในการติดตามหน่วยงานของรัฐที่ยื่นคำขอรับเงินทุนจากกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหานี้ไม่อาจแก้ไขให้หมดสิ้นไปหากไม่มีการออก

กฎหมายหรือกฎเกณฑ์ที่กำหนดข้อปฏิบัติหรือให้อำนาจ สสว. ตรวจสอบและลงโทษอย่างเคร่งครัด มีประสิทธิภาพถูกต้องและเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย

ตอนที่ 3 วิเคราะห์สรุปสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

4.3 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

สิทธิประโยชน์ทางภาษี	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศสิงคโปร์
1. การลด และยกเว้นภาษี การหักค่าลดหย่อนภาษี บุคคลธรรมดา	มี	มี	มี
2. ภาษีมูลค่าเพิ่ม	มี	มี	มี
3. การลด และยกเว้นภาษีนิติบุคคล	มี	มี	มี
4. ภาษีหัก ณ ที่จ่าย	มี	มี	มี
5. การลดหย่อนภาษีต่างชาติ	มี	มี	มี
6. ค่าสิทธิหรือและ ค่าเสื่อมราคาในเขตอุตสาหกรรมที่กำหนด	มี	มี	มี
7. การลงทุน			
7.1 การลงทุนทั่วไป	มี	มี	มี
7.2 การร่วมลงทุน	มี	มี	มี
8. นโยบายแรงงานสัมพันธ์	มี	มี	มี
9. การแลกเปลี่ยนร่วมมือทางธุรกิจ	มี	มี	มี
10. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	มี	มี	มี
11. นโยบายการเงินการคลัง	มี	มี	มี
12. องค์กรที่ให้การส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินธุรกิจ SMEs	มี	มี	มี

จากตารางที่ 4.14 ได้สรุปรายละเอียดสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย

มาตรการจูงใจด้านภาษี	ประเทศไทย
1. การลด และยกเว้นภาษี การหักค่าลดหย่อนภาษี บุคคลธรรมดา	<p>ในปี 2560 บุตรชอบด้วยกฎหมายหักลดหย่อนภาษีได้ไม่จำกัดจำนวน แต่ถ้าบุตรบุญธรรมจะได้ไม่เกิน 3 คน แต่บุตรชอบด้วยกฎหมายเกิดก่อนปี 2561 หักลดหย่อนภาษีได้คนละ 30,000 บาทบุตรชอบด้วยกฎหมายคนที่สองเป็นต้นไปที่เกิดตั้งแต่ปี 2561หักลดหย่อนภาษีได้คนละ 60,000 บาท ผู้มีเงินได้ หักได้ 60,000 บาท บิดา มารดาอายุเกิน 60 ปี หักได้ คนละ 30,000 บาท จำนวนวิธีที่ (1)</p> <p>เงินได้สุทธิ 150,000 บาท ยกเว้นภาษี</p> <p>150,001-300,000 บาท อัตรา 5%</p> <p>300,001-500,000 บาท อัตรา 10%</p> <p>500,001-750,000 บาท อัตรา 15%</p> <p>750,001-1,000,000 บาท อัตรา 20%</p> <p>1,000,001-2,000,000 บาท อัตรา 25%</p> <p>2,000,001-5,000,000 บาท อัตรา 30%</p> <p>5,000,001 บาทขึ้นไป อัตรา 35%</p> <p>การคำนวณวิธีที่ (2) นำเงินได้พึงประเมิน $\times 0.5\%$ ได้ภาษีที่ต้องจ่ายไม่เกิน 5,000 บาท ต้องจ่ายภาษีตามคำนวณวิธีที่ (1) หากการคำนวณวิธีที่ (2) ได้มากกว่า 5,000 บาท แต่คำนวณวิธีที่ (1) น้อยกว่า 5,000 บาท ต้องจ่ายภาษีตามวิธีที่ (2)</p>
2. ภาษีมูลค่าเพิ่ม	7% จนถึง 30 ก.ย. 63 ผู้ประกอบการรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปี ได้รับยกเว้น
3. การลด และยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	หัก ค่าใช้จ่ายเหมาจ่ายอัตราร้อยละ 80
4. ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย	15%
5. การลดหย่อนภาษีต่างชาติ	พิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป

ตารางที่ 4.15 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย (ต่อ)

มาตรการจูงใจด้านภาษี	ประเทศไทย
6. ค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาสินทรัพย์ในเขตอุตสาหกรรมที่กำหนด	<p>- เครื่องจักร ระยะเวลาการใช้งานไม่เกิน 5 ปี คำนวณค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นได้ในอัตรา 40% ของมูลค่าทรัพย์สินส่วนที่เหลือ ทายอดหักภายในระยะเวลา 5 ปี</p> <p>- โรงงาน ระยะเวลาการใช้งานไม่เกิน 20 ปี ไม่รวมที่ดินและไม่เกิน 200 ล้านบาท และต้องมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน ซื้อหรือได้รับโอนกรรมสิทธิ์ เพื่อมีไว้ในประกอบการกิจการของตนเอง ให้หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในอัตรา 25% ของมูลค่าต้นทุน สำหรับมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือให้หักตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดไว้ไม่เกิน 5% ต่อปี</p> <p>- คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ระยะเวลาการใช้งานไม่เกิน 5 ปี จะหักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในวันที่ได้รับทรัพย์สินในอัตรา 40% ของมูลค่าทรัพย์สินส่วนที่เหลือ ทายอดหักภายใน 3 รอบระยะเวลาบัญชี ซึ่งมีสิทธิเลือกใช้วิธีการทางบัญชีที่รับรองทั่วไปวิธีใดก็ได้</p>
7. การลงทุน 7.1 การลงทุนทั่วไป 7.2 การร่วมลงทุน	<p>บริษัทตั้งใหม่ตามเงื่อนไขกระทรวงการคลัง</p> <p>กำไรสุทธิ 300,001-1,000,000 บาท อัตรา 15%</p> <p>กำไรสุทธิเกิน 1,000,000 บาท อัตรา 20%</p> <p>สสว.ร่วมกับเอกชนจัดหาแหล่งเงินทุน</p>
8. นโยบายแรงงานสัมพันธ์	ค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน และมากกว่าในบางจังหวัดที่เป็นเขตเศรษฐกิจ ถ้ามีเงินเดือนบริษัทหัก 3% ส่งให้กรมสรรพากร
9. การแลกเปลี่ยนร่วมมือทางธุรกิจ	จัดการฝึกอบรม มี สสว. ประสานกับผู้ประกอบการ SMEs โดยตรง
10. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	หักค่าลดหย่อน 2 เท่าของรายจ่ายจริง
11. นโยบายการเงินการคลัง	มี สสว. ให้คำปรึกษา และช่วยเหลือด้านเงินทุน
12. องค์กรที่ให้การส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินธุรกิจ SMEs	สสว.

จากตารางที่ 4.15 แสดงมาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยในแต่ละมาตรการ

มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยปุ่น ดังตารางที่

4.16

ตารางที่ 4.16 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยปุ่น

มาตรการจูงใจด้านภาษี	ประเทศไทย
1. การลด และยกเว้นภาษี การหักค่าลดหย่อนภาษี บุคคลธรรมดา	รายได้ 1,000-1,949,000 เยน อัตรา 5% รายได้ 1,950,000-3,299,000 เยน อัตรา 10% รายได้ 3,300,000-6,949,000 เยน อัตรา 20%... มากกว่า 18,000,000 เยน อัตรา 40%
2. ภาษีมูลค่าเพิ่ม	10%
3. การลด และยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	- อัตราภาษีประเภทบริษัท ลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้น้อยกว่า 8 ล้านบาท อัตรา 22% ลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้มากกว่า 8 ล้านบาท อัตรา 30% ลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้ไม่กำหนด อัตรา 30% - อัตราภาษีประเภทจังหวัดท้องถิ่น ลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้น้อยกว่า 4 ล้านบาท อัตรา 5% ลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้ระหว่าง 4-8 ล้านบาท อัตรา 7.3% ลงทุนน้อยกว่า 100 ล้านบาท รายได้มากกว่า 8 ล้านบาท อัตรา 9.6%
4. ภาษีหัก ณ ที่จ่าย	ไม่ต้องยื่นแบบแสดงเงินได้ บริษัทได้หักภาษีจากเงินเดือนพนักงาน 18%
5. การลดหย่อนภาษีต่างชาติ	35% ของจำนวนภาษีที่ต้องชำระ
6. ค่าสิทธิหรือค่าเสื่อมราคาสินทรัพย์ในเขตอุตสาหกรรมที่กำหนด	- เขตอุตสาหกรรมที่รัฐกำหนด 25% สำหรับอาคาร และส่วนต่อเติม 50% สำหรับทรัพย์สินถาวร - พื้นที่ท้องถิ่นที่กำหนดลดหย่อนขั้นต่ำ 10 ล้านบาท
7. การลงทุน 7.1 การลงทุนทั่วไป 7.2 การร่วมลงทุน	ลดหย่อนมากที่สุด 70% ของมูลค่าการลงทุน ลดหย่อนสูงสุด 8% ของมูลค่าการลงทุน
8. นโยบายแรงงานสัมพันธ์	มีเงื่อนไขการจ้างงานที่โปร่งใส ไม่ค้างค่าแรงงาน 2 ปีแรกลดหย่อน=จำนวนลูกจ้าง X 500,000 เยน ถ้าไม่เข้าหลักเกณฑ์อัตรา 200,000 ต่อแรงงาน 1 คน
9. การแลกเปลี่ยนร่วมมือทางธุรกิจ	จัดอาคารสถานที่อำนวยความสะดวกสำหรับการประชุม มี SMEA รับนโยบาย และส่งผ่านให้องค์กรปฏิบัติ
10. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	ลดหย่อนภาษีสำหรับการลงทุน เพื่อการวิจัยและพัฒนา

ตารางที่ 4.16 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทย (ต่อ)

มาตรการจูงใจด้านภาษี	ประเทศไทย
11. นโยบายการเงินการคลัง	ผู้ประกอบการเข้าถึงแหล่งเงินทุน มีระบบค้ำประกันสินเชื่อ มี METI จัดสรรเงินส่งเสริมสนับสนุนวิสาหกิจ SMEs
12. องค์กรที่ให้การส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินธุรกิจ SMEs	METI และ SMEA

จากตารางที่ 4.16 แสดงมาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยในแต่ละมาตรการจูงใจ

มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศสิงคโปร์ ดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศสิงคโปร์

มาตรการจูงใจด้านภาษี	ประเทศสิงคโปร์
1. การลด และยกเว้นภาษี การหักค่าลดหย่อนภาษี บุคคลธรรมดา	20,000 SGD ยกเว้นภาษี 20,001-30,000 SGD อัตรา 2% 30,001-40,000 SGD อัตรา 3.5% 40,001-80,000 SGD อัตรา 7% 80,001-120,000 SGD อัตรา 11.5% 120,001-160,000 SGD อัตรา 15% 160,001-200,000 SGD อัตรา 17% 200,001-320,000 SGD อัตรา 18% มากกว่า 320,000 SGD อัตรา 20%
2. ภาษีมูลค่าเพิ่ม	7%
3. การลด และยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	ยกเว้นภาษีสำหรับบริษัทเปิดใหม่ใน 3 ปีแรก รายได้ 0-100,000 SGD ยกเว้นภาษี ระหว่าง 100,000-300,000 SGD อัตรา 8.5% เกิน 300,000 SGD อัตรา 17% ปีต่อไป 10,000 SGD อัตรา 4.25% ระหว่าง 10,001-300,000 SGD อัตรา 8.5% เกิน 300,001 SGD อัตรา 17%

ตารางที่ 4.17 มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศสิงคโปร์ (ต่อ)

มาตรการจูงใจด้านภาษี	ประเทศสิงคโปร์
	รัฐบาลให้ส่วนลดเงินคืนอีก 30% จากจำนวนภาษีที่ต้องจ่ายสูงสุดไม่เกิน 30,000 SGD ในปี พ.ศ.2558 และสูงสุดไม่เกิน 20,000 SGD ในปี พ.ศ. 2559-2560
4. ภาษีหัก ณ ที่จ่าย	15% ของรายได้ทั้งหมดที่เกิดขึ้นสำหรับว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญ สำหรับดอกเบี้ย ค่านายหน้า และเงินปันผลได้รับการยกเว้น
5. การลดหย่อนภาษีต่างชาติ	ได้รับยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิไม่เกิน 300,000 SGD
6 . ค่าสิทธิหรือค่าเสื่อมราคา สินทรัพย์ในเขตอุตสาหกรรมที่กำหนด	ใช้อัตราเร่ง ภายใต้เงื่อนไขแต่ละปีภาษี
7. การลงทุน 7.1 การลงทุนทั่วไป 7.2 การร่วมลงทุน	บริษัทที่ประสบปัญหาการเงินหรือมีผลขาดทุน ขอคืนเงินสดได้ 30% ของภาษีเงินได้นิติบุคคล แต่ไม่เกิน 30,000 SGD อนุมัติโครงการลงทุนสะดวกรวดเร็ว
8. นโยบายแรงงานสัมพันธ์	โปร่งใส ไม่เอารัดเอาเปรียบ
9. การแลกเปลี่ยนร่วมมือทางธุรกิจ	ส่งเสริม บริการรวดเร็วฉับไว
10. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	หักค่าลดหย่อน 2 เท่าของรายจ่ายจริง
11. นโยบายการเงินการคลัง	เข้าถึงแหล่งเงินทุนง่าย สะดวก รวดเร็ว อนุมัติระดมเงินทุนจากต่างประเทศ
12. องค์กรที่ให้การส่งเสริม และ สนับสนุนการค้าเงินธุรกิจ SMEs	SPRING

จากตารางที่ 4.17 แสดงมาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศสิงคโปร์ในแต่ละมาตรการจูงใจ

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ สรุปประเด็นการสัมภาษณ์นักบัญชีภาษีอากรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของแต่ละบุคคล และจัดลำดับความสำคัญและคุณลักษณะของข้อมูลแล้วนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลทางเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะทราบถึงลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันของข้อมูล มาทำการวิเคราะห์ห้อย่างเป็นระบบ เพื่อสะดวกต่อการเขียนรายงานเชิงพรรณนา ให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบจากกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ อันเป็นแนวทางสำคัญ ที่สามารถนำไปสู่การจัดทำข้อเสนอแนะ และนำไปสู่คำตอบ เพื่อชี้ให้เห็นถึงข้อดี ข้อเสียของมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ และแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐ ควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผู้ให้การสัมภาษณ์มีทรรศนะเกี่ยวกับข้อดี ข้อเสียของมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ และแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีสอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ข้อดี ของมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ เป็นแรงจูงใจทำให้ต่างชาติเข้ามาเปิดธุรกิจขนาดใหญ่ขึ้นในประเทศไทย นำเทคโนโลยีด้านการผลิตเข้ามา เกิดผลดีในการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรที่ใช้แปรรูปเป็นสินค้าอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการไทยจะได้รับการถ่ายทอดความรู้ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ มีนักวิจัย และนักพัฒนาด้านต่าง ๆ เกิดองค์ความรู้ใหม่ ๆ แก่นักลงทุน เพิ่มทักษะและประสบการณ์แก่นักลงทุนไทย ระบบโลจิสติกส์เติบโตทันสมัย ระบบสาธารณสุขปลอดภัยเข้าถึงแหล่งชนบท และกระจายทั่วทุกภูมิภาค

ข้อเสีย ของมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคทางภาษี ส่งผลให้การแข่งขันทางธุรกิจไม่เท่าเทียมกัน ผู้ประกอบการ SMEs ที่เป็นนิติบุคคล ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ หรือเสียน้อยกว่า ขณะที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดาเสียภาษีเงินได้อัตราสูงกว่า และเป็นอัตราทั่วไป ผู้ให้การสัมภาษณ์เห็นว่า ผู้ประกอบการทุกรายต้องได้รับความเสมอภาคทางภาษี โดยรับภาระภาษีเท่ากัน ไม่มีทางเลือกปฏิบัติ มาตรการจูงใจทางภาษีที่ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ประกอบการ SMEs ส่งผลให้ภาครัฐขาดรายได้ในการจัดเก็บภาษี ผู้ประกอบการ SMEs ที่เริ่มประกอบกิจการได้รับยกเว้นการจัดเก็บภาษีใน 3 ปีแรก ภาครัฐไม่อาจประมาณการได้ว่า จะจัดเก็บภาษีได้ในปีถัด ๆ ไป เมื่อหมดช่วงเวลาที่ได้รับการยกเว้นภาษี ผู้ประกอบการ SMEs อาจย้ายฐานการ

ลงทุนไปประเทศอื่น หรือถ่ายโอนกำไรไปยังประเทศที่มีการยกเว้นภาษี หรือจัดเก็บภาษีในอัตราต่ำ
เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องให้ความสำคัญ และตรวจสอบการโอนย้ายทรัพย์สินระหว่างกลุ่มบริษัทในเครือ
เดียวกันมากขึ้น ตรวจสอบการซื้อเครื่องจักร อุปกรณ์ของบริษัทที่ซื้อมาในราคาแพงกว่าปกติ หรือ
ปลอมแปลงสัญญา เพื่อนำมาหักค่าใช้จ่ายมาก ๆ การใช้มาตรการจูงใจทางภาษีในการให้สิทธิ
ประโยชน์แก่วิสาหกิจ SMEs ภาครัฐต้องเข้มงวดตั้งแต่การยื่นแบบแสดงรายการ การคำนวณภาษี
ถูกต้องหรือไม่ นำสิทธิประโยชน์ทางภาษีต่าง ๆ มาใช้ถูกต้องหรือไม่ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจ
เกี่ยวข้องต้องเพิ่มเติมความรู้และประสิทธิภาพในการจัดเก็บให้มากขึ้นและต่อเนื่อง เพื่อไม่ให้เกิด
ช่องทางในการหลีกเลี่ยงภาษี ซึ่งจะส่งผลให้ภาครัฐขาดรายได้จำนวนมหาศาล

ผู้วิจัยเห็นว่า ประเทศญี่ปุ่น และสิงคโปร์ จัดเป็นประเทศที่มีบริบทใกล้เคียงกับประเทศไทย
ในด้านของการมีอัตราส่วนของจำนวนธุรกิจประเภทวิสาหกิจ SMEs มากกว่าอัตราส่วนจำนวนของ
ธุรกิจขนาดใหญ่ นอกจากนั้น ประเทศญี่ปุ่น เป็นประเทศที่มีการบริหารจัดการ และมีมาตรการในการ
ส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ที่ดี ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงนำมาตรการภาษี และแนวทางในการ
ส่งเสริมการดำเนินงานของประเทศญี่ปุ่น และสิงคโปร์ มาปรับใช้กับมาตรการทางภาษี เพื่อส่งเสริม
วิสาหกิจ SMEs ของประเทศไทย ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย กับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ ทั้ง 3 ประเทศมีมาตรการจูงใจทางภาษี โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีคล้ายคลึงกัน โดยมุ่งเป้าหมาย เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ให้ประเทศได้พัฒนาอย่างยั่งยืนถาวร

ประเทศไทย

ประเทศไทย วิสาหกิจ SMEs เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ลงทุนไม่มาก อยู่ในรูปธุรกิจซื้อขายสินค้าและบริการ ต้องอาศัยทักษะฝีมือและแรงงาน การจ้างงานมีอย่างต่อเนื่อง แต่ปัญหาแรงงานที่มีฝีมือมีประสิทธิภาพจะออกจากงานเพื่อไปยังที่ใหม่ที่มีค่าแรงงานสูงกว่าผู้ประกอบการต้องพบปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจ เช่น ขาดแรงงานที่มีฝีมือและความชำนาญในการผลิต ขาดความรู้ในการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ และเทคโนโลยีมาพัฒนาผลิตภัณฑ์ ขาดความรู้ในการซื้อขายออนไลน์ ขาดความรู้ในการหาแหล่งเงินทุน ขาดความรู้ในการทำบัญชี การจัดทำงบการเงินที่ถูกต้องและการวางแผนการเสียภาษีที่รัดกุม ประหยัดและมีประสิทธิภาพ ทำให้เสียโอกาสในการขยายตลาด ต้องแบกรับภาระภาษี ทำให้ต้องประสบปัญหาการขาดทุนหรือล้มเลิกกิจการ มีแรงงานราคาถูกที่ขาดทักษะการบริการที่ประทับใจและตอบสนองความต้องการของลูกค้า ทำให้กิจการวิสาหกิจ SMEs ไม่เติบโตเท่าที่ควร ไม่มีการขยายกิจการ ดังนั้นธุรกิจ SMEs ที่มีการแข่งขันทางธุรกิจทั้งภายในประเทศและนอกประเทศมีจำนวนน้อย ภาครัฐควรให้ความสนใจ ต้องมีมาตรการจูงใจทางภาษีในการส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจ SMEs ได้รับสิทธิประโยชน์อย่าง

แท้จริง โดยต้องปรับแก้มาตรการทางภาษีย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับสภาพแท้จริงในปัจจุบัน
ตระหนักในปัญหาที่ผู้วิจัยศึกษาพบ และแก้ไขโดยเร่งด่วน ดังนี้

1. ปัญหาของการกำหนดค่านิยาม

1.1 ค่านิยามไม่ชัดเจน ควรมีการกำหนดค่านิยาม คำว่า ธุรกิจค้าปลีก ธุรกิจค้าย่อยให้อยู่ใน
ประเภทวิสาหกิจขนาดย่อม เพื่อให้ภาครัฐมีรายได้จากการจัดเก็บภาษี สำหรับขนาดวิสาหกิจ SMEs
ควรกำหนดเงื่อนไขให้ครบถ้วนสมบูรณ์เกี่ยวกับจำนวนการจ้างงาน มูลค่าสินทรัพย์ถาวร และรายได้
ต่อปี เพื่อเอื้อสิทธิประโยชน์ทางภาษีให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs

1.2 ค่านิยามวิสาหกิจ SMEs ของกระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงการคลัง ไม่เป็นไป
ในทางเดียวกัน จากการศึกษาพบว่าค่านิยามวิสาหกิจ SMEs ของกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นการ
สนับสนุนและส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจของ SMEs ในภาพรวม ส่วนการกำหนดค่านิยามวิสาหกิจ
SMEs ของกระทรวงการคลัง เป็นการกำหนดสิทธิประโยชน์ด้านภาษี และมีการกำหนดรูปแบบ
วิสาหกิจ SMEs ที่เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเท่านั้น

2. ปัญหาความแตกต่างในภาระภาษีของธุรกิจ SMEs ในการรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

สิทธิประโยชน์ทางภาษีในการยกเว้นภาษีสำหรับกำไรสุทธิ 300,000 บาทแรก วิสาหกิจ
SMEs ที่เป็นนิติบุคคล (บริษัท ข) จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี (ไม่ต้องเสียภาษี) ส่วนนาย ก.
จัดเป็นวิสาหกิจ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดา (นาย ก) ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีดังกล่าว ดังตาราง
ที่ 4.10 และตารางที่ 4.11

3. ปัญหาความไม่เสมอภาคทางภาษี

ความไม่เสมอภาคทางภาษีของรัฐ วิสาหกิจ SMEs ที่เป็นนิติบุคคลและวิสาหกิจ SMEs ที่
เป็นบุคคลธรรมดา จากตารางที่ 4.10 และตารางที่ 4.11 นาย ก ต้องแบกรับภาระภาษีมากกว่าบริษัท
ข 57,500 บาท จะเห็นได้ว่า สิทธิประโยชน์ทางภาษีดังกล่าว ไม่จูงใจให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ SMEs
เพิ่มทุนในการขยายกิจการ

4. ปัญหาการใช้เกณฑ์ในการกำหนดลักษณะวิสาหกิจ SMEs ในการรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

ความไม่ชัดเจนของกฎหมายที่ระบุว่ามูลค่าสินทรัพย์ถาวรสุทธิที่ไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200
ล้านบาท และมีผู้จัดทำบัญชี หรืองบการเงินมีการตรวจสอบ และแสดงความเห็นโดยผู้ตรวจสอบบัญชี
รับอนุญาตแล้ว จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ปัญหาคือ กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าสถาบันหรือบริษัทที่
ปรึกษาทางการเงินที่น่าเชื่อถือต้องมีคุณสมบัติอย่างไร และจะมีเกณฑ์อย่างไรในการจัดเก็บในทาง
ปฏิบัติของแต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน

5. ปัญหาความไม่เหมาะสมของการให้สิทธิหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง

การให้สิทธิประโยชน์แก่บริษัทที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และมี
การจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน สามารถเลือกที่จะหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งในช่วงปี

แรก ๆ ไม่เกิน 5 รอบระยะเวลาบัญชีปีปัจจุบัน และเมื่อสิ้นสุด 5 รอบระยะเวลาบัญชีอาจมีการย้ายฐานการลงทุนไปประเทศอื่นที่ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเท่ากับประเทศไทย หรือให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีที่มากกว่า หรือมีการถ่ายโอนทรัพย์สินระหว่างบริษัทในเครือเดียวกัน หรือแจ้งราคาทรัพย์สินที่แพงกว่าความเป็นจริง หรือมีการปลอมแปลงสัญญาเพื่อการรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

6. ปัญหาการใช้ดุลยพินิจของพนักงาน

พนักงานแต่ละคนมีดุลยพินิจในการตีความแตกต่างกัน ส่งผลให้ผู้ประกอบการ SMEs เสียผลประโยชน์ทางภาษีได้

7. ปัญหาความไม่เหมาะสมของช่วงเวลาในการประกาศใช้พระราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2558

8. ปัญหาความไม่โปร่งใสในการจัดทำรายงาน

ความไม่โปร่งใสในการจัดทำรายงาน ส่งผลให้ภาครัฐขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษี จากการลดอัตราภาษีจาก 20% เหลือ 10% จากการประกาศใช้พระราชกำหนดเร็วเกินไป และการได้รับการยกเว้นการตรวจสอบบัญชีย้อนหลัง เป็นการเปิดช่องโหว่ให้ผู้ประกอบการ SMEs หลีกเลียงการเสียภาษีได้ และหากการปฏิบัติไม่รัดกุม ไม่โปร่งใส เจ้าหน้าที่ของภาครัฐขาดวินัยเรื่องการเงินการคลัง จะส่งผลให้ภาครัฐขาดรายได้จากการจัดเก็บภาษีจำนวนมาก

ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีเป้าหมายขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศเหมือนประเทศไทย มีมาตรการภาษีเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่รากฐานทางธุรกิจของวิสาหกิจ SMEs ญี่ปุ่นมีกระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรม METI และมี SMEA เป็นองค์กรหลักในการดำเนินนโยบาย มอบหมายนโยบายส่งผ่านในองค์กรปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนำไปดำเนินการ มีความเป็นเอกภาพในการจัดสรรงบประมาณ การดำเนินงานมีความเป็นอิสระคล่องตัว การติดต่อขอความช่วยเหลือจาก SMEA รวดเร็วฉับไว กำหนดนโยบายและมาตรการในการส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ได้แก่ มาตรการด้านการเงิน การลงทุน ส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจใหม่ มาตรการค้าประกันสินเชื่อ มาตรการลดภาษี มาตรการรับช่วงการผลิต และเชื่อมโยงธุรกิจ โดยภาครัฐเน้นการช่วยเหลือและเป็นตัวกลาง มาตรการส่งเสริมการจ้างงาน โดยกิจการที่มีการจ้างงานเพิ่ม 10% หรือมากกว่า และมีแรงงานอย่างต่ำ 2 คน หรือมากกว่าจะได้รับการลดหย่อนภาษีเท่ากับจำนวนลูกจ้างที่เพิ่มขึ้นคูณด้วย 400,000 เยน แต่ไม่เกิน 10% (20% กรณีวิสาหกิจ SMEs) ของภาษีก่อนการลดหย่อนภายใต้เงื่อนไขของแต่ละปีภาษี มาตรการใหม่ เพื่อฟื้นฟูศูนย์รวมเศรษฐกิจท้องถิ่น หากลงทุนในพื้นที่รัฐบาลกำหนด จะได้รับสิทธิประโยชน์ในการคิดค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินในอัตราพิเศษ ส่วนการเสียภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลเป็นอัตราก้าวหน้าค่อนข้างสูง แต่มีมาตรการจูงใจทางภาษีในการเพิ่มทุนหรือขยาย

กิจการมากกว่าประเทศไทย โดยมุ่งเน้นส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs พัฒนาสู่การเป็นวิสาหกิจขนาดใหญ่ ผลิตรถยนต์ที่มีคุณภาพ มีแบรนด์ของตัวเองเป็นที่รู้จักทั่วโลก เช่น โตโยต้า ฮอนด้า โซนี่ เป็นต้น

ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ มีเป้าหมายขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศเช่นเดียวกับประเทศญี่ปุ่น มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศของผู้ประกอบการธุรกิจที่เข้ามาอาศัยในดินแดนหรือพลเมืองสิงคโปร์ รายได้ที่เกิดจากกิจการในประเทศและต่างประเทศที่ได้รับในประเทศสิงคโปร์ ต้องเสียภาษีเงินได้และได้เงินช่วยเหลือวิสาหกิจ SMEs จากภาครัฐเป็นเงินสด 5% ของรายได้แต่ไม่เกิน 75,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ปีภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเหมือนประเทศไทยคือเริ่ม 1 มกราคม และสิ้นสุด 31 ธันวาคมของทุกปี มีการส่งเสริมพัฒนาวิสาหกิจ SMEs ไปสู่การเป็นวิสาหกิจขนาดใหญ่ให้มั่นคงยั่งยืน กฎหมายให้อิสระแก่องค์กร SPRING กำหนดรูปแบบและวิธีการตามอำนาจอย่างครบวงจร เป็นเอกภาพภายใต้การแต่งตั้งและถอดถอนคณะกรรมการบริหารทั้งคณะโดยรัฐมนตรีกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมของประเทศสิงคโปร์ ทำให้ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศผู้นำทางธุรกิจของอาเซียน และศูนย์กลางทางการเงิน ที่สำคัญของโลก มีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี ระบบโลจิสติกส์ ระบบไอที และโทรคมนาคม ระบบไฟฟ้า และระบบกฎหมายที่เคร่งครัดในสังคม มีระบบการเมือง การปกครองที่มีเสถียรภาพ ประชากรมีการศึกษา มีพื้นฐานภาษาอังกฤษและภาษาจีน ถือเป็นข้อได้เปรียบในการทำธุรกิจ SMEs กับสมาชิกประชาคมอาเซียน 10 ประเทศ ระบบเศรษฐกิจเป็นระบบเปิดที่มีภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการที่เข้มแข็ง มีเครือข่ายการค้าระหว่างประเทศเป็นเลิศ มีการเปิดเสรีการค้าการลงทุนเต็มรูปแบบมานาน

ผู้วิจัยเห็นว่า ประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ ทั้ง 3 ประเทศมีมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ตารางที่ 4.14) และมาตรการจูงใจทางภาษี โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี (ตารางที่ 4.15 ตารางที่ 4.16 และตารางที่ 4.17) มีความคล้ายคลึงกัน โดยมุ่งเป้าหมาย เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ให้ประเทศได้พัฒนาอย่างยั่งยืนถาวร

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามระเบียบวิธีการวิจัยแบบเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ซึ่งสามารถนำมาร่วมกันอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ พบว่า มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ได้ประสิทธิภาพ และประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากนักบัญชีขาดความรู้ในการทำบัญชี การจัดทำงบการเงินที่ถูกต้องและการวางแผนการเสียภาษีที่รัดกุม ประหยัด

และมีประสิทธิภาพ ทำให้เสียโอกาสในการขยายตลาด ต้องแบกรับภาระภาษี ภาครัฐควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ เช่น มีหน่วยงานให้คำปรึกษาแก่วิสาหกิจ SMEs ในทุกด้าน มีการวางแผนและการดำเนินการร่วมกันของหลายภาคส่วนในสังคม เพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ สอดคล้องกับการศึกษาของสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา: สคพ. หรือ International Institute for Trade and Development: ITD (2562: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการเติบโตของ SMEs สิงคโปร์ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเติบโตของ SMEs สิงคโปร์ คือ การสนับสนุนจากรัฐ โดยหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญ ได้แก่ Standard, Productivity and Innovation Board (SPRING Singapore) และหน่วยงานอื่น ๆ ภายใต้กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมซึ่งมีหน้าที่ส่งเสริม SMEs ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) ด้านการเงินและการตลาด สิงคโปร์มีนโยบายให้สินเชื่ออัตราดอกเบี้ยคงที่แก่บรรดา Startup สัญชาติสิงคโปร์ ใช้มาตรการจูงใจโดยการลดหย่อนภาษีสำหรับผู้ประกอบการใหม่ เพื่อลดต้นทุนในระยะแรก จัดตั้งหน่วยงานรัฐเข้ามาเป็นพี่เลี้ยงช่วยดูแลด้านการค้า การตลาด และการบริหารเงิน นอกจากนี้ รัฐบาลพยายามยกระดับมาตรฐานคุณภาพสินค้าและบริการ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในตลาดโลก ส่งเสริมการสร้างแบรนด์ให้เป็นที่รู้จัก ตลอดจนสร้างเครือข่าย SMEs สิงคโปร์เชื่อมโยงกับต่างประเทศ เพื่อสร้างโอกาสและขยายช่องทางการส่งออก 2) ด้านกลไกเชิงสถาบันและข้อกฎหมาย ระบบการจดทะเบียนทำธุรกิจของสิงคโปร์มีความสะดวกและรวดเร็ว สามารถดำเนินการทางออนไลน์ได้ ขณะที่ระบบศุลกากรขาออกมีขั้นตอนที่รวดเร็วและมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างต่ำ 3) การออกกฎหมายเกี่ยวกับการค้ารัฐบาลสิงคโปร์มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นจากภาคธุรกิจ และมีองค์กรความร่วมมือระหว่างรัฐกับเอกชน เช่น Pro-Enterprise Panel (PEP) ซึ่งมีหน้าที่ช่วยเหลือภาคธุรกิจในด้านกฎหมาย เพื่อลดอุปสรรคในการพัฒนาธุรกิจ 4) ด้านเทคโนโลยี สิงคโปร์ผลักดันให้ SMEs ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขับเคลื่อนธุรกิจ ทั้งในแง่ของการสร้างแบรนด์ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การใช้เทคโนโลยีสีเขียว ประหยัดพลังงาน 5) การบริหารทรัพยากรสินทรัพย์ โดยการสนับสนุนเงินทุนแก่ Startup ที่ใช้นวัตกรรมขับเคลื่อนธุรกิจและองค์กร เป็นต้น สอดคล้องกับสมหมาย ศิริอุดมเศรษฐ (2561: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดเก็บภาษีของรัฐเพื่อการค้าและการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย พบว่า สาเหตุหลักของปัญหาความเหลื่อมล้ำเกิดจากปัญหาด้านเศรษฐกิจ ซึ่งมีความไม่ต่อเนื่อง การเติบโตอย่างก้าวกระโดดของเศรษฐกิจทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำตามมา ด้านสังคม การศึกษา การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านอื่น ๆ เช่น นโยบายรัฐ ประสิทธิภาพของรัฐบาลในการบริหารจัดการประเทศ ทั้งนี้ แนวทางการปรับปรุงมาตรการทางการคลัง ด้านการกำจัดเก็บภาษี เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ ควรมีการดำเนินการ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การปฏิรูปภาษี 2) ประเภทภาษีต่าง ๆ ควรมีการทบทวนมาตรการการลดหย่อนต่าง ๆ รวมทั้งการเข้าถึงข้อมูลของบุคคลที่สามและข้อมูลการทำธุรกรรมต่าง ๆ 3) การปรับปรุงกฎหมายภาษีอากรให้เหมาะสมกับสถานการณ์และเป็นปัจจุบัน 4)

การทบทวนมาตรการภาษีโดยมีการวิเคราะห์ และการประเมินผลกระทบของมาตรการ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการความเป็นธรรมและความสามารถในการเสียภาษี 5) ด้านอื่น ๆ เช่น การพัฒนาเจ้าหน้าที่ให้ทันต่อโลกที่เปลี่ยนแปลงไป การเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษี การส่งเสริมความรู้ความเข้าใจด้านภาษีให้แก่ประชาชน ดังนั้น การวางแผนและการดำเนินการร่วมกันของหลายภาคส่วนในสังคมจึงมีความสำคัญ สอดคล้องกับจู่ไรร์ตัน ศรีสัตตรัตน์. (2559) ได้ศึกษาเรื่อง สมรรถนะ นักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง พบว่า นักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง ต้องมีสมรรถนะหลัก สมรรถนะด้านการจัดการ สมรรถนะด้านเทคนิค ซึ่งสมรรถนะด้านเทคนิค หมายถึง ความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานทางด้านบัญชีหรือลักษณะงานที่ปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติทางบัญชี วิธีการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่องค์กรกำหนดไว้ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความสามารถเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบของการทำบัญชีได้ 2) ความสามารถเกี่ยวกับภาษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาชน เศรษฐกิจอาเซียน (AEC) 3) ความสามารถเกี่ยวกับมาตรฐานรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (NPAAE) 4) ความสามารถเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ 5) ความสามารถเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อเสียภาษีอากร ซึ่งผู้ปฏิบัติในหน้าที่นี้ต้องสามารถกำหนดแผนงานด้านภาษีตามมาตรฐานการปฏิบัติงานตามที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด การจัดทำและยื่นภาษีตามประมวลรัษฎากร ให้คำปรึกษาด้านภาษีอากรได้ สอดคล้องกับ ต่อลาภ สุขพันธ์ (2556: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง คุณสมบัตินักบัญชีที่พึงประสงค์ของสถานประกอบการในจังหวัดลำปาง พบว่าคุณสมบัติของนักบัญชีที่เจ้าของหรือผู้บริหารสถานประกอบการส่วนใหญ่มีความพึงประสงค์มากที่สุด ด้านความรู้ความสามารถ คือ ภาษาอากร ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ คือ สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ ด้านคุณธรรม จริยธรรม คือ มีความรับผิดชอบ ด้านจรรยาบรรณวิชาชีพ คือ ไม่ละทิ้งงานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และด้านภาษา ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรที่มีต่อความผูกพันต่อองค์กรของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อทดสอบผลกระทบของการพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรที่มีความผูกพันต่อองค์กร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 217 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรด้านการฝึกอบรม และด้านการทำกิจกรรม มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับความผูกพันต่อองค์กรโดยรวม และควรนำข้อเสนอแนะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการทำงานให้แก่ นักบัญชีและบุคลากรอื่นขององค์กรให้มีคุณภาพมากสมควร นอกจากนี้ ยังต้องการนักบัญชีที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นพื้นฐานด้านคุณวุฒิของผู้ทำบัญชีตามพระราชบัญญัติการบัญชี

พ.ศ. 2543 และต้องมีความรู้และทักษะด้านการบัญชีและบัญชีหนี้สิน สามารถใช้เครื่องใช้สำนักงาน และคอมพิวเตอร์ได้อย่างดี มีความรับผิดชอบในงานที่ทำ และยังได้เสนอแนะให้สถาบันการศึกษาผลิตบัณฑิตทางการบัญชีโดยเน้นที่ความมีคุณภาพมากกว่าปริมาณของบัณฑิต รวมทั้งควรเสริมความรู้ความสามารถทางเทคโนโลยีขึ้น ซึ่งองค์กรสามารถใช้เป็นกลยุทธ์ในการแข่งขัน และวรรณภา อิมะไชย์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักบัญชีของผู้ประกอบการ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอแนะแก่ผู้สนใจในการนำผลการศึกษามาคัดเลือกผู้สมัครงานทางบัญชีให้เหมาะสมกับความต้องการใช้งานของกิจการ และแก่นักบัญชี พบว่า กลุ่มตัวอย่างได้ให้ระดับความสำคัญมาก 5 อันดับแรกเรียงตามลำดับ ดังนี้ 1) คุณธรรมและซื่อสัตย์สุจริต 2) สำเร็จการศึกษาการบัญชีระดับปริญญาตรี 3) ความรู้ความเข้าใจในการควบคุมภายในและตรวจสอบบัญชี 4) ความรู้ความเข้าใจมาตรฐานบัญชีและนำมาปฏิบัติอย่างถูกต้อง 5) ความรู้และความสามารถวิเคราะห์งบการเงินและสถานะการเงิน ทำให้งบการเงินน่าเชื่อถือ สามารถหาแหล่งเงินทุนมาขยายกิจการได้ สอดคล้องกับการศึกษาของอภิญา วิเศษสิงห์ (2556: 5-10) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในเขตภาษีเจริญกรุงเทพมหานคร พบว่าความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดทำบัญชีให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี มีความเป็นสากลจะช่วยเพิ่มสมรรถนะนักบัญชีไทย ให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากลและทำให้กิจการวิสาหกิจ SMEs ขยายกิจการไปสู่วิสาหกิจขนาดใหญ่ทั้งในประเทศและต่างประเทศ กิจการสามารถดำรงอยู่ต่อไปในอนาคต สอดคล้องกับภลดา อินภูษา และคณะ (2555: 5-10) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรที่มีต่อความผูกพันต่อองค์กรของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรด้านการฝึกอบรม และด้านการทำกิจกรรม มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับความผูกพันต่อองค์กรโดยรวม และควรนำข้อเสนอแนะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการทำงานให้แก่ นักบัญชี และบุคลากรอื่นขององค์กรให้มีคุณภาพมากขึ้นซึ่งองค์กรสามารถใช้เป็นกลยุทธ์ในการแข่งขัน สอดคล้องกับภาวิ สุขมณี และฉัตรรัชดา วิโรจน์รัตน์ (2554: 1-5) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ความสามารถของนักบัญชีที่มีต่อประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า การบัญชีเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ช่วยในการบริหารงาน และเป็นข้อมูลในการตัดสินใจของ ผู้บริหารงาน ซึ่งต้องอาศัยความละเอียด รอบคอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง นักบัญชีจึงจำเป็นต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ในด้านวิชาชีพ ทักษะทางวิชาชีพ คุณค่าทางวิชาชีพจรรยาบรรณ และเจตคติ ตลอดจนความรู้ด้านอื่น ๆ เช่น ด้านภาษีอากร ด้านระบบสารสนเทศ ด้านภาษาในกลุ่มประเทศ AEC เพื่อให้ผลงานที่ได้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการทำงานสอดคล้องกับวงศ์ศิริภาพ ทองศิริวิสุรเกตุ (2554: 5) ได้ศึกษาเรื่องสมรรถนะของนักวิชาชีพบัญชี:มุมมองของผู้บริหารสายบัญชีในเขตการอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พบว่าสมรรถนะของนักวิชาชีพบัญชีตามความเห็นของผู้บริหารสายบัญชีที่ทำงานใน

สถานประกอบการ 11 ประเภทได้ให้ความสำคัญ 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) ความรู้ด้านระบบสารสนเทศ 2) ทักษะทางปัญญา 3) ทักษะทางองค์กรและการจัดการ 4) ความรู้เกี่ยวกับองค์กรและธุรกิจ 5) ความรู้ด้านการบัญชีและการเงิน สอดคล้องกับรัตนา บุญชัย (2554: 9-13) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการพัฒนาความรู้ทางการบัญชีด้านภาษีอากร ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความรู้ทางด้านบัญชีของพนักงานบัญชีสหกรณ์ในจังหวัดอุทัยธานี พบว่า พนักงานบัญชีสหกรณ์ในจังหวัดอุทัยธานี ส่วนใหญ่คิดว่าเรื่อง การจัดทำงบการเงินจำเป็นต่อการทำงานมากที่สุด และต้องการพัฒนาความรู้เรื่องการจัดทำงบการเงินมากที่สุดสอดคล้องกับ วันธณี สุตศิริ และคณะ (2554: 8-13) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบคุณลักษณะของนักบัญชีที่เป็นจริง และที่พึงประสงค์ตามทัศนคติของบุคลากรในสถานประกอบการในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า สถานประกอบการในกรุงเทพมหานครที่ต่างประเภทกิจการกันมีความ พึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ความสามารถทางการบัญชี ด้านบุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์ ด้านความสามารถทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านภาษาต่างประเทศและด้านคุณธรรมจริยธรรม แต่เมื่อพิจารณาในส่วนความต้องการนักบัญชีที่มีคุณสมบัติดังกล่าว กลับพบว่ามีความต้องการที่แตกต่างกันในเรื่องของบุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์ ด้านภาษาต่างประเทศ และด้านคุณธรรมจริยธรรม สำหรับสถานประกอบการที่ต่างลักษณะสินค้าที่จำหน่ายพบว่า มีความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยพบว่า กลุ่มธุรกิจบริการจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่เป็นโรงงาน และในส่วนความต้องการนั้นก็เช่นเดียวกันพบว่า มีความต้องการนักบัญชีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยพบว่า กลุ่มที่จำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคมีความต้องการมากกว่ากลุ่มที่จำหน่ายอะไหล่ เครื่องจักร และกลุ่มโรงงานตามลำดับ และทั้งนี้เมื่อทำการวิเคราะห์ในเชิงลึกพบว่า สถานประกอบการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น มีความต้องการนักบัญชี และความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความรู้ความสามารถในด้านบัญชี ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ ด้านภาษาต่างประเทศ และด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านสถานประกอบการที่ต่างช่องทางการจำหน่ายพบว่า มีความพึงพอใจในตัวนักบัญชีของตนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยพบว่า กลุ่มที่จำหน่ายในต่างประเทศ มีความพึงพอใจมากที่สุด รองลงมาคือจำหน่ายภายใน/ภายนอกประเทศ และในประเทศอย่างเดียวนั้น ส่วนในด้านความต้องการพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ต่างช่องทางการจำหน่าย มีความต้องการนักบัญชีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000 โดยเฉพาะสถานประกอบการที่มีช่องทางการจำหน่ายต่างประเทศเพียงอย่างเดียว และเมื่อพิจารณาในแต่ละรายละเอียดพบว่า ด้านความพึงพอใจนั้น สถานประกอบการมีความพึงพอใจที่แตกต่างกันในทุก ๆ ด้าน แต่ในด้านความต้องการนั้นกลับพบว่า มีเพียงด้านความสามารถทางกายภาพเท่านั้นที่สถานประกอบการมีความต้องการที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ เบญจวรรณ ตรากิจธรรกุล (2552: 1-4) ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีประสิทธิภาพในการทำงานของนักบัญชี และ

ประเมินประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชี พบว่าคุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานด้านภาษีอากรของนักบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนคุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่ไม่มีความสัมพันธ์กันจะไม่มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สอดคล้องกับ กฤตพัส บัญญัติ (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางในการผลิตนักบัญชีตามความต้องการของสำนักงานบัญชี จังหวัดภูเก็ตพบว่านักบัญชีที่มีสมรรถนะตามที่สำนักงานบัญชีต้องการประกอบด้วยด้านความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ ความซื่อสัตย์ สุจริต การพัฒนาตนเอง ความรู้เกี่ยวกับภาษีอากร และบุคลิกภาพด้านกายภาพ โดยพบว่าการพัฒนาตนเองมีความสำคัญมากที่สุด ด้านความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ ความซื่อสัตย์ ความรู้เกี่ยวกับภาษีอากร และบุคลิกภาพด้านกายภาพอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับบлумเบิร์ก (Bloomberg. 2016: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง มาตรการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศญี่ปุ่น พบว่าประเทศญี่ปุ่นนับเป็นประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจอันดับต้น ของโลก โดยมี GDP สูงเป็นอันดับ 3 ของโลก ในปี พ.ศ. 2553 จึงมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SME (Small and medium enterprise) มาเป็นเวลานาน และถือเป็นต้นแบบของการดำเนินธุรกิจภาคของ SME (Small and medium enterprise) ที่ให้ความสำคัญและทำการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจของ SMEs สอดคล้องกับมอดอาเซียฮ Husi และโมฮาเมด ดาเฮลัน อะบราฮิม (Mohd Azian Husi; & Mohamed Dahlan Ibrahim. 2013: 8) ได้ศึกษาเรื่อง การตรวจสอบบทบาทของการให้บริการจัดทำบัญชีและผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิตของชายฝั่งตะวันออกของภาคเหนือในประเทศมาเลเซีย พบว่า คุณภาพการให้บริการด้านระบบสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพมีผลต่อการทำงานด้านบัญชีภาษีอากรของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ทำให้เสียภาษีได้ทันกำหนดเวลา ไม่ถูกปรับ เป็นการลดต้นทุนสินค้าตามมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ สอดคล้องกับคิเซเวน พาดาชิ (Kesseven Padachi. 2010: 1) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้ผลกระทบของการทำบัญชีภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของบริษัทมอริเชียสการผลิตได้ให้บริการใน 6 กลุ่มอุตสาหกรรมหลัก 141 แห่ง พบว่า มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหลายแห่งที่ไม่มีการจัดทำบัญชีอย่างเป็นทางการ เพราะผู้บริหารที่เป็นเจ้าของกิจการขาดความรู้ด้านบัญชีและการเงิน ข้อเสนอแนะจึงควรพัฒนาระบบบัญชีและมุ่งเน้นการให้ความรู้ด้านการเงินและบัญชีภาษีอากร สอดคล้องกับพุนิต कुमार และคณะ (Punit Kumar & et al. 2010: 1) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับปรุงระบบบัญชีและการจัดการด้านการเงินในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมประมง ประเทศอินเดีย พบว่า ระบบบัญชีที่ดีทำให้เห็นภาพรวมทางการเงินขององค์กร ช่วยให้การตัดสินใจเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันและการคาดการณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับแอดเรียน บราดชาวด์, พอล คราจ และเวนคาท พูลาคานัม. (Adrian

Bradshaw, Paul Cragg and Venkat Pulakanam. 2010: 2) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้ระบบสารสนเทศเป็นความสำเร็จในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจริงหรือ พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเลือกและใช้ระบบใหม่ทางด้านสารสนเทศทางบัญชีส่งผลต่อความสำเร็จให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ดังนั้น มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา: สคพ. หรือ International Institute for Trade and Development: ITD (2562: ออนไลน์) และสมหมาย ศิริอุดมเศรษฐ (2561: ออนไลน์) และ จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์. (2559) และต่อลาภ สุขพันธ์ (2556: ออนไลน์) และวรรณภา อิมะไชย์ (2556) และอภิญา วิเศษสิงห์ (2556: 5-10) และนภลดา อินญา และคณะ (2555: 5-10) และ ปภาวี สุขมณี และฉัตรรัชดา วิโรจน์รัตน์ (2554: 1-5) และพงศ์ศิริภพ ทองดีวิสุรเกตุ (2554: 5) และรัตนบุญชัย (2554: 9-13) และวันธนี สุดศิริ และคณะ (2554: 8-13) และเบญจวรรณ ตรากิจธรรกุล (2552: 1-4) และกฤตพัศ บุญศิริ (2552: บทคัดย่อ) และบлумเบิร์ก (Bloomberg. 2016: ออนไลน์) และมอด อาเซียน ฮูสี และโมฮาเมต ดาซเลน อะบราฮิม (Mohd Azian Husi; & Mohamed Dahlan Ibrahim. 2013: 8) และคิสเซเว่น พาดาชิ (Kesseven Padachi. 2010: 1) พุนิต कुमार และคณะ (Punit Kumar & et al. 2010: 1) และแอดเรียน บราตชาวด์, พอล คราจ และเวนคาท พูลาคานัม. (Adrian Bradshaw, Paul Cragg and Venkat Pulakanam. 2010: 2) นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ และงานวิจัยที่ผ่านมา ผลการศึกษามีความสอดคล้องกับมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

2. ข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐ ควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สอดคล้องกับการศึกษาของ เตือนน้อย จันทรสาขา (2552) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเสียภาษีของเทศบาลเมืองมุกดาหาร ซึ่งพบว่าแรงจูงใจที่จะจ่ายภาษีขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ได้แก่ 1) ความตระหนักในหน้าที่และความสำคัญของการเสียภาษี 2) ประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีและการใช้ไปของรายจ่ายรัฐบาล 3) ความเป็นธรรมของระบบภาษีอากรโดยเปรียบเทียบ 4) มีบทลงโทษที่เหมาะสม สอดคล้องกับ อาทิตย์ ผดุงเดช (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความเสียสละให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาเขตเทศบาลนครปฐม พบว่า ผู้เสียภาษีจะคำนวณหรือพิจารณาถึงต้นทุนที่ตนเองเสียภาษีให้แก่ท้องถิ่นเปรียบเทียบกับผลตอบแทนที่ออกมาในรูปแบบความพึงพอใจจากสินค้าและบริการสาธารณะ หากท้องถิ่นมีการใช้งบประมาณในการผลิตบริการสาธารณะที่ผู้เสียภาษีเห็นว่าคุ้มค่าหรือเท่ากับภาษีที่เสียไปก็จะทำให้มีแนวโน้มของความพึงพอใจในการเสียภาษีเพิ่มขึ้นจากผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีความ พึง

พอใจหรือความเสียหายในการเสียภาษีที่สูงขึ้น เมื่อเห็นว่าการผลิตบริการสาธารณะคุ้มค่ากับที่เสียภาษีไป ได้แก่ กลุ่มผู้ย้ายถิ่นฐานมาจากถิ่นอื่น ผู้ที่มีช่วงอายุน้อยและผู้ที่มีการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะตรงกันข้ามจะต้องมีการจูงใจให้เกิดความเสียหายในการเสียภาษีที่สูงขึ้น สอดคล้องกับไพร์ทวอเตอร์เฮาส์ คูเปอร์ (PricewaterhouseCoopers (PwC). 2016: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่อง กิจการในญี่ปุ่นจำเป็นต้องเสียภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นทั่วโลกของตน พบว่าเพื่อการหลีกเลี่ยงการถูกเก็บภาษีซ้อนสำหรับเงินได้ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ กิจการในญี่ปุ่นได้รับอนุญาตให้ยื่นขอลดหย่อนภาษีของกิจการและผู้ที่เป็นอยู่อาศัยในประเทศ (มากกว่า 1 ปี) สำหรับกรณีภาษีเงินได้จากต่างประเทศที่ได้จ่ายไปแล้วในประเทศแหล่งเงินได้ โดยการลดหย่อนภาษีต่างชาติ ส่วนภาษีจากการประกอบกิจการในญี่ปุ่น และภาษีจากฐานเงินได้ท้องถิ่น ภาษีดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นภาษีต่างชาติ และเพื่อป้องกันมิให้การลดหย่อนภาษี ส่งผลกระทบต่อยอดการเก็บภาษี ได้มีการออกข้อกำหนดในจำนวนภาษีต่างชาติที่สามารถลดหย่อนได้ เพดานการลดหย่อนดังกล่าวคือ 35% ของจำนวนภาษีที่มีการชำระในปีนั้น ๆ เริ่มต้นตั้งแต่หรือหลังจากวันที่ 1 เมษายน ค.ศ.2012 การลดหย่อนภาษีต่างชาติย่อมไม่สามารถนำมาใช้กับภาษีการค้าได้ แม้ว่ารายได้ของสาขาธุรกิจที่เกิดขึ้นในต่างประเทศจะถือว่าเป็นรายได้ของธุรกิจในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งจะได้รับยกเว้นจากภาษีการค้าอยู่แล้ว สอดคล้องกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF, 2015) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับปรุงบริการของหน่วยงานจัดเก็บภาษี เพื่อให้ตอบสนองต่อพฤติกรรมของผู้เสียภาษีแต่ละกลุ่ม ช่วยเพิ่มแรงจูงใจ พบว่า การปฏิบัติตามกฎหมายภาษีโดยสมัครใจ (Voluntary Compliance) เช่น การให้บริการข้อมูลเกี่ยวกับภาษีอากรที่เข้าถึงได้ง่าย จัดแบ่งข้อมูลภาษีอากรตามกลุ่มผู้เสียภาษีอากร เป็นต้น นอกจากนี้ การแบ่งกลุ่มผู้เสียภาษีตามประเภท ขนาดธุรกิจ และพฤติกรรมผู้เสียภาษี ช่วยให้หน่วยงานจัดเก็บภาษีวิเคราะห์และติดตามการเสียภาษีหรือแนวโน้มการหลีกเลี่ยงภาษีได้ ซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดมาตรการจูงใจผู้เสียภาษีที่เหมาะสมสอดคล้องกับองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD, 2015) ได้ศึกษาเรื่อง การสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญและพฤติกรรมการเสียภาษีของ SMEs ในประเทศกลุ่ม OECD และ G20 จำนวน 28 ประเทศ พบว่า หนึ่งในปัจจัยหลักที่เป็นอุปสรรคต่อการเติบโตและพัฒนาขีดความสามารถของ SMEs คือ ต้นทุนในการปฏิบัติตามข้อบังคับของรัฐและการปฏิบัติตามกฎหมายภาษีโดยต้นทุนของ SMEs เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดใหญ่คิดเป็นสัดส่วนต่อยอดขายและรายได้ที่สูงกว่า ดังนั้น การดำเนินมาตรการหรือเครื่องมือที่เฉพาะเจาะจงสำหรับ SMEs จึงเป็นแนวทางสำคัญในการลดต้นทุนและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ อีกทั้งยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ธุรกิจเข้าสู่ระบบภาษีและปฏิบัติตามกฎหมายภาษีได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ มาตรการเฉพาะดังกล่าวยังช่วยลดต้นทุนการบริหารจัดเก็บภาษีของภาครัฐเช่นกัน สอดคล้องกับจันดาราสรณ์ (Chandarasorn. 2012: 10) ได้ศึกษาเรื่อง สาเหตุของการยินยอมจ่ายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของคนไทย พบว่า การวิจัยจากการใช้แบบสอบถามประชากรใน

กรุงเทพมหานคร 1,148 คน เพื่อทดสอบสาเหตุการยินยอมจ่ายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจแจ้งรายได้ได้อย่างถูกต้องของคนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติประกอบด้วย 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) การรับรู้ว่าจะระบบภาษีมีความเป็นธรรม 2) การรับรู้ว่ามีกำบังค่าใช้จ่ายของกฎหมาย 3) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการชำระภาษีอากร สอดคล้องกับงานนิตยสารธรรม และโป๊ป (Chandarasorn and Pope. 2012: 10) ได้ศึกษาเรื่อง ภาระภาษีที่เกิดขึ้นจากการยื่นแบบภาษีเงินได้นิติบุคคลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าในปี 2553 โดยใช้วิธีการออกแบบสอบถามตามวิธีวิจัย Sanford Model พบว่า ต้นทุนในการเสียภาษีของ SMEs อยู่ที่ 253,708 บาทต่อปี นอกจากนี้ ค่าใช้จ่ายในการเสียภาษีของผู้เสียภาษีมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการเก็บภาษีของรัฐ (Tax Administrative Cost) จึงเสนอแนะว่า การกำหนดนโยบายภาษีใด ๆ ในประเทศไทย ควรออกแบบให้ง่ายต่อการปฏิบัติ เพื่อมิให้ผู้เสียภาษีดั้งเดิมมีต้นทุนในการเสียภาษีมากกว่ารายได้ที่ได้รับ ผลการวิจัยในครั้งนี้ระบบสารสนเทศเป็นความสำเร็จในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจริงหรือ พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเลือกและใช้ระบบใหม่ทางด้านสารสนเทศทางบัญชีส่งผลต่อความสำเร็จให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ดังนั้น ข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐ ควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เดือนน้อย จันทร์สาขา (2552) และอาทิตย์ ผดุงเดช (2551) และไพร์ทวอเตอร์เฮาส์ คูเปอร์ (PricewaterhouseCoopers (PwC). 2016: ออนไลน์) และกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF, 2015) และองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD, 2015) และงานนิตยสารธรรม (Chandarasorn. 2012: 10) และงานนิตยสารธรรม และโป๊ป (Chandarasorn and Pope. 2012: 10) นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ และงานวิจัยที่ผ่านมา ผลการศึกษามีความสอดคล้องกับข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีที่หน่วยงานภาครัฐ ควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สรุปโดยภาพรวม มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ มีทุกมาตรการไม่แตกต่างกัน แต่ข้อเสนอแนะที่เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับมาตรการภาษีของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์มีอัตราภาษีตามที่แต่ละประเทศได้กำหนดมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไว้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ มีความสำคัญต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ภาครัฐมีมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสร้างแรงจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสนใจเข้าลงทุน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่ามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.3.1.1 ปัญหาวิสาหกิจ SMEs

1) เรื่องการทำบัญชีที่ไม่เป็นระบบไม่สะท้อนภาพรายรับรายจ่ายในการดำเนินธุรกิจ ส่งผลให้ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน

2) ไม่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนและการเสียภาษีเงินได้ ทำให้ธุรกิจไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ทำให้ต้นทุนผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้น

3) ด้านธุรกิจบริการ ไม่ได้รับการส่งเสริมจากสถาบันการเงิน มีการกระจุกตัวในวงแคบตามหัวเมืองใหญ่ ๆ ขาดแหล่งเงินทุนในการขยายกิจการ การสื่อสารนโยบายและแนวการพัฒนาภาครัฐไม่เป็นรูปธรรม จึงไม่ได้รับความสนใจจากผู้ประกอบการ SMEs

5.3.1.2 ปัญหาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1) ปรับปรุงและแก้ไขสิทธิประโยชน์ทางภาษีและกฎหมายต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสภาพแท้จริงในปัจจุบัน เช่น นโยบายสนับสนุนการใช้วัตถุดิบ การแปรรูปสินค้าเกษตรสู่ภาคอุตสาหกรรม ปรับและแก้ไขมาตรการจูงใจทางภาษีต่าง ๆ จัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ในการจัดทำบัญชี และการทำงบการเงินอย่างถูกต้อง เพื่อเอื้อต่อการขอสินเชื่อและการเข้าถึงแหล่งทุน เพื่อใช้ขยายธุรกิจ การค้าประกันสินเชื่อจากภาครัฐ ช่วยสร้างธุรกิจให้เติบโตขยายกิจการจากวิสาหกิจขนาดกลางสู่การเป็นวิสาหกิจขนาดใหญ่

2) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบโลจิสติกส์ ระบบไอทีและโทรคมนาคม ระบบไฟฟ้า ระบบสารสนเทศ ระบบสาธารณสุขปลอดภัยให้ทันสมัย บริการสะดวกรวดเร็วและปลอดภัย เพื่อเอื้อต่อการทำธุรกิจ SMEs

3) ปรับปรุงการทำงานของพนักงานของหน่วยงาน องค์กร และราชการ ให้ผู้รับบริการสามารถติดต่อสื่อสารได้ง่าย รวดเร็ว ลดขั้นตอนการประสานงานที่ซับซ้อน มีผู้เชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษาแนะนำในเรื่องต่าง ๆ เช่น การจัดตั้งบริษัท การจดทะเบียนนิติบุคคล (ควรรลดหรือยกเว้นค่าจดทะเบียน) เรื่องภาษีอากร เรื่องการขยายตลาด เรื่องแหล่งเงินทุน เป็นต้น

4) กำหนดนโยบายและแผนพัฒนาที่ชัดเจน เหมาะสม เป็นรูปธรรมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในแต่ละภูมิภาค ลดความซ้ำซ้อน โดยแผนทุกแผนของแต่ละหน่วยงานต้องสนับสนุนซึ่งกันและกัน

5) มีหน่วยงานเป็นตัวกลางทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อสื่อสารนโยบายไปในทิศทางเดียวกัน สามารถให้คำปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง มีการจัดสถานที่ประชุมให้ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวก

6) สร้างเครือข่ายความร่วมมือในการวิจัยและพัฒนา เช่น มหาวิทยาลัยประจำจังหวัด ในท้องถิ่นที่รับผิดชอบทำวิจัยและพัฒนา หน่วยงานภาครัฐนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์และปรับใช้ เพื่อขยายแผนพัฒนาต่อไป

7) สร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการ SMEs เข้าถึงแหล่งข้อมูลหรือองค์ความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้พัฒนาสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้มีประสิทธิภาพ เพิ่มมูลค่าสินค้า สร้างแบรนด์ของตนเองให้เป็นที่รู้จักทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ นำองค์ความรู้ใหม่ ๆ มาใช้ในการตัดสินใจดำเนินธุรกิจ ให้ธุรกิจลดต้นทุนแต่เพิ่มรายได้ ส่งเสริมให้มีการทำธุรกิจออนไลน์ โดยภาครัฐต้องให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และเป็นรูปธรรม ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ SMEs กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจลงทุน

8) ส่งเสริมให้มีการจดทะเบียนสิทธิบัตรแก่ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการขยายตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

9) สื่อสารนโยบาย และแผนพัฒนาผ่านสื่อออนไลน์ จัดนักวิชาการให้ความรู้และคำแนะนำทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับนวัตกรรม และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ

10) ฝึกอบรมทักษะแรงงานผ่านกรมแรงงาน เพื่อให้ได้แรงงานที่มีฝีมือ และมีประสบการณ์ด้านการผลิต ด้านการบริการที่ประทับใจลูกค้า เพื่อช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เติบโต

11) ส่งเสริมสนับสนุนสร้างผู้ประกอบการต้นแบบให้มีทั่วภูมิภาคของประเทศ เพื่อให้ผู้ประกอบการรายใหม่สนใจ และมั่นใจในการลงทุนว่าจะประสบความสำเร็จ โดยไม่จำเป็นต้องลงทุนประกอบธุรกิจตามหัวเมืองใหญ่ ๆ เป็นการกระจายธุรกิจให้ขยายตัว

12) จัดให้มีหลักสูตรรายวิชาวิสาหกิจ SME ตามวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นการให้ความรู้แบบต่อยอด และภาครัฐมีการส่งเสริมอย่างจริงจัง มีการจัดสัมมนาให้แก่ครูอาจารย์ที่สอนหลักสูตรนี้ให้ได้รับความรู้ใหม่ ๆ เพื่อถ่ายทอดต่อลูกศิษย์ อาจส่งผลให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ ๆ เกิดการแข่งขันทางธุรกิจ ช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

จากข้อเสนอแนะข้างต้น จะเป็นการเสริมจุดแข็งพัฒนาจุดอ่อน ให้วิสาหกิจ SMEs เติบโตอย่างแข็งแกร่ง สามารถสร้างรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs และสร้างรายได้ให้แก่ภาครัฐ เพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้มั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืนถาวรสืบต่อไป

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ผู้สนใจสามารถใช้เป็นแนวทาง เพื่อศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องหรือใกล้เคียงกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทฤษฎีและมาตรการภาษีอื่น ๆ ให้เกิดความสำเร็จและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

5.3.2.2 ผู้สนใจสามารถทำการวิจัยเพื่อการพัฒนาเรื่องการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศที่ประสบความสำเร็จ โดยนำจุดแข็งของมาตรการภาษีของประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์มาปรับใช้กับมาตรการภาษีของประเทศไทย

5.3.2.3 ผู้สนใจสามารถนำมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของต่างประเทศ นอกเหนือจากประเทศญี่ปุ่น และประเทศสิงคโปร์ มาศึกษาจุดแข็ง เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้งานวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5.3.2.4 ผู้สนใจสามารถนำมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ ไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมในหน่วยงานหรือธุรกิจอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. (2554). เอกสารข้อมูลธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
จังหวัดนนทบุรี. ค้นเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2559, จาก www.dbd.go.th
- กรมสรรพากร. (2559). พระราชกำหนด ยกเว้นและสนับสนุนปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตาม
ประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก
<http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- _____. (2559). พระราชกฤษฎีกา พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วย
การลดอัตรา และยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๙๕) พ.ศ. ๒๕๕๘. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม
2561, จาก <http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- _____. (2559). ลักษณะของ SMEs. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก
<http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- _____. (2559). กฎกระทรวง กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าทรัพย์สินถาวรของวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก
<http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ. (2561). ภูมิภาคเอเชีย และพร้อมปรับตัวให้ทันความ
เปลี่ยนแปลง. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก <https://moc.ocsc.go.th>
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ประเทศสิงคโปร์. (2562). ความหมายของ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเทศสิงคโปร์. ค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม
2561, จาก http://sme.go.th/cms/web/osmep/sme_define
- _____. (2562). สิทธิประโยชน์จูงใจของประเทศสิงคโปร์. ค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2561, จาก
www.itd.or.th
- _____. (2559). มาตรการช่วยเหลือและส่งเสริมวิสาหกิจ SMEs ประเทศสิงคโปร์. ค้นเมื่อวันที่ 10
ธันวาคม 2561, จาก http://sme.go.th/cms/web/osmep/sme_define
- กองทุนการเงินระหว่างประเทศ. (2558). การปรับปรุงบริการของหน่วยงานจัดเก็บภาษี เพื่อให้
ตอบสนองต่อพฤติกรรมของผู้เสียภาษีแต่ละกลุ่ม ช่วยเพิ่มแรงจูงใจ. ค้นเมื่อวันที่ 2
มกราคม 2562, จาก <http://www2.fpo.go.th>
- กฤตพัส บัญสิริ. (2552). แนวทางในการผลิตนักบัญชีตามความต้องการของสำนักงานบัญชี
จังหวัด ภูเก็ต. ค้นเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2560, จาก <http://th.linkedin.com/in/กฤตพัส-บุญสิริb25594a7>

- กัลย์ธีรา สุทธิญาณวิมล. (2552). **ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงบการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตในเขตภาคเหนือ**. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กิติพัฒน์ นนทปัทมะดูล. (2560). **เทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพ**. ค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2562, จาก http://rlc.nrct.go.th/ewt_dl.php?nid=992
- โกศล จิตวิรัตน์. (2560). **การวิจัยเชิงคุณภาพ**. ค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2562, จาก <http://www.anantakul.net/learning/>
- โกศล แก้วบุญสง. (2560). **การจ้างงานที่กำหนดให้ไม่เกิน 200 คน กรณีได้มีการโอนเครื่องจักรให้กับบริษัท ก**. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก <http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์. (2559). **สมรรถนะนักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเขตภาคกลาง**. คณะบัญชี, มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์, นนทบุรี.
- ชัยสิทธิ ตราชูธรรม. (2559). **กฎหมายภาษีอากร**. ค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2562 จาก <https://www.attorney285.co.th>
- ดารณี เอื้อชนะจิต. (2552). **ผลกระทบของคุณภาพข้อมูลทางการบัญชีที่มีประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร**. ภาควิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- เดือนน้อย จันทรสชา. (2552). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเสียภาษีของเทศบาลเมืองมุกดาหาร**. ค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2562, จาก <http://www2.fpo.go.th>
- ต่อลาภ สุขพัฒน์. (2556). **คุณสมบัติของนักบัญชีที่พึงประสงค์ของสถานประกอบการในจังหวัดลำปาง**. วิทยานิพนธ์ บช.ม; เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. (2559). **วิสาหกิจ SMEs ของญี่ปุ่นในการดำเนินธุรกิจ SMEs**. ค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2562, จาก <https://www.exim.go.th>
- นภลดา อินภุษา และคณะ. (2555). **ผลกระทบของการพัฒนาศักยภาพในการทำงานขององค์กรที่มีต่อความผูกพันต่อองค์กรของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เบญจวรรณ ตรากิจธฤกุล. (2552). **คุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีประสิทธิภาพในการทำงานของนักบัญชี**. รายงานการวิจัยคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

- ปภาวี สุขขมณีและฉัตรรัชดา วิโรจน์รัตน์. (2554). ความรู้ความสามารถของนักบัญชีที่มีต่อประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชีธุรกิจ SMEs ในจังหวัดกาฬสินธุ์. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวสนสุนันทา ปีที่ 7 ฉบับที่ 2. ค้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2561, จาก <http://journalgrad.ssru.ac.th>
- ปิ่นวดี ศรีสุพรรณดี. (2560). การวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม. ค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2562, จาก <https://www.ubu.ac.th>
- พงศ์ศิริภพ ทองดีวิสุรเกตุ. (2554). สมรรถนะของนักวิชาชีพบัญชี: มุมมองของผู้บริหารสายบัญชีในเขตการอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. ค้นเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559, จาก <http://libdoc.dpu.ac.th>
- พรนิภา พงศ์พัฒนานนท์. (2556). มาตรการในการส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมศึกษากรณีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรโดยเปรียบเทียบกับประเทศสิงคโปร์และฝรั่งเศส, (เอกัตศึกษา ระดับปริญญามหาบัณฑิต). คณะนิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภรภัทร คำภาพงษ์. (2560). ระเบียบวิธีวิจัย. ค้นเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2562. จาก <http://dspace.spu.ac.th>
- มณีขวัญ จันทรร และคณะ. (2559). การศึกษาแนวทางเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่มเพื่อส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทย. ค้นเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2562, จาก <http://www2.fpo.go.th>
- รัตนะ บัวสนธ์. (2554). วิธีการวิจัยเชิงผสมผสานทางการศึกษา : Mixed Methods in Educational Research. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 2(2), 7-20.
- รัตนา บุญชัย. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการพัฒนาความรู้ทางการบัญชี ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความรู้ทางด้านบัญชีภาษีอากรของพนักงานบัญชีสหกรณ์ในจังหวัดอุทัยธานี. ค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2557, จาก www.spu.ac.th/account/files
- รจนา แข็งขัน. (2551). ผลกระทบของประสิทธิภาพการจัดการความรู้ต่อคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน. วิทยานิพนธ์ (บช.ม. การบัญชี) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วันฉวี สุดศิริ และคณะ (2554). การเปรียบเทียบคุณลักษณะของนักบัญชีที่เป็นจริง และที่พึงประสงค์ตามทัศนคติของบุคลากรในสถานประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัย มสศ. สาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวสนดุสิต.

- วรรณภา อิมะไชย์. (2556). **ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักบัญชีของผู้ประกอบการ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร.** สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- วิภา วังศิริกุล และคณะ. (2553). **ทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อส่วนประสมการตลาดบริการของสำนักงานบัญชีในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส.** วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ศิลปพร ศรีจันเพชร. (2552). **ความหมายของวิสาหกิจ SMEs.** ค้นเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2561, จาก Opac.lib.buu.ac.th วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ศุภลักษณ์ พิณจภูวดล. (2562). **กฎหมายภาษีอากร.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนสามัญ จตุลักษณ์.
- สภาวิชาชีพบัญชี (ในพระบรมราชูปถัมภ์). (2552). **บทความวิจัยความคิดเห็นที่มีต่อแนวทางปฏิบัติสำหรับวิธีการบัญชีของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs).** วารสารวิชาชีพบัญชี, ปีที่ 5 ฉบับที่ 12.
- สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา. (2562). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเติบโตของ SMEs สิงคโปร์.** ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก <http://www.dsdw2016.dsdw.go.th>
- สิริกร เลิศลัคนาธาร. (2559). **การวิจัยเชิงคุณภาพ.** สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- สมหมาย ศิริอุดมเศรษฐ. (2561). **แนวทางการจัดเก็บภาษีของรัฐเพื่อการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย.** ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก www.fpo.go.th
- สำนักงานบริการข้อมูลสารสนเทศ. (2552). **ความหมายของธุรกิจ SMEs หรือธุรกิจขนาดย่อม.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2561, จาก <http://www.idis.ru.ac.th/rcport/Index.php?topic=791.0>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2560). **รายงานเศรษฐกิจจากสิงคโปร์** หน่วยงาน Enterprise Singapore: ESG เดือนมิถุนายน 2561. ค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2561, จาก http://sme.go.th/cms/web/osmep/sme_define
- _____. (2559). **การดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.** ค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2561, จาก http://sme.go.th/cms/web/osmep/sme_define
- _____. (2557). **การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของธุรกิจให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการอย่างต่อเนื่อง.** ค้นเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2561, จาก http://sme.go.th/cms/web/osmep/sme_define

- _____. (2552). **นิยาม SMEs**. ค้นเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2561, จาก http://sme.go.th/cms/web/osmep/sme_define
- สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง. (2559). **การศึกษาแนวทางเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่มเพื่อส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทย**. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก www.fpo.go.th
- อริภัทร มุทิทาเจริญ. (2559). **แรงจูงใจทางภาษี...ไทยอยู่ตรงไหนในอาเซียน**. สถาบันวิจัยเศรษฐกิจ ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ฉบับที่ 6/2016, หน้า 1.
- อภิญญา วิเศษสิงห์. (2556). **การจัดทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตภาษีเจริญ**. คณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- อรรณวุฒิ วุฒิเมธีกุล. (2561). **มาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศญี่ปุ่น และประเทศออสเตรเลีย. (เอกัตศึกษา ระดับปริญญาโท)**. คณะนิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทิตย์ ผดุงเดช. (2551). **ปัจจัยที่มีผลต่อความเสียหายให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาเขตเทศบาลนครปฐม**. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก www.fpo.go.th
- องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา. (2015). **การสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญและพฤติกรรมความเสี่ยงภาษีของ SMEs ในประเทศ สิบกลุ่ม OECD และ G20 จำนวน 28 ประเทศ**. ค้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2561, จาก www.fpo.go.th
- Adam Smith. (1976.). **The Wealth of Nation**. London: Methuen and Co., Ltd., ed, 1976.
- Adrian Bradshaw; Paul Cragg; & Venkat Pulakanam. (2010). **Do IS consultants enhance IS competences in SMEs?** College of Business and Law, University of Canterbury, Christchurch, New Zealand. Retrieved March 15, 2014, from atbradshaw40@gmail.com
- Arab Salehi and Velashani. (2009). **SMEs in Arab**. Retrieved March 10, 2018, from www.macrothink.org/journal/index.php/ijafr/article
- Baskerville and cordery. (2008). **SMEs Concept**. Journal of Victoria University of Wellington, New Zealand.
- Bloomberg. (2016). **Measures to promote small and medium enterprises (SMEs) of Japan**. Retrieved March 15, 2019, from www.fpo.go.th
- Chandarasorn. (2012). **Causes of Thai people's consent to pay personal income tax**. Retrieved March 15, 2019, from www.fpo.go.th

- Chandarasorn and Pope. (2012). **Tax liability arising from corporate income tax filing of small and medium enterprises (SMEs)**. Retrieved March 15, 2019. From: www.fpo.go.th
- Devi, S. S.; Samujh, R.H. (2010). **Accountants as Providers of Support and Advice to SMEs in Malaysia**. (Research report No. 118). ACCA, London.
- Japan Small Business Institute. (2015). **White Paper on Small and Medium Enterprises in Japan: Dynamic and Self-transformative SMEs and Micro-enterprises**. Retrieved May 15, 2019, from www.tpa.or.th
- Kesseven Padachi. (2010). **Small Business Finance, Working Capital Management SMEs e_banking**. Retrieved May 20, 2019, from www.umail.utm.ac.mu
- Lim Hng Kiang. (2019). **International Enterprise: IE Singapore**. Retrieved JUNE 26, 2019, from <https://www.ditp.go.th>
- Mohd Azian Husi; Mohamed Dahlan Ibrahim. (2013). **The Role of Accounting Services and Impact on Small Medium Enterprises (SMEs) Performance in Manufacturing Sector from East Coast Region of Malaysia**. The 5th Indonesia International conference on Innovation, Entrepreneurship, and Small Business (IICIES 2013). University Malaysia Kelantan, Pengkalann Chepa, 16100 Kota Bharu, Kelantan, Malaysia.
- PricewaterhouseCoopers (PwC). 2016. **Japan Corporate-Tax credits and incentives**. Retrieved April 10, 2019, from <http://goo.gl/iUpchg>
- Punit Kumar & et al. (2010). **Adoption of Accounting and Financial Management Practices among SMEs in Uttar Pradesh (India)**. Volume 5 Issue 2 pp. 10-30.

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์

แบบสัมภาษณ์นักบัญชีอากร

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ชุดนี้เป็นแบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่อง มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นและประเทศสิงคโปร์ (Tax Measures for Promoting Small and Medium Enterprises of Thailand, Japan and Singapore) ในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง เพื่อขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักบัญชีอากรของวิสาหกิจ SMEs ในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง โดยเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากนักบัญชีอากรตามลักษณะประเภทธุรกิจ ๆ ละ 1 ท่าน รวมจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1. ด้านซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ 2. ด้านเครื่องจักรกล 3. ด้านการเกษตร 4. ด้านอาหาร 5. ด้านยางและผลิตภัณฑ์ยาง

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกชุดนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลประเภทธุรกิจของ SMEs ในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณที่กรุณาสละเวลาให้สัมภาษณ์ทุกข้อความอย่างถูกต้องครบถ้วน

จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จุไรรัตน์ ศรีสัตตรัตน์
วัน เดือน ปีเกิด	12 ธันวาคม 2497
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	- มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) (การบัญชี) พ.ศ. 2522 - มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) พ.ศ. 2543 - มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาโท บัญชีมหาบัณฑิต (บช.ม.) พ.ศ. 2545 - มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการ พ.ศ. 2559 - มหาวิทยาลัยปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ประกาศนียบัตรชั้นสูง (ภาษาจีนสมัยใหม่) พ.ศ. 2533
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ 9 หมู่ 1 ถนนนครอินทร์ ตำบลบางขุน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี รหัสไปรษณีย์ 11130
ประสบการณ์ทำงาน	2522 - 2529: อาจารย์สอนวิชาภาษาจีน วิทยาลัยเทคโนโลยีและ อาชีวศึกษา วิทยาเขตพณิชยการพระนคร 2530 - 2558: อาจารย์สอนวิชาภาษาจีนและวิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 2542 - 2545 : หัวหน้าฝึกอบรมและวิจัย สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

2546 - 2552 : ผู้อำนวยการการจัดองค์ความรู้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2553 - 2556: หัวหน้าสาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่

- เอกสารประกอบการอบรมผู้ไม่มีคุณสมบัติตามพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์

- หนังสือวิชาการบัญชี 1

- แบบฝึกหัดวิชาการบัญชี 1

- แบบเรียนภาษาจีน เล่ม 1 – เล่ม 6

- การประเมินผลการจัดองค์ความรู้ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- การบูรณาการภาษาอังกฤษสำหรับวิชาหลักการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- สมรรถนะนักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จด้านบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง

- ปัจจัยเชิงสาเหตุของนักบัญชีที่ส่งผลต่อความสำเร็จด้านบัญชีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เขตภาคกลาง

รางวัลหรือทุนการศึกษาที่ได้รับ

ทุนการศึกษาประเภท ก ข ไปศึกษา ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน